

کوارٹر فیکری

نمبر 37

عظیماں توں پاک

اصلی

حیاتِ پاک فریدی

کُتُب خانہ حاجی نیاز احمد

نزدِ لبِ دروازہ بازار کُتُب فروشانِ ملتان شہر

احمد حسن تحریر

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

60507

دیوانِ فریدی

کتاب دانان

حضرت خواجہ غلام فریدی

مصنف

ڈاکٹر مہر عبدالحق، ایم اے پی ایچ ڈی

غلطیاں درست کرنے والے

نذر منظور سیران

گالہ بہار

فحش ملتان

تعارف

آفسر

پھیپائی

نذر منظور سیرانی

چھاپنے والے

پندرہ روپے

قیمت کتاب

ملنے کیلئے

کتبخانہ حاجی نیا زامہ

انڈرون بوہڑ دروازہ، بازار کتب فروشات سے ملانے شہر

ایاز پبلی کیشنز، ریلوے بک سٹال،

ریلوے اسٹیشن ملتان چھاؤنی

ایاز کتاب گھراؤ جیل سٹور

کوٹ مٹھن شریف

(نوبہار پریس ملتان)

سرائیکی زبان تے ادب دا عظیم خزانہ ہن، خواجہ صاحب ارفو
تے فارسی دے علاوہ ڈوہیاں زبانان فتح دی شاعری کیتی ہے، پر جہڑی شہرت
تے عظمت سرائیکی شاعری انہاں کوں ڈتی ہے ہی کہیں زبان دی شاعری
اوندے نال مقابلہ نہیں کر سگدی،

مولوی عزیز الرحمن صاحب دیوان فرید مترجم، جیہڑا آج توں تقریباً
۳۲ سال پہلے نواب صاحب بہاولپور دی سرپرستی فتح چھپایا۔ او دیوان ایس ویلے
بازار فتح نہیں ملدا۔ ایس وقت جیہڑے دیوان بازار فتح ملدن، پھلپے تے کتابت
دیاں غلطیاں دی فحہ نال ٹھیک نہیں پڑھے دیندے، ضرورت پی، جو
دیوان فریدی بالکل صاف تے غلطیاں توں پاک ہوئے، جیندے
ڈیکھن نال انہیں پھرن تے پڑھن نال دل ٹھکے،

میں ڈاکٹر مہر عبدالحق ہوراں دا شکریہ ادا کرینداں، جو،
انہاں میڈی درخوارت قبول کریندیں ہوئیں دیوان فریدی تے محنت کر کے کتابت
تے پھلپے دیاں غلطیاں دُر فرمایاں، غلطیاں کافی حد تائیں ٹھیک تھی گیاں ہن تے
ہنٹلے دیوان پھاں سب دیواناں کوں جہڑے آج تائیں چھپے ہن، انگ تمام
رکھیندیں ہوئیں ہواں پسند کیا دیسی، ساڈی کوشش ہے جو حضرت خواجہ سید دا اردو
کلام دی تہاڈی خدمت فتح پیش کروں،۔

آخر فتح میں فرحت ملانی سیکڑی سرائیکی مجلس ملان داوی
شکریہ ادا کرینداں جو انہاں دیوان کیسے حضرت خواجہ سید دا تعارف لکھ
ڈیتا تے ہر ویلے ایں کم فتح میڈے ہاتھ ہیل ہنٹلے ہے،

تہاڈا سایاں دا۔ نذر منظور سیرانی اویسی

حضرت خواجہ غلام فرید

اساڈے مذہبی، روحانی تے شعری

ورثے دے وارث حضرت خواجہ غلام فرید

محبوب الہی حضرت مولانا خواجہ خدا بخش دے گھر

۱۲۶۱ھ وچ پیدا تھے۔ تاریخی ناں "خورشید عالم" رکھیا

نے رب دی برکت نال آپ سمجھ وانگ چمکے،

حضرت خواجہ صاحب نسب دے لحاظ نال فاروقی

ہن۔ انھماں دا شجرہ امیر المؤمنین حضرت عمر بن خطاب رضی

نال وچ ملدے، مناقب فریدی تے گوہر شب چراغ دے

مطابق مالک بن یحییٰ ایں خاندان دے پہلے شخص ہن جیہڑے

سندھ وچ اسلامی شکر نال آئے تے اتھامیں رہ گئے۔

خواجہ صاحب دے وڈ وڈیرے ٹھٹھ (سندھ) تور

رکے منگھوٹ علاقہ ملتان وچ آدسے تے ترے

پیرٹھیاں بعد لے خاندان سیت پور یارا والی

(ضلع مظفر گڑھ) آگیا۔ یارا والی وچ انھماں دا

ہک مرید مٹھن خان ایں عرقیہ دازمیندار

پیر دی پسند مطابق میٹھن خان اتھاں ہک شہر آباد کیتا جیہڑا
میٹھن کوٹ دے نال نال اچ دی ضلع ڈیرہ غازی خان دا ہک مشہور
قبیلہ ہے،

سکھ سے دے دور اچ اتھاں دے مظالم توں تنگ آکے
میں خاندان کوں بہاولپور دے نواب محمد صادق ادل بہاول پور آکے
ہونٹری دی دعوت پڑتی، تے لے خاندان چاچراں شریف وچ آ
وسیا۔ تے اتھاں خواجہ صاحب دا جم پل تھیا۔ چاچراں شریف دے
کے میٹھن کوٹ نال دی تعلق ختم نہ کیتا۔ آخری دیلے دی اُدھا جا
پسند کیتی،

خواجہ صاحب ساٹھ تے سالاں دے تھے تاں اتھاں
کوں بسم اللہ شریف شروع کرائی گئی، اٹھ سال دی عمر وچ اتھاں قرآن
شریف حفظ کیتا۔ تے اٹھویں سال ای اتھاں دے سرتوں بابے سائیں
دامایہ چوگیا، وڈے بھرا خواجہ فخر الدین اتھاں دی تعلیم تے تربیت پائے
توجہ کیتی۔ خواجہ سائیں اپنٹریں بھرا خواجہ فخر الدین دے دست بیعت تھئے
خواجہ سائیں اپنٹریں مادری زبان سرائیکی دے علاوہ عربی، فارسی، اردو
ہندی، سندھی، پوربی زبانیں دے نال نال کچھ انگریزی وی سکھی، ایں
واسطے اتھاں کوں ہفت زبان دی آکھیا دیندے؛

خواجہ صاحب اپنٹریں بزرگاں دی دولت — معرفت دا علم
مائل کیتا، حکمت وی پڑھی۔ ستاویں سالاں دے تھے تاں اتھاں دے وڈے

بھرتے پیر مرشد حضرت خواجہ فخر الدین انتقال فرما گئے۔ آپ انہاں دی گدی
 تے بہتہ کے معرفت و اسبق لوکاں کوں پڑھا دسڑ بگ پے۔ دل دے سخی، زبان
 دے مٹھے، محبتی تے خلق پیار و لے نیکاں دے سنگتی، عالم تے فاضل، معرفت دا
 علم حاصل کرن و لے خواجہ فریدؒ ہمیں چند دے آسوں پاسوں تاریاں دی کا
 گھرا پائی رہندے ہن۔ وڈے بھرانال ہوں پیار رکھیندے ہن، انہاں باسے
 آکھن، فخر جہان قبول کیتوے واقف کل اسرار تھیوے
 ہر جا، نور جمال ڈھٹوے مخفی راز تھے انہار
 چشماں فخر الدین مٹھل دیا تن من کیتا چور،
 گھول گھتاں میں فخر جہان جنت حور فصور!

پاکستان وچ شاید کوئی ایچھا صوفی شاعر نہیں تھیا۔ جیکوں لے تیرہ عیار
 جنوب وچ، جبکہ آباد، کوٹ دیچی تے شمال وچ سرگودھا تے ساہیوال بکے
 دے آسری جھتے کافرستان تائیں غریباں، امیراں وچ، محلاں تے جھگیاں
 گھراں تے وارٹھیاں وچ خواجہ فریدؒ دیاں کافیاں بکوجھیں لذت نال سنسٹریاں
 گا دیاں دیندین، کہیں دی زبان دے شاعر دی ایس توں وڈی فہمت بیکیا تھ
 سبکی لے جو انہاں داہک ہک مصرعہ دل واسکون تے روح دا قرار چا پے،
 سرائیکی زبان دے لے عظیم بزرگ تے صوفی شاعر ۲۲ جولائی ۱۳۱۹
 بمطابق ۶ ربیع الثانی ۱۳۱۹ھ کوں انتقال فرما گئے۔

فرحت ملتان

سیکرٹری سرائیکی مجلس ملتان (جسپرٹ)

دیوان فریدی

کافی نمبر ۱۱

اچ سَا نولڑے مُکھلایا۔
اے قبلہ اقدس عالی
اتھ عبد عبد سواالی
وہ امن اللہ مُعظم۔
وہ بیت اللہ مکرم
اے نور سیاہ مجسم
تھیابے شک امن بے غم
کریاد حریم حرم کوں
دل آکھے کھاواں سم کوں
ہنٹر واگاں وطن ولایاں
دل سچڑیاں پتیاں لایاں
دل دبسر کیتے سکے
دوئج کھوسوں طوف دے دھکے
بن یار فرید نجرساں
غم کھا کھا ادڑک مرساں

سر بار ڈکھاں دا چایا
ہر عیب کنوں ہے خالی
جیں جو منگیا سو پایا
وہ حرم اللہ محرم
ہے رحمت داسر مایا
ہے عین سواد الا عظم
جو حرم احاطے آیا
رکھ پیش پرا نڑیں غم کوں
ہے جو نڑ کوڑ اجسایا
لکھ مونجھ مونجھایاں آیاں
دل میلیں بار خدایا
گھر شہر بازار نہ ٹکے
جے دل بخت بھر آیا
رت رو رو آپس کرساں
ڈکھ ڈکھڑیں جیڑا تا یا

کافی نمبر (۲)

اہند مرلی شور مچایا

عقل فکر سب فہم گمائے	گرنے پورے بھید بتائے
سارا سفر عروج سمجھایا	مدہوشی و توجہ ہوش سکھائے
مخفی کل اظہار تھیوے	وحدت عین عیاں ٹھٹھوے
ہر گن گیان دے گیت نوں پایا	طمس حقیقی سمجھ لیوے
تھئے لائح انوار حقائق	تھئے واضح مشہور و قائل
قربتے بعد وافر ق اٹھایا	ظاہر گجھ سب گجھ دے لائق
گجھڑے راز انوکھیاں گھاتاں	بہسی خوب بتایاں باناں
لمن الملک دادورہ آیا	گم تھیاں کوٹیاں ذات صفائے
تھیوے عاشق مست دیوانے	خمر پھوڑوں پی پیما نے
رندی مشرب سانگ و سایا	بھل گئے صوم صلوہ دو گانے
واہ واہ یس مقدس جید!	جانٹڑے کون گنوار مقلد
سبھ صوت و توجہ آپ سما یا!	تھئی مطلق بے قید موجد
دل آزاد ڈھٹم تقلیدوں	جب ہک رمز ملی توحیدوں
ستری وچی و غلط سٹرا یا	تھئی کر فرد فرید فریدوں

کافی نمبر (۳)

ہر صورت عین عیاں آیا! ہنٹر دبر شکل جہان آیا!

کتھے آدمؑ تے کتھے شید نبی
 کتھے ابراہیمؑ خلیل نبی
 کتھے عیسیٰؑ تے ایاس نبی
 کتھے زکریاؑ کتھے یحییٰؑ ہے
 بوکرؑ، عیسیٰؑ، عثمانؑ کتھاں
 کتھے حسنؑ حسینؑ شہید نبی
 کتھے احمدؑ شاہ رسولان دا
 استاد نفوس عقولان دا
 تنزل کتھاں، جبریلؑ کتھاں
 آیات کتھاں تریل کتھاں
 کل وح کل شے ظاہر ہے
 کتھے ناز نیاز داماہر ہے
 کتھے ریت پریت داویں کرے
 کتھے گلوح مار وکیں دھرے
 کتھے پنڈت، جوسی، جوگی ہے
 کتھے مصر براگی روگی ہے
 خاموش فرید اسرار کنوں
 پر غافل نہ تھی یار کنوں
 کتھے نوحؑ کتھاں طوفان آیا
 کتھے یوسفؑ وچ کنعان آیا
 کتھے لچمنؑ رامؑ تے کان آیا
 کتھے موسیٰؑ بن عمران آیا
 کتھے اسد اللہؑ ذی شان آیا
 کتھے مرشدؑ مخسر جہان آیا
 محبوب سمجھے مقبولان دا
 سلطان سر سلطان آیا
 توریت، زبور، انجیل کتھاں
 حق باطل دا فرقان آیا
 سو نظرھاں ظاہر عین مظاہر ہے
 کتھاں درد، کتھاں دُرمان آیا
 کتھے عاشق تھی پریں پھرے
 لٹ دھاری تھی مستان آیا
 کتھے سامی تے کتھے بھوگی ہے
 کتھے بید بیاں گیان آیا
 چپ بہودہ گفتار کنوں
 ایھو لاریں فرمان آیا

کافی نمبر ۱۴،

تھئی تابع خلقت سب ہئی کم مہتیوں مطلب تان دی کیا تھئی پیا
 تیدار شدار شادی توئے وچ پنہا نجم سب تان دی کیا تھئی پیا
 پڑھ پڑھ بید پران صحائف پیا سکھیوں علم ادب تان دی کیا تھئی پیا
 سائے جگتے حکم چلاوے پاشا ہی دامنہدب تان دی کیا تھئی پیا
 دنیا دے بیج عزت پالو گئوں عقبے انال طرب تان دی کیا تھئی پیا
 سنی پاک تے حق مذہب رکھو صوفی دامنہدب تان دی کیا تھئی پیا
 روح آثار افعال صفاتیں جے یار گھدو ہی لبھ تان دی کیا تھئی پیا
 غوثی قطبی تسبیہ پالو مہتیوں شیخ شیوخ لقب تان دی کیا تھئی پیا
 شعر فرید تیدا اُنچ ہلایا ہند ماڑو کھن پورب تان دی کیا تھئی پیا

کافی نمبر ۱۵،

تیدے نیناں تیر چلا یا تیدییاں رماں شور مچایا
 المست ہزار سرا یا لکھ عاشق مار گنوا یا
 ابراہیم اڑا اڑا یو بار برہوں سر چایا
 صابر دے تن کیرے پکھے! موسیٰ طور جلا یا
 ذکر یا کلو تر چسرا یو یحییٰ گھوٹ کہسایا
 یونس پیٹ مچھی دے پالو نوح طوفان لڑھایا
 شاہ حسن کوں شہر مدینے! زہر داجہم پلایا

کر بل دے وچ تیغ چسلا کر
 شمس الحق دی کھل لٹھالو
 شاہ منصور چڑھالو سولی
 مجنوں کارن لیسے ہو کر
 خسرو تے فرہاد دی خاطر
 درد و بار اٹھایا ہر یک
 کر قربان فرید ہر اڑاں
 اڑھا کیس کرایا
 سرد سیر کیوایا
 مستی سانگ رسایا
 سو سو ناز ڈکھایا
 شیریں نام دھرایا
 اپنا وقت نبھایا
 تپڑا دارا آتیا

کافی نمبر (۶)

چوڑا انا بڑے حسیں میر دا
 ہووے اصلی خاص مڑیکہ
 جلدی آئے نئے ناں چرلاوے
 برہوں دا چوڑا پریت داسوہا
 بچھو ابیکا نیری گھنساں
 سہجوں پیساں پاٹھکیساں
 یار فرید منیدم آکھیے
 سوہا رنگا بڑے خاصا جمیر دا
 ناں نقلی دل بھپیر دا
 کم نہیں اتھ دیر دا
 کاک ندی دے گھیر دا
 سچے ٹکھڑے پیر دا
 تھورا چٹیاں ڈیر دا
 کیا سہجے دے دیر دا

کافی نمبر (۷)

حسن قبح سب مظهر ذاتی ہر رنگ میں ہر رنگ پیارا

مَحْنُ اقْتَرَبَ راز انوکھا
 سمجھ سُننا شروعِ عالم لوکا
 وَفِي النَفْسِ سِرِّ اہلی
 ہر صوتِ بچ را بھن ماہی
 حسن ازل دی چال عجیبہ!
 آپ ہی عاشقِ آپ رقیبے
 کتھ مٹرب کتھ تان ترانے
 کتھ صوفی کتھ مست رگانے
 کیا افلاک عقولِ عناصر،
 سب جا نورِ حقیقی ظاہر
 وَهُوَ مَعَكُمْ مَدِیسا ہوکا
 ہے ہر روپِ بچ عین نظارا
 لود لیتھ فاش گواہی
 کیا ناز دا ڈھنگ نیارا
 طرح لطیفے طرزِ غریب
 تھی دلبرِ جگ موہیں سارا
 کتھ عابد کتھ نفل دگانے
 کتھ رنداں میں کرے اتارا
 کیا متکلم غائبِ حاضر
 کون فریدِ غریب چارا

کافی نمبر (۸)

درد اندر دی پیڑ
 بحرِ فراق دے تیر
 عشق ہے ڈکھڑے دل دی شادی
 عشق ہے سا ڈا پیر
 اے دل مٹھڑی گندری منڈری
 از لوں تانگھ دا تیر،
 ناز تبسم کچھڑے ہاسے
 ڈا ڈھا سحت ستا یا
 دل نوں مار مٹھیا یا
 عشق ہے رہبرِ مرشد ہادی
 جیں کل راز سنبھا یا!
 جانو نظر لادی برہوں دی بندری
 جانی جوڑ چنبھا یا
 چالے پیچ فرب دلا سے

حسن دے چار مہیر
 دھڑھی پالی سدا متوالی
 رہی رشک ملہیر
 تھیاں سر سبز فریادیاں جھوکاں
 نند نہ مانوں کھیر
 جنہاں چو گوٹھ نوا یا
 مینہ سدا ندتے والی آلی
 دیندرا بخت ولایا
 سہجوں خنکی چائی سوکاں
 مولے ماڑ و سایا

کافی نمبر (۹)

ساڈا دست دیں دا نور محمد خواجہ
 ساڈی ساری شرم بھرم دا
 عربی تیدی، عجم وی تیدی
 زمین زمین بوج جب الگ جدا
 قدم تیدے دھج نوں منظر بھاگم
 دلبر جانی یوسف مثنائی
 نوشتہ شہر مہار دا بنرا
 نین فرید دے درس پلیے
 دھولا یار چہنڈا نور محمد خواجہ
 بے تیدے گل دھج لاجا
 سندھ، پنجاب دا راجہ
 فیض تیدے دا واچا
 انگن میڈے پوں پاچا
 موہن مکھ دکھ لاجا
 سکدی گوں گل لاجا
 آج ناں ترساجا

کافی نمبر ۱۰

ساجے نال سدا توں وس پیا
سرُج دزد، دماغ غماری
جیرے چھوڑا دل آزاری
بے پت دی بے پتر می یاری
پہلوں لٹ لیو دل ساری
بجر سوا کوئی سو دنیایم
منہاں کیتم سیس نوایم
پیش کیا جس فہم فکر کوں
کر کر شکر نہ ڈتوس سر کوں
لانٹریں پھوگ فرید سوہیاں!
کرڑی تے دُج جھوکاں لساں

وس ہس ہس میں دل کھس پیا
تیلے رترے ہنجر توں جباری
تن سولاں دے وس پیا
ظلم اندھاری بے زواری
پچھے چوری نس پیا
چوٹیاں کھتھم حال و نجایم
ہم گھر بندیں گھس پیا
لیت لعت دی ار کھر کوں
عشق دی راہ دُج کھس پیا
سٹ گھر بار تے پاروسیاں
اُج کلھ ٹو بھاوس پیا

کافی نمبر ۱۱

سائول پیل دل گھر ڈوسدھایا
ڈونگر ڈراون ڈکھڑے سناون
بن ڈھول سُکڑے سوڑے نہ بھاون
منٹھڑی موئی نوخوشیاں نہ پھلڑیاں
جانی اوڑا پستیاں کلڑیاں

تن مونجھ مار یا سر سول تایا
ڈینٹریں بلائیں کر ٹول آون
گھر بار ڈیسا سارا پر آیا
ڈوڑے ڈوڑا پے تانگھاں اولڑیاں
سے اڑیا اکھیاں اُج آیا

تختے ڈکھاندے غم دیاں سوغاتاں
 برسوں براتاں اوکھڑیاں گھاتاں
 گزری دے ہانٹریں جو بن دے ہانٹریں
 جھڑی جھڑاٹریں ڈھولن نہ جانے
 آساں امیدیں سائیاں بجا لیاں
 مار دھڑیاں دیدیاں نہ بھالیاں
 کیچوں کسی ڈوں آیاں براتاں
 جیڑا نہیڑے نیڑا نہیڑا
 سہرے کمانٹریں اُچڑے کمانٹریں
 دلڑی مسایا بے وس رُلا لیا
 اصلوں بروچل پیتاں نہ پالیاں
 ایم فسادِ سختی دا سایا

کافی نمبر (۱۲)

سٹ سانول سجن سدھایا
 پٹری کلہڑی تیرٹی ملڑی
 جندڑی جلڑی دلڑی گلڑی
 پیر اولڑی نیڑے کھلڑی
 پریت رے جکھڑ جھوے
 سوز سموے یار نہ کوے
 سختی گوے سمجھم نہ اوے
 نین باری منتاری باری
 ورداں ماری کرم نہ کاری
 انگ ازاری اکھیاں جاری
 ڈونگر کالے پیریں چھالے!
 سر سنجڑے سول ستایا
 سانگ بجر دی رلڑی
 لکڑی اک کلڑی
 پیل پور پرایا!
 غم دے سانگ سنگوے
 جیڑا جل ہل کوے
 دم دم روگ سوایا
 کاری مونجھ مونجھاری
 اٹھا ترورم یاری
 جو لکھیا سو پایا!
 نٹری واقع گھالے!

اکھاں نالے سوز بچاے
 پیت نہ پائے کر دا چلے
 خوشیاں کھسدا بھیت نہ ڈٹا
 نیرٹے دسدا مدب کوئی ہسدا
 ڈوڑا ڈکھڑا جی بے وس دا
 روہ گھیرے راہ اوڑے
 امرٹی بھیرٹے دیر نہیرٹے
 اوڑ ویرٹھے چھوڑ بکھیرٹے
 نکلن آہیں سنجھ صبا ہیں
 بکڑیاں چاہیں نہجھن نہواہیں
 سنجڑیاں جھوکاں اجڑیاں چاہیں
 زخم جگر دے آکے
 فکر فراق مونھایا
 دل دل ڈھولنڑ نسا
 جھیرٹا جھکڑا سس دا
 دلڑی مفت اڑایا
 دسدا یار پریرے
 سس نبنا نٹراں بھیرٹے
 سٹ گھٹ شوراجا یا
 بہوں دوکھیندا بھسا ہیں
 رولدی ہیلے کاہیں
 یار فرید نہ آیا!

کافی نمبر ۱۳

عشق رگا گھر دسریا
 گزے ناز حسن دے مانٹیں
 دسریا کچلے سرخی میندھیاں
 دزدانڈیتے دلدی موڑی
 دیرکشت دوارہ مندر
 ہلدے سانگے ہلدی سوں ہے
 زر دسری دسریا
 زیور ترپور دسریا
 بولا بنیر دسریا
 سیا کل جوہر دسریا
 مسجد منبر دسریا
 خیر بھلی شہر دسریا

برہمے بزیار اسکانوں ہور اوانہر وِسرِیا
دیاں کچ فریاد نہ مرمان سُنج برِدا ڈر وِسرِیا

کافی نمبر ۱۴

کوئی مانسڑھوں سنیں یاردا
عشق نہیں تیرے بلا دا
نازا دل کھجے کرے نہ ٹالا
رمز ہونے کچھڑے بات
سوزِ سراق تے درد اندیشے
ہرگز سول نہ سہندی دلڑی
بھر فریاد کیتی دل زخمی!
ساتھی کھڑا سنیہڑا ڈیندا
خسلیں چوٹ چلیندا
خسلیں برہوں پھیندا
سب کچھ درد سمجھیندا
تن من پھوک جسدِ ہدا
یار، اے بار سہ ہدا
دوست نہ مرہم ہدا

کافی نمبر ۱۵

کیا حال سُنڑاواں دل دا
منہ دھوڑ مٹی سر پائیم
کوئی پچھنڑ نہ دیرھے آیم
آیا بار برہوں سر باری
روندیں غم گزاریں ساری
دل یار کیتے کڑا دے
کوئی محرم راز نہ راز
سارا ننگ نوز وِنجایم
ہستوں اٹاع الم کھلدا!
لگی ہو ہو شہرِ خواہی
نان پائیم ڈس منزل دا
رُپھاوے تے غم کھاوے

دکھ پاوے سول نبھاوے
 کئی سہنس طیب کماون
 میڈے دل دا بھید نہ پاوین
 پنوں ہوت نہ کھڑ مرکلا یا
 سوٹھیں جائن پھانٹر زلایا
 سنٹر نیلے دھانہ پکے
 سوٹھیاں یار تو نٹریں کواے
 دل پریم نگر دؤں تانگھے
 ناں راہ فرید نہ لانگھے

ایھو طور تیدے بیدل دا
 سے پڑیاں جھول پلاوین
 پوے فرق نہیں ہک تدا
 چھڈ کلہڑی کیج سدا
 کوڑا عذر نبھایا گھلدا
 تید اچ سنوں زار زلے
 کڈیں چا پردہ محمل دا
 جتھاں پندے سوت اڑانگے
 ہے پندھ ہوں مشکل دا

کافی نمبر ۱۶

مارو مٹھل دل مکھڑا چھپایا
 تانگھیں تپایا موبھیں مسایا
 اتنٹر نہ بھانواں سینگیں روایا
 سنچڑی سسی نوں جلیں زلایا
 پوریں پرائیں دلڑی نوں تاپایا
 خوشیاں دھانٹریاں سانول سدا

دکھڑیں دکھایا درویں مٹھایا
 سولیں ستایا نیرٹے ہرایا
 دھوئیں داوڑھا ڈھوٹنٹرا
 ہے بے نیل دل پھیرانہ پاپا
 پڑیں پرائیں سکھڑا دغا
 گل گیا فرید جو بن جاپا

کافی نمبر ۱۷

مانٹر ہیستند اچاک اسارڈے من بھانودا
 ہر دم ہو دیں کوئے میڈے کر رکھاں دل پاک
 وناں گلکڑی پانودا
 راتیں رندیں پیدیں کھیں پھٹ گئی ہم باکھ
 کیوں گل نہیں لانودا
 سانول مینگہ ملہاراں آئی ملنٹر دی مڈساکھ
 نیراجی طراتانودا
 درودن ٹھڈیاں ساہیں کڈھیاں رو رو ڈیواں پاک
 ڈکھڑاٹنگ نہ مانودا
 نال فریدے سچ نہ کیتو آونٹر دی گبوں اسکھ
 سونٹرھاں دل نہیں آوندا

کافی نمبر ۱۸

مساگ ملیندیا گڈر گیا ڈینہ سارا
 کجندہ پائیم سرخی لایم
 کانبک اوڈیندیں غم و ہانڑیں
 آیانہ یار پیارا
 رو لیوم شوق آوارا
 رے ڈز کرتے جنگل ہیللا
 بکے دم عیش دی سچ نہ مانڑیم
 بخت نہ ڈتر ظم دارا

پڑھ بسم اللہ گھولیم سرکوں چہ تم عشق اجارا
 رانجن میڈا میں رانجن دی روز ازل دا کارا
 بحر فرید النبی لائی جل گیوم مفت وچارا

کافی نمبر ۱۹

نام اللہ دے پاندھی سٹا
 آکھیں بھگت روپرتیا کوں
 جیویں جیویں کندھ ڈے گیا ہیں
 جسے ظالم نیت مرادی
 چالیں پیچ فریبیں والی
 کر کے سنگت سانگ بریگانے
 بیسے کون کہنیا توں ہی
 سس نننا نراں مارم طعنے
 آکر مای دیدیں دیرے
 ناں کدھ گالیں ناں کدھ مندھے
 یاری لایو لانی جاتو
 جھور تھرا نٹریں جند داجو کھوں
 ڈھٹے باجھوں کیوں جہراں
 سکھریں ناں ڈے یارا لانیجھے
 میڈا لے سنہڑا ج
 یار نہ وٹرا لا
 اونویں مرنہ دے آ
 تھولے کھوٹ کما
 دھولنٹریت دٹا
 بیٹھوں من پرچا
 سا ڈے بار اٹھا
 ہنٹریں ڈیویم ما
 دل دتج جھوکاں لا
 واتوں سمجھ لا
 محض نہ آ یو ڈا
 ڈٹڑ سس ماس سکا
 برسوں رگا ہڈتا
 کر کچھ کانٹر حیا

سو نہڑھیں نال نبھاوے ہر کوئی
جلدی آویں نال چرہ لاویں
ڈے کر ساڈی ہانہہ سراندی
تیں کن سانول دلڑی آپے
بے مٹھا بہ گزراں نہ بھلی
چارھیں تڑنہ رہیج رلیں
آنگنہ فریدے بھورل جانی
کو جھی نال نبھا!
ساہ تے نہم وسا
سو ہے سیجھ سہا
ایہ پیم سر چا
بٹھ پیا کوڑ نبھا
رکھڑاں یار ونا
سہجوں آپوٹن پا

کافی نمبر ۲۰

واہ واہ سو نہڑھیں داوڑ تارا
بک جا چا وے عشق اجارا
اوماک میں اونے سنگ دا
میں کیا مویشی منج گدا
میں بے آس امید داما نہڑا
دوست اوڑیا یار ایا نہڑاں
جو میں وانگ بھارت بھدا
ہرگز خسل نہیں کہیں کجھدا
چرن گور دے سیس نوامیں
جہد جہاد دابارا ٹھانیں
ہر صوت فرج کسے ادا تارا
ہٹی جاڈیوے حسن ادھارا
ہر صوت فرج مٹھانگدا
ماریں ہر جانا زلفا
ہر کس ناکس دے من بھاڑاں
ہر بک دل کوں لگے پیارا
سو بھیا واقف ساری کجھدا
چانڑ نظارا یار داسارا
جواکھے چیم اکھیاں چانیں
قرب کمال ہٹی مطلب بار

تھی گم پیر دا چیل سچا
 برہوں کڑاہ چڑھیا مچ پستیا
 جو کوئی رکھسی اے گن چارے
 دنج خوش دسی رام دے
 جگرت سپنس سکویت ٹریا
 جیندا پیر سنجانڑوں مٹریا
 توں ایہہ سمجھ سنجانڑ نہ پھوڑیں
 اپڑیں آپ توں مونہ ناں مڑیں
 چاروں بید وانت پکارن
 آتم ادم سرپ سدھارن

نہ ہوت دم ہٹا کر کئی
 جل بل مار انا دا غرا
 جو رانی جگ جوگ جگائے
 رہی جسم جگت سون نیارا
 تیدی سیرے سنگے جڑیا
 پھر سی تھی چو گوٹھ آوارہ
 زرگن سرگن دچ جا جوڑیں
 سب ہے روپ سرپ تہارا
 آدم برم نارائن دھارن
 دویت فرید ہے جو ٹھالہرا

کافی نمبر ۲۱

ہے ہے یار برو چسل
 کرے سخت نمائندگی
 جسے پیالہ ، ازلوں
 جنیں ڈنہہ سمجھ سدھائے
 سول کلکڑا کو جھب
 افسلوں محض و ساریں
 روہ فرید لتاڑاں

ہے تل ترس نہ کیتا
 اپنے نال نہ بدیتا
 میں مٹھری لو پیتا
 ڈکھ آیا سکھ بیتا
 لوں لوں رگ رگ بیتا
 لا کر برم پلیستا
 شالا کھادم چیتا

کافی نمبر ۲۲

اتھاں میں مٹھری نتھان لب
بریلے یار دی تانگھ لگی !
ڈکھی دلڑی دے مہٹا نگھ لگی
تتی تھی جو گن چودھار پھراں
سنج بارتے شہر بازار پھراں
جیں ڈینھ دانیٹھ دے شینھ بھٹیا
سب جو بن جوش خروش بٹیا
توٹے دھوٹے دھوٹے کھانڈی ہاں
ٹڈیاں بانڈیاں می میں بانڈی ہاں
واہ سوٹرھاں ٹھوٹر یار سجن
آڈیکھ فترید بیت حزن !
ادتاں خوش و سدا نوح ملک عرب
سنجیں سینے سیکے می سانگ لگی
تھے مل مل سول سمولے سب
ہندہ سندھ پنجابے ماڑ پھراں
متاں یار لم کہیں سانگ سبب
لگی میش ڈکھانڈی عیش گھٹیا
سکھ سٹرکے مرگئی طرح طرب
نیدے نام توں مفت کانڈی ہاں
جے دریاں کتیاں نال ادب
واہ سانول ہوت حجاز وطن !
ہم روزا زل دی تانگھ طلب

کافی نمبر ۲۳

سنٹر سمجھ اے زاہد جاہد توں
جے گالھ عجب ہے حال عجب
جے ذوق عجب ہے شوق عجب
جے ذکر عجب ہے فکر عجب
کل تانگ طلب مفقود کرن
ہن عشق دے اے کلمات عجب
جے خیال عجب ہے گھات عجب
جے عین عجب ہے بین عجب
جے نفی عجب ہے اثبات عجب
سمجھ سویت حق مسجود کرن

مہتی باذل ترک وجود کرن
 حکمت عجب، مشہات عجب،
 آیات عجب، طاعات عجب
 یک ذاتوں سہنس ذات عجب
 خوش خضر دے فلسفیات عجب
 ٹھپ فقہ اصول عقائد نوں
 ہے دلڑی غیروں پاک تری
 حرکات عجب، سکنا سہج
 اوراد عجب، دعوات عجب
 لایدر کہ الالبصار عجب
 ہے بحر عجب، لہر عجب
 آفات عجب خدشات عجب
 واہ جذبہ من جذبات عجب
 ناسوت عجب، ملکوت عجب
 تلبیس عجب، تانیس عجب
 ادہام عجب، اہام عجب
 ہمزات عجب، خطرات عجب
 ہے قرب عجب، ہے بعد عجب
 ہے قہر عجب، عقاب عجب

سک صوم صلوٰۃ زکوٰۃ عجب
 درجات عجب، رکات عجب
 طاعون تے لات متا عجب
 اسماء و افعال صفات عجب
 ظلمات تے آب حیات عجب
 رکھ ملت ابن العربی دی
 مصباح عجب، مشکوٰۃ عجب
 اشغال عجب، اوقات عجب
 ساعات عجب، ڈیہنہ راجوب
 لایحیہ الاشکال عجب
 ہے نہر عجب، قطرات عجب
 صدات عجب، حسرات عجب
 راحت عجب، لذات عجب
 جبروت عجب، لاہوت عجب
 تقدیس عجب، سطوات عجب
 اعلام عجب، اہام عجب
 لمحات عجب، شطحات عجب
 ہے صل عجب، ہے فضل عجب
 ہے لطف نجات تبا عجب

ابدال عجب، اوداد عجب !
 تحقیق عجب، تصدیق عجب
 ہے قلب عجب، ہے سر عجب
 ہے حرم عجب، احرام عجب
 جبریل عجب، تنزیل عجب
 ہے ظہر عجب، تفسیر عجب !
 ہے کبرتے فخر غرور عجب
 ہے نخل عجب، طور عجب
 آواز عجب، انجام عجب
 ہے شمس تے در اُتَظَل عجب
 ہے طرح قیام قیود عجب
 ہے شفع عجب، ہے وتر عجب
 ہیں دُرنِ خدے طبقات عجب
 عصیاں عجب، عصات عجب
 واللیل ہے رمز بطون عجب
 والتین تے والرزیتون عجب
 من این الی این است عجب
 گھر پاڑے بر باراساں
 لاچار تے زار زاراساں
 اقطاب عجب، افراد عجب
 تقلید مدول ثقات عجب
 ہے نفس عجب، ہے روح عجب
 حجاج عجب، عرفات عجب
 تر تیل عجب، تعمیل عجب !
 ہے بطن تے تاویلات عجب
 ہے نار عجب، ہے نور عجب
 ہے موسیٰ تے میقات عجب
 ہے شام عجب، پر بھات عجب
 ہے عکس عجب، ذرات عجب
 ہے صنع رکوع سجود عجب
 کمان عجب، رکعات عجب
 ہے جذبت سبع صفات عجب
 ابرائے باقیات عجب !
 والقلم عجب، نون عجب
 والشمس تے والاصفا عجب
 انداز موز رکات عجب
 گئے و سر سمجھے کم کاراساں
 واہ ڈنڑی برہوں برآ عجب

نفقاتِ عجبِ صدقاتِ عجب
 خیراتِ عجبِ حسناتِ عجب
 ہے دنیا اصل احادِ عجب
 ہے دین الوف ماتِ عجب
 ہک پاسوں ناز نوازِ عجب
 ہے پائسوں عجزِ نیازِ عجب
 ہے سوزِ عجب سے نوازِ عجب
 ہے گھنڈِ عجب سے جھٹلِ عجب
 واہ عالمِ حسن آبادِ عجب
 دچ سوئرِ طعیاں دی بیدِ عجب
 لٹی دِ لڑی دی فریادِ عجب
 مٹھیاں اکھیاں دی برساتِ عجب
 ہر آن اُخذِ ڈوں ٹھیان دھرو
 ہے بیشک دین ایمان ایتھو
 دل نال فریادِ دا وعظِ سنو
 سوباتِ دھئی ہک باتِ عجب
 سوباتِ دھئی ہک باتِ عجب

کافی نمبر ۲۲

قسم خدادی، قسم نبی دی
 عشق ہے چیزِ لذیذِ عجیب
 نفسی خلط سے تو نثریں غالب
 پر مایوس نہ تھیں یوں طالب
 پیرِ مغاں سے خاصِ طبیب
 لکھ لکھ سول ہزاراں ڈکھرت
 سو سو شکر جو آیم پھر طے
 بیشک ضربِ عدیبِ فربیب
 عمر بھایم سر دیں ڈکھریں
 پتہ دیں کھپیں ڈکھریں جھپیں
 پلڑے پیٹم نصیبِ یعدیب
 ہفتی آنٹ سوہاں مرنہ نہ لائے
 جے لکے کھیاں کھوٹ کھٹ پائے
 تو نثرے و سدم سخت قریب

ہر دم اس دی پیاں اسیے میں لوہا اور مقناطیسے،

ان القلوب الیہ منیب

ترکتوم معتمدہ حبیبہ دنیا توں خود چنڑ یا سید

ذوق نماز نسائے طیب

میں مسکین و سرید نماں تراں دھوتا پاڑا یار ایاں تراں

سوسو ویرٹھے دکن قیب

کافی نمبر ۲۵

پیا عشق اسا ڈی آن سنگت	گئی شد مذریز بردی بھت
سب سے علم علوم اساں	کل جھل گئے رتم سوم اساں
ہے باقی درودی دھوم اساں	جی برہوں دی یاد رہیوے گت
اٹھان جھٹیاں غیراں دیاں توں!	اٹھان کوٹیاں کھیریاں بھڑیاں توں
اٹھان کوٹھیاں گھیریاں پھڑیاں توں	ہر ویٹ یار گھسم ڈت پت
کر صبر تے شکر شکایت تے	رکھ آس امید عنایت تے
پئے فخر دی فقر ولایت تے	ڈینہہ رائیں دھڑی ڈیوم مت
تمھیں بکڑیں شہر دکھو ہیں دین	تتی ملک طاعت ڈوہیں دی
سنجھیں وہی اے وہیں دی	ڈتی نصوت یار بر وچل جوت
نبت کھاواں بکڑیں توں نکالت	ہاں آکھن نیر الیہیں دت!
کڈیں توے تے لڈیں کرک بٹ	ڈے دے کے خوب نیپڑیں سنت

سٹ کلڑی یار فترید گیا! - ایٹھو حال نما نٹریں مال بھتیا!
 فترید کراں کر یا دپیا - ہتھ مل مل مہبھی روان ت

کافی نمبر ۲۶

میڈا مٹھڑا ما بنڑوں کاک جبا
 تیردی سکے کاک نٹریں ہم
 پھیر سو بائیں جھنڈیں ماڑیاں
 بے سج ڈس جو کچھ کیستی ایٹھا!
 کاک کندھن تے زل مل ماڑوں
 کہیں مڑی وینہ گبر ہاں تے
 غم و احوال ستر اداں کیوں!
 کار کا کھنڈیاں چڑیاں ڈراں
 پیت پیٹے نت دو کھلے
 ڈینہ گھنڑیں رانیں کہتم
 موکھ ملال فترید ملیوے

شالا رانٹراں ایندم رات
 سول کوں کھن سات
 توڑیں ڈینہ چھ سات
 ماڑوی سہی مرحبات
 مانو نٹریں برسات
 دل نہ پالو جھات
 سو ڈکھ تے ہک وات
 کر کئی ملنٹریں بات
 واہ ڈاتے دی ڈات
 راتیں کئی پر بھات
 ازبوں برہوں برات

کافی نمبر ۲۷

پنل بھتوں پاندھی یارا
 ہر دم دتاں درما ندی یارا
 چھڈے کلہری بروج،
 سو سوروگ اندر دوج،

60507

پیت نہ پالی سرے والی،
 دل دردوں کر لاندی یارا
 رکھدی آس امید ہزاراں
 ہوت تھیم آکا بندھی یارا
 سول دے بہرے سوئے گائیں
 درد دی پانہہ سراندی یارا
 نہیہ اوڑا، دشمن ویرٹھا
 کیا بردی، کیا باندی یارا
 مارو تھل دے ڈکھڑے گھاٹے
 رات ڈینہاں تڑپھاندی یارا
 برہوں بلائیں سنجھ صباہیں
 یسج فرید نہ بھاندی یارا!

تول نہالی رلیس خالی
 مونہہ پڑو گھر گھر وق
 آخر یک ڈیہنہ موڑ مہاراں
 ینیم توڑ وبتہ وق
 مونجھ دے ہار ڈکھائے گہنٹیں
 وندی یاس نگر وق
 پاپور کھم بھئیٹرا جھیرا
 کردیاں ٹوک مڑ وق
 گپ کھڑ، کھڑ بن کھوہ گپٹے
 رلدی روہ ڈونگر وق
 دم دم آہیں نکلن دھانہیں
 بگڑی چوٹ اندر وق

کافی نمبر ۲۸

یار برچیل کانٹ
 لائیس جڑ کر پانٹ
 سینکیاں سرتیاں کنتھہ رجھایا
 میکوں میڈے کمانٹ
 یار نہ پاواں بار اٹھاواں
 رلدی روہ ڈونگر وق
 دلڑی جان جگر وق
 اپڑیں اپڑیں دھول کوں دھایا
 رویا سنجھڑے برو وق
 نیرو ہانواں، گانوں تر گانواں

رکھ رکھ ڈینٹر دی دانٹر
 ریت تتی ہیا ڈکھڑے گھائے
 سٹ گیا جانٹر پہچھانٹر
 حسن حقیقی نور مجازی
 صدقوں سمجھ سنجانٹر
 راہ اولرٹے اوکھیاں گھایاں
 مارم سول وڈان
 پیلے ڈینھ دی قنوت پھڑی
 ڈانٹر ڈکھ وا ڈانٹر!
 ریت تتی ہیا ڈکھڑے گھائے
 سٹ گیا جانٹر پہچھانٹر
 حسن حقیقی نور مجازی
 صدقوں سمجھ سنجانٹر
 راہ اولرٹے اوکھیاں گھایاں
 مارم سول وڈان
 پیلے ڈینھ دی قنوت پھڑی
 ڈانٹر ڈکھ وا ڈانٹر!
 ریت تتی ہیا ڈکھڑے گھائے
 سٹ گیا جانٹر پہچھانٹر
 حسن حقیقی نور مجازی
 صدقوں سمجھ سنجانٹر
 راہ اولرٹے اوکھیاں گھایاں
 مارم سول وڈان
 پیلے ڈینھ دی قنوت پھڑی
 ڈانٹر ڈکھ وا ڈانٹر!

کافی نمبر ۲۹

بھٹ گھٹ کورٹ زیمکڑے
 نھنی کر گالھارت پونے
 باجھوں احد حقیقی
 حسن مجازی کورٹا
 کتھ مجھوں کتھ یسے
 کل سٹی عینہ خدادی
 ہک حق کوں کریاد
 کر دیں دھانہہ فریاد
 محض خراب آباد
 ہے فانی برباد
 کتھ شیریں سرہاد
 بالک بے بنیاد!

باجھ محبت ذاتی
 مرشد فخر جہان نے
 عارف ابن العسری
 سمجھ نہ سکر ہمیشہ
 کوچھا شور فساد
 کسیتم لے ارشاد
 ساڈا ہے استاد
 رہو غیسوں آزاد

کافی نمبر ۳

حسن ازل و اہتیا اظہار
 سلب ثبوت جہاں سلب
 ہے لا یدر کذا الا بصائر
 عذیب الغیب و ڈلیوں آیا
 احدیث و اگھنڈ آثار
 حق باطل سب حق ہے حق ہے
 یا ہے یا ہے یا ہے، یار
 او دلبر بے چون و چہ گونہ
 تداے بے شک تفرار
 گئی نقیذ آئی تحقیق
 فاش مبین کل اسرار
 کیا ازل زلف ظہور!
 ہتیا دل کوں تسکین قرار
 اُحدوں ویں وٹا ہتی احمد
 اُتھ نہ طالب ناں مطلوبے!
 بے حد مطلق، مطلق بے حد،
 شہر شہادت دیرا لایا،
 تھیا اطلاقوں محض مقید!
 پر لے راز ہوں مغلوق ہے،
 سونٹھاں کوچھانیک اتے بد
 ناہیں حدینہ راہنل نمونہ،
 دنیا عفتبی مجلا مشہد!
 تھئے واضح مکشوف دقت
 برنخ زیر زبر شد مد
 سو سوشکر ملیا گر پورا،
 ہوئے سخاوت شکو کبھی د

پیرِ منعاں مسجودِ جنتو سے فرضِ سریدِ نمازِ نتو سے
کیا من کر من اقرار ہے خود اصل حقیقی مقصد

کافی نمبر ۳۳

سنٹر دو سہیلی سکھڑیاں ٹریں برسوں دے پندھڑے سخت لبید
ناکل میگوں تیغِ قضا دی نالقدیر دے تیر و عبادی
کیتم دوست دی دید شہید

جے ڈینہہ بھلڑے مٹری بھلڑے رستہ جوتے جوڑ کلڑے
یار شہید تے بخت میند

دو ٹر پٹنڑوں سمجھوں شادی شجہ بر، جھرجھنگ ڈسم آبادی
عشرہ محرم ساڈری عید!

سو سو چٹانگاں لکھ لکھ چھیرو وکھڑے دی وڈیوں پندھیرو
روہی کھٹی آباد جدید

جنداسیرے جور جفا دی دلڑی قیدی کربِ بلا دی
ڈسم رقیب یزید پلید

سٹ خرقہ بٹھ گھت سجادہ جامہ جاں شریاک ببادہ
کردم پیر مغاں تاکید

سائول یار دے نازنگہ دے مارو چال تے خال سیہ دے
کھنوت مہنت فرید خزید

کافی نمبر ۳۲

رکوں کر مسجود، چھڑ دے ہو معبود !
 رصوت فتح یار کوں جانیں غیر نہیں موجود
 سمجھ اعداد کوں سمجھیں واحد کثرت ہے مفقود،
 فخر الدین مہٹل دے شوقوں دم دم نکلم دود !
 وصل فرید کوں حاصل ہویا جب ہو گیا نابود،

کافی نمبر ۳۳

اساں کنوں دل چایو دے یار چا پے کتھاں ونج لایو دے یار،
 یار بر جیل کچ دا والی کیتو حال کنوں بے حسالی
 پرست رہ ر لایو دے یار
 ملک مہیر لیونس جھوکاں میں کلڑی فتح لوپریاں لوکاں
 ہک تل ترس نہ لایو دے یار
 میں کملی کیا جانٹراں نہیہ کوں ظلمی نہرتے مہری شینہ کوں
 آپے دید اڑایو دے یار
 آپے اڑاں سوتھاں کسیتو کر ہوں قطاریونال نہ نیتو !
 کیں دھوئی برمایو دے یار
 یار منٹھی کوں ڈپڑو رولا ساڑیو، کیتو کیری، کولا،
 تترری کوں کیوں تایو دے یار

آپے شہر بھنبھور ڈو آیلوں یاری لا کر چھوڑ سب دھایوں
 مُفتا کوڑ کھما یو دے یار،
 یار فرید کڈاں سنبھلیسی سہجوں سڈ کر کول پلہیسی
 جے دی بخت بھڑا یو دے یار

کافی نمبر ۳۴

پڑیس ڈہوں دیاں اڑیاں وکھار!
 ساڈیاں وطن کنوں دلیں سٹریاں وکھار
 خبر نہیں انھاں مکیاں لوکاں تیغاں تیز برہوں دیاں نوکاں
 دردمنداں سر کھڑیاں وکھار
 جے تائیں موت کریم ٹالا، ڈیکھاں نال اکھیں دے شالا
 شہر ارم شہ پریاں دے یار
 مین جہاں تیڈیاں سو سٹھ سہیلیاں ناز پنیاں راج بھہیلیاں
 مھیاں دیوانیاں چریاں دے یار
 ڈیکھ کے چالیں یار سجن دیاں ناز خراٹاں من موہن دیاں!
 کسکاں روہیں وڑیاں دے یار
 کئی چایم نیسہڑا لایم جندری مُفت فرید گوایم،
 بھنگیاں سکھ دیاں گھڑیاں وکھار

کافی نمبر ۳۵

بن دلبر آہیں کر کر،
 روہ روہی رائے رُلدی
 کدیں تھک پہندی کدیں جلدی
 ڈکھی ڈکھڑے سبج صباہیں
 جتھ مٹیاں غول بلائیں!
 بن عاشق اہل وفا سے
 بن صاحب صدق صفا سے
 لڈنیتو جھوک پریرے،
 ڈسے سوئی ہاں سے بیرے
 تھے کڈٹے تول نہالی
 دل ہوت دیں دادالی
 بگیوں دیری کچھ سفر کر
 جکھ جکھدیں دیساں مر کر،
 سوٹڑھاں یار فریڈ ڈوں آوے
 آ اچڑی جھوک دساوے
 کئی راتیں ڈقم سحر کر
 نت قدم قدم تے بھلدی!
 ہنٹڑ سالوں یار دہر کر
 ڈکھے ڈونگر کو جھیاں جاہیں
 رچھ راخس بھجڑے ڈر کر
 بن شائق ذوق بقا سے
 ایتھ آوے کون گذر کر،
 دل درداں لایم دیرے
 پیواں پانٹریں خون جگر کر
 گھر ڈنوم ڈنٹڑ ڈکھالی
 آہیں سائے گھر کر،
 جی جالیو ظلم فہر کر،
 تھل مارو گور فہر کر،
 بگل لاوے سیج سہاوے
 ہے ٹھڈڑی آہ اثر کر،

کافی نمبر ۳۶

پتل چھڑکے کچھ سدھایوں
 دلڑی نماٹریں ہے زار زار

یاس پیاس نصیب اسٹھے ناں کوئی ٹوہجے ناں کوئی ٹنڈے
ناں راہِ ڈسم ناں رسموں قطار

ردھیرے، ڈکھ ہزاراں سول تہی کوں تار متاراں
برہوں پھیندا روز آزار

سٹ کر شاہی تھیاں باندی ٹھیک سوہیاں نہ نمازی
کیجو کرسم لوک دیار

بھاوم پی ٹر پھاواں تاسے گنتر گنتر رات بھاواں
نہ کوئی سنا تھی نہ غم خوار

وہری مول نہ بھاندے ہنٹریں ڈیوم برے باندے
سینکیاں سرتیاں کر دے عار

ہیں تن بگڑی سوتن جانٹے غیر فترید نہ رمز پچھانٹے
جانٹرم سوترھاں دلبریار

کافی نمبر ۳

بولا بنیسر کس نوں پاواں دھولنتر کسیتم نامنظور،

کہتے نوں بنیاں مانگھ بناواں کجلا پاواں سرخی لاواں

یار تہی دا دسرم دور

ناز نیاز اسادی موڑی قبلہ قد میں یاردی دھوڑی

حسن ازل دی چال غرور

سینگیاں سرتیاں سچ و چھاون ہانہ چوڑیلی درگل لاون
 ہک میں مفت ہی بھجور،
 رہی امین تھل دے چارے جتھاں بروچل کر ہوں قطارے
 لکڑے پڑے ہن کوہ طور،
 ملاں دیری سوت ستا دن کچھڑے رازداجھیت نہ پاون
 بے وس شو دے ہن معذور
 ملوانٹیں دے وعظ نہ بھانٹیں بیشک ساڈا دین ایمانے
 ابن العربی داد ستور
 عاشق مست مدام ندائی کہہ سجانی بنٹر بٹامی!
 آکھ انا الحق بھتی منصور
 حسن پرستی عین عبادت شاہدستی صاف سعادت
 غبت، غفلت محض حضور
 ریت فریدی پٹھری ساری رہنڈا صوم صلو توں عاری!
 رندی مشرب ہے مشہور

کافی نمبر ۳۸

پئے ڈکھ گل وچ جم دیں دیار ناں رہ گیت کہیں کم دے دیار
 باغ بہار اجاڑ کیتو سے ہارسنگار و سار ڈتو سے
 دولت دنیا دار بھیتو سے نوکرتیڈ پڑے دم دے یار!

شرم شعور اسماں توں بھڑے
گھولے صدقے کیتے مٹھے
ہک ویلے احرام حرم دے
ناں پابند ہوں دین بزم دے
ڈیکھو حال ہے عشق دی پھڑی
ناز تیبے دی راند نہ کھڑی
لانٹریں پھوگ اساتے مانٹریں
ڈسے سکڑے کھیت کمانٹریں
یار فرید علم گھر اندر
کھا دن سہجوں بولے بنیئر

تنگ نمونے سانگے ترڑے
اسرے بھیم بھرم دے یار
ہک ویلے زناں دھرم دے
بندے عشق دے غم دے یار
کئی دنج پھٹی، کئی مرہٹری
گڈے وہ آدم دے یار
ٹیرے، بھڑے، ڈہر، بکھلے
ساگی باغ ارم دے یار
پاواں بھاگ سہاگوں زیور
چکے کل سر سمدے یار

کافی نمبر ۳۹

پیڑ پرانٹریں بیشم کیتا
پنل یار کوں چا برمیونے
نال نہ نیتیم سانول یار،
زور زوری پکڑ نتونے
پوونے شالار بادی مار
پیر ہواڑاں کھوج نہ پاواں
دور و کر کڈاگل لاواں!
نین سیکتے زار نزار،
تھی راہی تھل مار و جلساں
سنج بربار، کیتم گھر بار

پانٹریں مول نہ مٹھڑے کھائے ناکچہ پڑے نہ کوئی چائے
 ناں رہ ڈسم شتر سوار
 دسریاں رنگ رنگیلیاں جائیں باغ بغوچے ٹھڈیاں چھائیں
 سہرے گلے گھنٹریں یار،
 نازک شوخ مزاج (نگاہ) انوہاں یاری لا کر تھیوں آنٹ سوٹھاں
 کیڈے گل گئے قول تزار،
 کرم تہی دے ناڈکھ مٹھڑے کرم نہ کیتم مارو مٹھڑے
 جیتی بازی ڈٹرس ہار!
 کیچ ڈوٹنٹرساں جے تیں جیاں جے ول دلساں کافر تھیاں
 گل وچ پائیم پریت مہار،
 اوکھیاں گھاٹیاں گھاٹیاں چاٹیاں لاہیاں چاٹھیاں سمجھاٹھ کاٹھیاں
 سمجھو کھڑوں سو سو غار
 بٹھپیا بٹھڑے داہن داچھاں شہر بھنجو دی کوڑنکھاں
 کیچ مہی وطن حقیقی یار
 یار فرید نہ کیتم گولی سرخی ڈسم بندوق دی گولی
 دھار کھل دی تھئی تلوار

کافی نمبر ۴۰

بے شک جانٹراں بٹیک جانٹراں سوہر تھیاں کوں بے سخت غرور

مونہہ سرخاک سب گارا ساڈے ہنجر دں مارن مارا ساڈے
 موت ہے کچھ تے کچھ ہے در
 یار نویں نت یاری لاوے کیوں ساڈے سول سہاڑے
 دلڑی نازک نرم کرور
 ڈیختی بڑ ماس کوں چردی رات بھر دی آہیں کردی
 سرسٹر مردی صبح سحر
 پڑھ بسم اللہ ڈکھڑے جیاں خوشیاں کر کر جھولی پیاں
 جے دت تیکوں ہے منظور
 دور سے منظور دلیندا آئے موت نہ میل اٹھیندا
 فجریں، پیشیں، فہر کلور
 اٹھیں ہندیں دینر دلاواں رواں کھاناں گانٹر گانواں
 ہر برگ ہے تار طنبور!
 جس دینہ دیاں دل بگڑیاں مانگھاں اجڑیاں سرخیاں ہندیاں مانگھاں
 بوبے بیٹے بے بیس چور
 یار فرید نوں ڈترے دھے کچھ آکھیا ہے قمر و شمس
 بید داں نال نہنہ لاؤنٹر کوڑ

کافی نمبر ۴۱

توں ہا جھ تھے سنخ ویرھے دیار دل دس دسجن آیتے دیار

قدسی گھر قح کو لھ بھاکے، اپڑاں محرم راز بنا کے،
 کیتو سخت پریرے دویار
 توں بن سارا ملک اندھارا سینے تے چڑھ لیت پیارا
 اکھیاں تے کر ڈیرے دویار
 یار چہنڈا چاک مہیندا باوٹ ساٹے در و دلیندا
 ناں کر کوٹے جھپٹے دویار
 زیور نیور، پاہیں تر یور! کرساں ٹوٹے پرنے مور
 پٹ پٹ سٹاں سہرے دویار
 آپ سنبھالیں پتیاں پالیں سو سو نظر کرم دی بھالیں
 کردیں آپ بھپٹے دویار
 عشق اولڑا، در و کلڑا، بخت نہ بھلڑا، سول سولڑا
 یار فرید آدیرٹھے دویار

کافی نمبر ۴۲

جتھ تھلڑا جتھ در بوں ہے یار اٹھ ہریلے لبوں ہے یار
 بڈٹے چکین، گیرے گھوکن جڑکھاں ترکھاں نو بڑ کوکن
 گوہیں شوکن، ساٹھے بھوکن نانگیں دی شوں شوں ہے یار
 سوٹڑھیاں ٹھیریاں ٹپڑے بھٹڑے ناز و دے کھڑے وٹڑے
 پاہیں ٹوہے، پاٹے گھٹڑے ڈبھڑیں ڈکھڑاؤں ہے یار

کنڈریں کا بھٹیں نشتر ماری،
 اڑیں پھٹریں توں رتجاری
 بن کھل ہا سے سا بڑے پیٹے
 زیرے زخم تے زخمیں ریشے
 رہی مچھن بشارت درسوں
 بیدراں دی دلڑی ترسوں
 جیں ڈینہہ موٹ پیٹے پٹ دیے
 دل یاں پوٹیاں ہاں دھیرے
 توں بن یار فریہ دا جیو نہر
 زہر ڈیوئے کھاؤ نہر پو نہر
 سمجھوں یاری تے عنخواری
 خاص سہاگ دی پوں ہے یار
 سول سٹراپے دور اندیشے،
 سب ڈکھ ڈٹرا توں ہے یار
 مرسوں بھرسوں، مول نہ ڈرسوں
 ڈینہہ رایتیں گھوں موں ہے یار
 شہر بھنہ رفس سوت پر پیے
 سستی دی موں موں ہے یار
 جیندیں جگ وچ ڈکھرا تھیو نہر
 تیدے سردی سوں ہے یار

کافی نمبر ۴۳

چوریوں، چاریوں استغفار
 گنڈری عادت گنڈے فعلوں
 کر کر سخت گنہہ پر تاہیم،
 پیر پیغمبر تیدے پانھیں
 میں بد عملی تے کر رحمت
 او گنڈہاری ناں کہیں کم دی
 تیدہ نشان ہے فضل کرم دا
 بخشم شالار ب غفار
 توبہ! توبہ! لکھ لکھ وار،
 توں ہیں خاوند بخش نہر ہار،
 توں مالک توں کل مختار،
 جیں ڈینہہ یار دی یار نہ یار
 کوچھی کھلی، بد کردار،
 میں وچ ڈوہ تے عیب ہزار

آدن یاد گناہ پرائٹریں پٹ پٹ رواں زار و زار
رات قبر دی ڈینہہ حشر دا سرتے کڑ کھم باسے بار
میں مسکین فرید ہاں تیدا توں بن کون اتارم پار

کافی نمبر ۴۴

جو نر ڈینہہ اڈھائی دیار سٹ گھت نخرو دانی و دیار
کتھ او پینگھ پیل ملکاٹریں ناز حسن کتھ راج بیانٹریں
کتھ ما بھینٹریں بھائی دیار،
کتھ راجھن کتھ کھیرے بھیرے کتھ رگے او جھگڑے بھیرے
کتھ چوچک دی جانی دیار کتھ ورت جوگی مندران والا
کتھ او مکرفیبر دا چالا پرم جڑی جیں لانی دیار
باہی منجھیاں میر سیلہٹی عطروں بھٹری ٹنک پیٹی!
گے سب جھوک لڈانی دیار جو بن سا تھی چار ڈہاں دا
جھٹ پٹ ضغف بڑھیا آندا کوڑی آس پرائی دیار،
ہے ہے ڈبھٹری کہیں نہ ونیدی کھل مساک تے سرخی ہندی
نرمہ سیدھ سلائی دیار

موسم رُل پھر دُل گھر آندی دُخن نہ وقت نراس اجابی
آؤنر طوی کر کافی دویار،

کوڑی صحبت کوڑی سُنّت کوڑا فخر تے کوڑی رنگت

لپ دھوڑی پک جھپائی دویار

پھلیں سنگیں لاسوں تاریں چنڑ گیس گھنڈیں ہونگ تاریں

سجوں راند رسانی دویار

تھیاں سر سبز فریدیاں جھوٹاں مہر دں سبز تھیاں دُل سوکھاں

بختیں داگ ولائی دویار

کافی نمبر ۲۵

دُل دردوں نہڑ ماری دویار دُل کریں ہا کاری دویار

زلف سیاہ نانگ ورا دھی ڈنگ مریڈی کاری دویار

لوں لوں سیڑھاں جاری دویار

سانول آویں نہ ترساویں موسم چیت بہاری دویار

گھر گھر تھئی گلزاری دویار

یاری لا کر یاد نہ کیستو، جندڑی مُفت ازاری دویار،

ڈٹھڑی تیڈری یاری دویار

سُٹ کر کھڑی تے بے دہی کیتو کچھ تیاری دویار

ہے ہے بے نرداری و دیار!
 شاہ برہوں سے ڈرتے عہدہ گاہیں دی سرداری و دیار
 خلعت شہر خواری و دیار
 سک مہینوال دی لوڑھ لڑھیم میں مٹھری من تاری و دیار
 کو جھی رات اندھاری و دیار،
 ڈے کر دیے کوڑ دلا سے لٹ نیتو دل ساری و دیار
 میں داری مکھ داری و دیار
 تھل بروہی رہیں راویں زری ڈکھریں ماری و دیار
 بار برہوں میر باری و دیار
 یار سرید نہ آیم دیر طھے ہر دم مونجھ منجھاری و دیار،
 روندیں عمر گزاری و دیار

کافی نمبر ۴۶

ڈکھ تھے بانجھ بلی و دیار ہتھیں آیم اکیلی و دیار
 توں بن ڈیوم کون دلا سے تھی نہ سانول آسے پاسے
 مانٹریں انگن حویلی و دیار
 عالے اڈنے جو جگ تھیوے میں وانگنڑ پٹی کئی نہ تھیوے
 ڈکھری! وانڈھی!! ایلھی و دیار

ناں ہی ناں منجھیاں ڈس دیاں اکھیاں دس دیاں لڑیاں پھس دیاں
 جندڑی تھئی بانھ پیلی دو یار،
 سوں ہے نازنگہ دی میگوں جے تیں دل نہ دیکھاں تیکوں
 جیساں ڈکھ ڈو پیلی دو یار،
 بھاگ سہاگ سنجیں توں رھڑے ہار جمیلاں، گانے ترڑے
 لوٹے بانھ چوڑی پیلی دو یار
 ہکس میں دواندوہ وچلے ہی سب ناز نوازیں جالے
 ترے سو سٹھ سہیلی دو یار
 باجھوں یار فرید دا حیدر گچھڑا، کو جھاتے رنگ پیلار
 سیدھ دھڑی تھئی پیلی دو یار

کافی نمبر ۴۷

میڈا دستہ نرم کردور دا متاں ونگیں مگم ٹکور!
 رتھتے پھندی وڈگ نہندی ہم طبع کمزور
 روزا زل دی پاتم گل وچ بہوں تیدے دی ڈور
 نالا مولہ سلامت نیواں رہ پچ لڑون چور،
 جیکر رتھ بیٹھیں تھک پوسیاں گھوڑا گھنساں بور!
 سوکھا، تیز نغم دا کولا! ناں اوکھا سر زور

راںھن تے میں جوڑکوں جوڑوں
 سبک تے طلب منظر دی سینے
 پنڈھ اڑانگے دلڑی تانگے
 میں تے یار فرید منظر لیوں
 جوڑ جوڑ سینا جوڑ،
 روز نواں ہم شور
 جلد پچا دیں توڑا
 رل رل شہر کھنچور

کافی نمبر ۴۸

پیل پھلڑے چھن کلڑے
 گورھاں اکھیت دیاں بھیاں
 بجلہ جنگلی ظالم زنگی
 نیش بکھیندے ریش دکھی دے
 سینگیاں سرتیاں کھیرے دتیاں
 لکڑیاں تانگھاں اجرٹیاں مانگھاں
 یار کراڑا، دھوتا پاڑا
 بخت دی چھدی لوک غضب دی
 عمر فرید نبھایم روندیں
 تن من سیر سریر
 زلف سیامبے پیر
 کوہنہ دابے تقصیر
 رگ رگ نکھ نکھ سیر
 ویری مایو ویر
 مارو دسم ملہیر
 کیا کیجے تدبیر
 دل غم دی جاگیر
 متھڑے دی خسریر

کافی نمبر ۴۹

سدا جی پلے دل جے وویار
 ڈسم نہ راول راںھن سائیں
 لگیاں دلاں کوں کھیلے وویار
 رنگ پور سارا اجرٹیاں جائیں

کو جھے ہتھر کھلے دویار!

درواندو متے سول ہزاراں سے سول کلور دیاں ماراں

جند جھجھ پئی بگے دویار!

رائیں ڈینہاں مونجھ منجھاری چھڈ گیا دھولا یار آزاری

نبھ گئے سکھ دے رتے دویار

زل بل سینکیاں ماروں ڈھالا منگوں دعائیں میں دل تھالا

ہوت پیل دل وے دویار

یار نہ آوے سبج نہ بھاوے ویرٹھا کھاوے گھراگ لاوے

گزنے وقت سوئے دویار،

راجنھن ماہی مری واہی پریم بڑی جڑ لائیں جاہی

ڈکھ ڈکھڑے پئے پئے دویار،

آتش عشق رنجھے والی ہوش نگر دی پاڑ پچالی،

دھانڈھندرو ترح بے دویار

ہتھر، ہتھر، حویلیاں جاہیں خواجہ جانہ ڈیوم کتھاہیں

کوئی جامسیکوں نہ جھلے دویار

کھینڈنڈ، کڈنڈ فرید گیوسے پنڈ ملا موت موت چوتے

ڈکھڑے عشق دے بھلے دویار،

کافی نمبر ۵۰

سمجھ سُنجانٹریں غیر نہ جانٹریں سب صوٹ ہے عین ظہور،
 رکھ تقدیق نہ بھتی آوازہ کعبہ، بیتلہ، دیر، دودارہ
 مسجد، مندر، بکڑو نور!
 حسن ازل تھیا فاش مبین ہر ہر گھائی ڈادی ایمن
 ہر ہر پھتر ہے کوہ طور
 تھے ظاہر اسرار قدیمی ہر ہر شاخ ہے نخل کلیمی
 زیر، زبر، چپ، راست تھو
 دیرانہ آباد ڈیجے جنگل ہلا شاد ڈیجے
 دوزخ نظر م حور قصور
 عادی پھرے حج زکوتوں صوم صلواتوں، ذات صفاتوں
 رند استوں ہن مخمور
 کشف حقائق محض محالے جے تیس مرشد نظر نہ بھالے
 بیوکل، کوڑ، فریجے زور،
 فقر، اصول، کلام، معافی منطق، نختے صرف مہانی،
 ٹھپ رکھ ہے توحید غیور
 ملاں پھڑے معنی کرے آیت درس حدیث خبر دے
 صرف صداتے تھے مفور
 ملاں دیری سحت ڈسیندے بے شک ہن لشار دِلیندے

ابن العربی تے منصور !

شاہد واحد اصل فرع و تنج راز طریقت رسم شرع و تنج

ہے مشہور نہیں مستور،

بھٹ گھٹ ریت و شعلہ قلعیدی رہ تھقیقی، سک و سریدی
کر منظور تے بھتی مسرور،

کافی نمبر ۵۱

سمجھ فریدا برہوں ہوں ہرزہ

سینے پئے شر شور، !

ناز نگاہ ہے چور، !

روندیں اکھیاں کور

محض نہ چاڑھن توڑ،

الٹا تھیندے، تور،

عشق پیسا بگل دور،

اکھیاں اُلیاں دلڑیاں کلیاں

غمزے، رہزن ملک مرے

نور سراں و تنج ڈرکناں

لا کر یاری کرن نہ کاری

ناز نہوے دیاں لٹ کر

سکرٹے چھٹے سانگے ترٹے

میں اڑ چکڑی پیچ ڈکھلاچ

شالانہ بھاسن ہوڑ

کافی نمبر ۵۲

سو نہڑیں یار پُسل دار ہر جا عسین حضور،

اَدل، آخِر، ظاہر، باطن
 آپ بنٹے سلطان جہاں دا
 بھتی مشتاق پھرے دتھ غمے
 بھتی معشوق دیس لٹ نیوے
 گل لاؤنٹر دل مار ترماؤنٹر
 چشماں فخر الدین مہٹل دیاں
 گھول گھتاں میں فخر جہاں تیں
 یار نہ ریکوں اینویں ساڑیو
 اُس دا جائنٹر ظہور،
 آپ بنٹے مزدور
 واصل بھتی، مہجور، !
 جان کرے رنجور،
 ایتھو نہیں دستور
 تن، من کیتا چور
 جنت، حور، قصور،
 جینویں جلیا کوہ طور

کافی نمبر ۵۳

کہاں پاؤں، کہاں پاؤں یار،

جن انسان، ملائک سارے
 حیرت دے قلم وچ کل تھے
 صوفی شاغل گیا فی دھیانی،
 عرشی اتے بطامی گل لگ
 بطیموس تے نیشا عورس
 کھونج سراع نہ پایا پستہ،
 بڑھ، مجوس، یہود، نصائی
 کہن پاک منسزہ ہے،
 کیا سرگلا سنسار،
 مستغرق سرشار،
 گئے اورک سب بار
 روون زار و زار،
 کر کر سوتج بچار،
 تھک بیٹھے تن مار،
 ہندوتے دیندار،
 بے انت اکھ اپار۔

پیر پیغمبرِ عوثِ قطب، کیا نرسل کیا اقرار
 کون منادی رورو کے لایدر کمالِ بصار
 عالمِ فاضلِ عارفِ کامل عجز کیا اقرار،
 آگھ فریدہ نما نٹراں بھولا توں و توح کو نطر قطار

کافی نمبر ۵۴

مناں من ماندا بھتوے، پیل ناں بھتی دھار،
 ساوٹڑ دینہ سہاگ دے، ہر دم میں گھ ملبہ
 رل کر ساتھ گزاروں جو بن دے دن چار،
 موت سنٹریندی سولی، دجھڑاں وارو وار،
 چیتر بہار سہاؤں کر کے ہار سنگار
 پلہر پانٹریں پیو، بھتی تھل باغ بہار،
 خوشی بھتی رینہہ بھھاؤں رس ناں سانول یار
 توں بن جیونٹر اڈھکھا دکھڑے تار و تار،
 یار نہ دینہ دوسرے دل کیتم لاچار،

کافی نمبر ۵۵

ناں کر بے پرواہی دیار مل سانول ماہی و زیار
 بھڑیا رنگ پوروا، پرینو نطر توں بن جیونٹر، دکھڑا تھیونٹر

سمجھاں موت و سہی و دیار
 باجھوں تیڈے باجھ اجسائی امری بابل بھینٹریں بھائی
 پھر دی دل توں لاسی دیار،
 کینویں سکیں ریس دلدی توڑ اصل دی و زازل دی
 میرا کھن دی آہی و دیار
 چائی چائی عشق دھنوائی پیت سواہی ریت نہ کائی
 بے واہی بے ٹھائی و دیار
 دسریا رنگ محل چھپکانہ،! جھنگ سیالیں تے مگھیانہ
 لایو کیسہر جاہی و دیار
 دھوڑ مہندی نور اکھیندا پاہ ہنباہ ہے مائٹ مہیندا،
 ڈیوم حال گواہی و دیار
 سہجوں سرخی مہندی لیاں کجلہ پیساں مانگھ بٹریاں،
 جے تھیووں میں ڈوواہی و دیار،
 آپے تخت ہزاروں آیا ہیرے کارنٹ چاک سڈایا
 سٹ کر شوکت شاہی و دیار
 برسوں فرید تھیوت سا بھتی جیں ڈینہہ راول پاکر جھاتی
 جادو مری واہی و دیار

کافی نمبر ۵۶

ناں کرکچ و غنچہ دی رہو بر و چل یار عشق لیوے پھڑا بھل گیا کل کم کا
جان جگرت ڈکھڑے یسے سول ہزار، مابھوں ماروٹھڑے پارڈے گھربا
توں بن ہوت پیارا، سیجھتھی کل خوار زل بل یار ہمیشہ، مانٹوں پتیر ہیا
نینھہ نبھاؤنٹراہ کھا اکھیاں زار و زار،
ڈھول فریدے کولھوں ساری عمر گزار،

کافی نمبر ۵۷

نینہہ اولڑی چوٹک لائی! تن من کیتس چکنا چور
ماہی باجھوں کینویں گزاراں، سوز گھیرے ڈکھ ہزاراں
پودن تتی کوں پل پل پور
سیج سستی نیناں بندر نہ آندی کیکر گزرے رین ڈکھانڈی،
دل دا ڈھولا چھڈ گیا دور،
پٹیں، کھپدیں عمر نبھاکے سونٹھیں باجھ آرام نہ آوے
درد سوایا ہتہر کلور،
مگر ای سب زبدا عبادت شاہد سستی عین ہدایت،
جس جا کیتا عین غم سہور
نور حقیقی گھونگھٹ کھولے اٹھ گئے ادلے بھچے بھولے
ہر جا امین ہر جا طور،

فخرِ جہان ہک بیت سمجھائی ارضی بھیا ہک بار سہائی
 ظلمت بنے گئی نور و نور،
 نیت فرید نماز شہودی ہر شے میں ہے رمز و جودی
 سٹ ملوانٹے جو مذکور،

کافی نمبر ۵۸

دل کہیں ڈکھڑے ڈبیدیں سانول دلڑی براگیوں سوٹھائی
 کئے کئے بندے گل جوپالاں انہر بین بجاگیوں سوٹھائی
 رادل جوگی شاہ حسن داء پریم جڑی جڑ لاگیوں سوٹھائی
 اکھیاں سحری سحر کماون جادو جیٹ کماگیوں سوٹھائی
 سوز پیش موجود ہمیشہ بھابہ ہوں بھڑکاگیوں سوٹھائی
 لا کر یاری یار و ساریو کھوٹ، فریب کماگیوں سوٹھائی
 کلھڑی چھڑکے کیچ سداہیوں رچھت رۓ ر لاگیوں سوٹھائی
 توں بن یار فرید ڈکھاں و جھ سولیں خان اڑاگیوں سوٹھائی

کافی نمبر ۵۹

وے توں سانولاناں مانیاں دتیر اکھیاں شرکار تڑ بکھیاں،
 ہن پانی بے پیر، ! زلفاں شکیں پنہ پنہ ڈیوں،
 دلڑی کوں تعزیر،

تیبے نال ہے سائول سوٹھان
 ناز نہوے غمڑے تیبے
 کاکل پینٹراں نانگ وراوھا
 جھوکاں آن سولڑیاں سینگا
 پاہ ہنبہاہ اوگاڑ گہیں دی
 دوٹھ کنوں تھی دھرتی تھڑی
 رلے سجن سہاواں تھڑے
 جیلیر زھائی مانڑوں
 تھل چترانگ اندر میں سی
 رزازل وایتیڈا ساڈا
 چانوتر لاوامک تساڈا
 کو جھی کملی تیبے ناں دی
 مونجھاں دست تے خوشیاں دشمن
 جانی جوڑ چلاو کانی!
 بٹھ پوچک بٹھ کھیرے بھیرے
 ڈینہو ڈینہہ کراڑا بھیرے
 روروتنلیں پیاں ناسوراں
 سریانی دی خلوت مڑی
 ہونو پھکڑی شہر خواری

دل لا نوٹر تقصیر
 مصحف دی نقیر
 ڈٹھریں چڑھم سریر
 مین لڑھیندے نیسر
 میں لیکھے اکسیر!
 ساگی ملک ملہیر
 کارو ککی، کپیٹر
 تھی ڈوہیں کھنڈ کھیر
 بیلین پیٹیں مہیر
 مال مولشی سیر
 تن من سیس سریر
 ناں کر یار کریر
 سکھ ویری ڈکھ ویری
 سندھ سندھ دے وق چیر
 توں ناں تھی دل گیر
 واہ سکدی تاثیر
 دل وق سو سو چیر
 سنج بر دی جاگیر
 ساڈی ہے تودیر

عوث قطبِ سبقتوں صدقہ، کون فسرید فقیر،

کافی نمبر ۴۰

ہر صُوتِ وِج آئے یار
حسنِ ملاحت برہوں بچھائے
عشوہ غمزہ تیر چلائے
سو نطرھیاں طرزاں موہنیاں لکھیں
کر کے ناز ادا لکھ وار
رَمزِ نزاکت بھا بھڑکائے
بیدل پھر دے زارِ نزار
دلڑی خوب اُجاڑن چالیں
پلکاں کر دیاں خونِ ہزار
ہک جا عاشق بنٹر بنٹر آئے
اپڑاں آپ کرے دیدار
کڑیں گدا مسکین سڈاؤے
سب بندِ مست پھرن سرشار
واقفِ کل اسرارِ تھیو سے
مخفی راز تھے اظہار
مخنے اُقریبے چُح فرقانے
توڑے پکڑ چڑھاؤن دار
ہر صُوتِ وِج آئے یار
حسنِ ملاحت برہوں بچھائے
عشوہ غمزہ تیر چلائے
سو نطرھیاں طرزاں موہنیاں لکھیں
ہوش قرار کھلاؤن بھالیں
ہک جا روپ سنگار ڈکھائے
ہر منظر وِج آپ سماؤے
کڑیں شہانہ حکم چلاؤے
اس دا بھیت کوئی نہ پاؤے
مخز جہاں متبول کہو سے
ہر جانور جمال ڈکھو سے
یار فسرید عیان بیانے
ایکھو عقیقہ دین ایمانے

کافی نمبر ۴۱

وطن بیکانے دل نہیں آنو نٹراں یادِ کسیتم دل دار

کوئے رہساں مول نہ ہساں
 دیر یا سارا راج پانٹراں
 بھانٹ منٹریاں بھانٹ بنھیاں
 سُرخی کجَل مُساگ گوی سے،
 پاروں ڈس دی جھوک سبھنٹری
 میں منٹاری تے نیں باری،
 بھٹ پئی سبھنٹری کیستم مولیٰ
 ڈیس عرب ملک طرب دا
 روہی رائے روہیں روہیں
 ڈینہہ ڈکھانڈا ڈونگر ڈسدا،
 ساونٹر آیا روہی وٹھڑی
 دار مدار فرید ہے دل نول
 بجسروا باری بار!
 دیر گیا گھر بار!
 گھوئے عسار و یار،
 بھٹ پیا بار سنگار،
 کیوں رہساں اروار،
 قاتور نیم، پار!
 ملک طہیر ملہار
 سارا باغ بہار،
 نس گیا کرہوں قطار،
 رات عسماندی غار،
 پار ہتھی گلزار،
 ڈکھڑے تار و تار

کافی نمبر ۶۲

عشق اسابنچی جا ہی انصاف
 سجدہ جاسب تہنی، تنہے گرد طوان،
 ترہنچی ہیرت سورت سورتھیں کیوں کیاں
 تن من سورتھیں ملک سے توہنجاس سے لائے
 ذکر اول نہ کرے تنجام دم چویندک صاف
 ظلم نہ جائیدس، تاں بھی تنہا تھو گائیدس
 ندم قدم تے سیس نوائیدس،
 جندڑی توں توں گھول گھائیدس
 قسم اوانجھے سرجی کھائیدس
 عبد معبود میں توکھے پائیدس

باندی گولی یاردی آہیاں تاکہ نہ چلا
انہیہ لکے بھائیڈر خواہ نہ بھائیڈر

کافی نمبر ۶۳

لج لونی کین اوتا رہیں دس تنہا نجل بھایں، پاریندس
تنہا زور زل اڈں مکرو دغا تنہیہ ظلم جیہاں گارہیوں عمراوا

دنجیں دہتر یجن ساں گاریندس
تھر پھوارن چاڈیس وطن تھر آہے سہنجا ملک وطن

خوش سنگیں سال گزاریندس
ہن قید میں کیرتھو کام کبساں شالامارن وارے دہن دیاں
جا بھتی واراد گار بوہاریندس

ہو جے ہر دم ڈیہہ انا بڑی مینہ آہے سک ساڑیہ جے راتیں ڈیہہ
دینی دہانہہ کندس سنجوں ہاریندس

بھماریوں اڈں محلات جاگم آکھے مرک فرید جا مار دتھر،
دہتر سانگے اڑن جے چاریندس

کافی نمبر ۶۴

آہن قلندر روز و شب، پنہی خودی میں خود عرق،

حاجت نہ صوم سلوات دی خوابش نہ حج زکوٰۃ دی

چاہت نہ ذات معفات دی کہ شان وحدت جی مرل،

نہ طلب ملک تے مال دی
 مستی خدائی خیال، دی !
 توں تریں جو دریا نوش ہن،
 اسرارے سر پوش ہن،
 عاشق اتے معشوق ہن
 خود در اتے صندوق ہن
 غمگین اتے مظلوم ہن !
 ہر وقت کا معدوم ہن،
 سب کچھ ہے ظاہر بر لا
 مرشد محقق ورج و جا،
 ایھو فکر ہے، ایھا گال ہے،
 ایھو ذوق دم و دم نال ہے
 بھٹ دہم خطرے دی ادا،
 اندرتے پاہر بر ملا
 توں بن فقط بیا کو نہیں
 ہے ہک سدا اتے ڈونہیں،
 اپڑیں حقیقت، گول توں،
 رکھ یاد ساڈا بول توں،
 پی کر سیریدی جام توں
 نہ غرض جاہ و جلال دی
 پوہیں نہ آدم جے تے تک
 پڑجوش تھی خاموش ہن،
 صامت رہن مارن نہ ہک،
 سابق اتے مسبوق ہن،
 ہر طور ورج رہندے اچھک
 محزون تے معصوم ہن،
 رکھدے نہ دل ورج کئی امک
 چانٹراں میں کینویں ماسوا !
 ہمہ ادست دا ڈٹرا سبق،
 ایھو وجد ہے ایھو حال ہے
 ایھو بیح ہے یا سمجھ ہے بحق،
 ڈو جھا نہیں ہے ہک خدا،
 موجود حق موجود حق،
 منڈھوں غیری دی ایتھ بونہیں
 ہک نال تھی ہک سٹ فرق،
 بے کوں نہ اصلوں پھول توں
 آئیں نہ شک ہے محض پک،
 تھی رندست مدام توں !

ڈینہہ و ڈینہہ و دھارکھ گام توں واہ واہ کرے ساری خلق

کافی نمبر ۶۵

اسانوں رہنر نہ ڈیندی، لگی پنسل دی تانگ،
کنڑیں دلے روز ازل دی، برہوں سٹراٹی بانگ،
کنھڑی مٹھڑی چا دنر لادی، ڈنگڑی نیمھڑے سانگ،
دلڑی دشمن سخت ستائے، سینے چھڑی سانگ،
یار برچیل کچھ سدھایا، جالاں کیندے سانگ،
مارو تھل دی پٹھڑی لہڑی، ڈرسم فرید نہ ٹانگ،

کافی نمبر ۶۶

ماڈی دلڑی اڑی، ہر ت پنل دے سانگ،
سٹ کر خویش قبیلے، سک سانول دے سانگ،
رگ رگ زلف دے پیچڑے، نانگ اجل دے سانگ،
دوسرے عشق مجاز دے، حسن ازل دے سانگ،
نانگ فرید کوں رولدی، مارو تھل دے سانگ،

کافی نمبر ۶۷

ماڈی دلڑی، اڑی، یار سجن دے سانگ،

جیندیں میلار بکرم، جوہ جتن دے سانگ،
 ناز و دھول دے ناز دے ہر ہر دن دے سانگ،
 بھلڑے سکرٹے سور ہڑے، من موہن دے سانگ،
 لائٹیں پھوگ پھلارڈی، سب پن پن دے سانگ،
 وقت ضعیف بڈھ پیرٹے، سن جو بھن دے سانگ،
 تانگہ سرید کوں آکھدی بیت حزن دے سانگ،

کافی نمبر ۶۸

میکوں کلھڑا چھوڑتے دیندیں کیندے سانگ،
 قطرہ محض ترس نہ آئیو، لالو جسدی سانگ،
 تھل مارو دا پینڈا سارا، تھیسیم ہک بلہانگ،
 جے تیں ناسیں دوہج ساہم، رہسم تیرڈی تانگ،
 جاؤنٹ لادی برہوں سنٹرایم، کئیں ڈکھاندی بانگ،
 صدقے کیتے ہیں نینہہ کو لھوں، کھانرم کالڑا نانگ،
 چھوٹے وقت کنواکے دیلے، لکڑم تیرڈڑا دانگ،
 میں ہاں کیرٹھے باغ دی مولی، کئی رُل مویاں میں دانگ،
 گھر گھیر سرید کیر دے نہ تڑڈڑسم نہ طانگ،

کافی نمبر ۶۹

آنٹنڑ دی کرکئی سانول،
 سادنٹر وقت سہاگ دے،
 بٹھ پئے بجرے ڈینہہ ڈے
 ناہیں پیت لج سادنٹریں،
 پرسوں ترسوں مرستی،
 یار لڈ آ دیں آدستیں
 گھولاں راج خراج کوں
 جی کوں چاہ، ملاپ دی
 نین سیکیتے درس دے
 مارو اکھیاں جاوڑو
 شوخ نگاہ سر ملڑی
 کوک نہ پاپن کو بخری
 کوئل ساٹ پچا یا،
 واو واہ یار دی یارڑی
 نیمہ نبھایا کھوڑا
 اسراوڑک مھکڑی
 مارو تھل دے پینڈرے
 تھک تھک بٹ بٹ ناڑی
 کھٹھڑے کھٹھڑے پیت دے
 مفت نہ وچم جو بن ڈھل،
 ریم جھم برسین بادل
 عمر گزاروں رل رل،
 آ دیں رانٹراں، انج کل
 دل کیتھ لہیسا مومل!
 بٹھ گھت راجر دا تھل!
 واراں سادھاں سومل،
 دل کوں تانگھ اتادل،
 لاوین سموت اپاہل!
 نازو چسالیں چنچل،
 ظلمیں زلف ولوول
 ڈال نہ ہاں کوں پل پل،
 کر کر کوکاں دل دل،
 بل بل دلڑی حرمل،
 نظم سریم سوکھا اول،
 محض معمر لائل،
 پیچ کلڑے دل چھل!
 ہتھڑیں پیرڑیں کرڑول،
 ساٹے ڈوڑے ململ،

ادنی لونی لاج دی، اٹلس مشروع محفل،
 تون بن کون فرید دی جانی ہم آ کل!
 نیجی تیجہیں تیڈیاں، گال نہ ماہی لاگل،

کافی نمبر ۷

بندرا بن میں کھیلے ہوئی، شام دواے میر و لال،
 ادھر مدھرموں بنی باجے، چوراسی لکھ، ساج آداجے،
 بھولی کایا مایا موری! ستر کے گیان انوکھے خیال!
 تر کھٹ جتنا تر پھٹ ناؤں درمت دیٹ پاپ مٹاؤں
 پی کے پی سنگ پریم کٹوری، ناچت گاوت رنگر س تال،
 انہد گھور گنگن موں گاجے، چنگ مرونک بھولکھ باجے،
 لاگی جوری سب دھکوسے برست گر پریت گلال،
 برنج موں دھوم پری دھن گے ابھان ٹوٹے کبدھیا بھاگے،
 بانہ مردے بنگر طی توٹے، کنور کنہیا چنچل چال،
 داس فرید آ کاس ہمارا دیس ایہو ابنا س ہمارا
 آتم سوں کی لاگے چوری، ہوں میں سنار بہت تپال،

کافی نمبر ۸

ڈیس سہا ساول آج کل، ناتاں ویسائیں مر جیل گل،

دہڑ میں دس دیندھرا،
 برہوں ڈتی مدت میجرٹے،
 کنڑیں کھاؤن سینکیاں،
 توں بن نظرم او پر یاں!
 سرگئی سیج سہاگڑی
 سرخی لہہ گئی ویہیہ گئے!
 سیک سیر مارم سانگراں
 سول اندوہ اندیشٹے!
 بھٹیڑیں دایاں ڈرانڑیاں
 کون ہے درد فرید دا،
 شہر بھنجھوروسے موئل،
 غیش کوستڑی لاگل،
 کر کر کوڑی کل کل،!
 توڑیں سادھاں سوئل
 پھائے ڈوریے مل مل،
 رو رو سرمے کاجسل،
 تانگھاں تانوم دل دل
 بل بل آون پل پل،
 امری دیرنڑ، بابل!
 توں بن وارو درمل،

کافی نمبر ۲۷

ذاتا نغلا کل شے باطل
 ذوق درائیں طور عقل دے
 اٹھدیں ہندیں رڈیں پھریں
 غیر محلے دیر خسیاے!
 ساڈاے محبوب ولیندا،
 علم حقائق واسے لائق،
 باجھ محبت چانڑ برابر،
 حق ہے فاعل ہر سمجھ عاقل
 بھٹ گھت کوڑی بوش دلائل
 نہ ہو زابل نہ ہتی غافل،
 ہر ہک ڈور رکھ رافت شامل
 جو کوئی ہے توحید و اتائل،
 نفس مزکی مادہ قابل!
 کیا ناطق کیا ناہق صاہل،

ابن العربی دی رکھ بت
ہنہ کر کھڑیں رمز سمجھائی
دوبہ اللہ فریت ہے، باقی،
ٹھپ رکھ فقہ السؤل مسائل،
پیر مکمل عارف کامل!
باقی مالک زاہق زائل

کافی نمبر ۷۳

سٹ سبک غیر خدادی
کتھ یسے، کتھ مجنوں،
کتھ را بھن کتھ کھڑے،
کتھ سیفل، کتھ پریاں،
یا بھوں احد حقیقی،
چار ڈھٹے چیتے
ماخلا اللہ باطل،
یار فرید نہ ویرم،
سب شے وہم خیال،
کتھ سوٹڑھیں مہینوال
کتھ ہے ہیر سیال،
کتھ اد بھر دھال،
کل شے عین زوال،
گڈے ہکر وال!
ے شک کوڑ پلاں!
مشکل محض محال،

کافی نمبر ۷۴

سُنٹ یار پُرانٹریں پیر دو،
کا نہہ کمانٹریں اجڑیاں جھوکاں
رہندی دل دِ گیر دو،
لکڑا نہہ رہیٹے والا!
تھیاں اکھیاں چل گئی دلڑی چل
سخت سیالیں کر دیاں ٹوکاں
سروداٹل پئے روگ اچھل،
دِ سر یا نہم فیکر دا چالا،

ہیر گئی جھنگ خیر دو، !
 بھوگے مول نہ دشمن چائی
 مارم نا پیو ویر دو، !
 چاک ہیندا آڈر ویرٹھے،
 کپڑے لیسر کتیر دو، !
 نازک ناز نگاہ سبجٹڑے
 مگرٹے کاری تیر دو، !
 اوکھے لانگھے روہ جیل دے
 رلدی راہ ملہی سر دو
 سستی شوہری پیر پیادی
 مٹھڑی بے تقصیر دو
 ماہی با جھوں سول تہرے
 نیاں نیر وہی سر دو،
 سٹ سیج پلنگ تے رنگ محل
 جو جو سسختی میں سر آئی
 دل سینگیاں سرتیاں لہم نہ کل
 کھیڑے بھیڑے رکھن بکھیڑے
 گیا ہار سنگار مساک کجل،
 عشقے غم نے من موہن دے
 نئے سینے پیل چھڈے پھل،
 چھل چھل چھالے پیر پجلدے
 جتھہ راخس ڈیسٹریں پودن ہل
 ناں ترڑاٹے جھوک آبادی
 ناں خرق پلے نہ گنڈھ سمل،
 ڈینہاں رات فریدہ نجرے
 جھر جنگل پیلے چھلو چھل،

کافی نمبر ۵،

کچ گویں یار بر چیل،
 مصری کھنڈ بنا تڑیاں،
 لکھوئیے زیور بھالکے،
 جو بن جوشش جوازڑی،
 ناں کل لدھڑو سانول دل،
 ڈنڈریاں زہر ہلاہل،
 بٹھپے ڈورے کل مل،
 ناز نہوے گئے گل !

کپڑے یسر کیتڑے
 اکھیاں کجسلوں کایاں
 اردل چوٹ چلانڈیاں
 بڑھم ملک ملہیر دوں
 سدر سرے رہن نہ دیندیاں
 رہی مینکھ ملہارٹاں
 دلڑھی سکدی دیس دوں
 ڈیکھاں باغ بگوچڑے
 لائنڑیں پھوگ فریدے
 بس گڑیں چائی لجل
 پیچی زلف و تو دل
 اے تھی پھائی پے گل
 ہاے کاے باو دل
 کھڑیاں تانے ان پلپل
 کھمدیاں کھڑیاں اجکل
 اکھڑیں ہنجر دوں پلپل
 جیڑا جسا نوم جلیل
 درد دلیندے دمل

کافی نمبر ۷۷

ابویں توں فردتے جز سڈا دیں
 باغ بہشت داتوں ہیں مالک
 عرش دی تیدافرش دی تید
 چرٹھ واریں منصوے بھائی
 روح مثال شہادت توں ہیں
 دنیا عقیقی ، برزخ اندر
 یار تیریدا کول ہے تیدے
 توں کلی توں کل
 خود بیل خود گل
 توں عالی انٹر مل
 کون عجوب غل غل
 سمجھ سنجانٹ نہ بھل
 ناپیں تیدڑا تل
 ناں بے ہودہ رل

کافی نمبر ۷۷

مل مہینوالا مل مہینوال
 روز ازل دی سحنت ماری
 ہر دم رہندی تیڈی بحال
 ڈیڑی مول نہ قسمت داری
 مایو، ویر نہ لہم سنبھال
 فکر فراق تے مونجھ منجھاری
 یاری لا کر مٹھڑی ماری
 ڈسم وصل وصال محال،
 رندی رڈی کوکاں کردی
 آہیں بھردی جکھ جکھ مردی
 عشق اولڑا جی جنجال،
 زوے توے حسن دے مانٹریں
 سائے ہارسنگار و ہانٹریں
 آئی ادڑک سولاں چال
 ناز نزاکت نوکاں غنیرے
 سہجوں سکھ سہاگ دے بخرے
 ساڈے پکھڑے کوھڑا حال
 خویش قبیہ دشمن سارا
 ہر کوئی مارم چانٹر و چار،
 برہوں اوڑا اولٹی چال
 دیر طھے یار فرید نہ آیا
 کل گیا جو بن مفت اجایا
 ڈھٹھڑے ڈنڈے چٹھڑے وال

کافی نمبر ۷۸

میں تماں تیکوں مٹاں کردی سانول اساں دل بھال!

وہ غمزنے واہ ناز نہوے وہ نخرے واہ تلک تلوے

وہ زلفاں وہ خصال

تھی کردام دلیں نوں دنگن بھتی کرنانگ جگر نوں ڈنگن

عطسوں بھنڑے وال

جئیں ڈینہہ یار اسان توں بھٹے بھٹے ڈوہیے عمل بھٹے

جر جر بگھتے آل

بھاوین مول نہ باجھ سمجھڑے کپڑے نازک و نر و نرڈے

زیور آلو آل

دزد فراق دی چال اساڈی سنچڑیں ٹھڑیں جال اساڈی،

بے واہی و احسال!

اتنا ظلم مناسب ناپیں! رو رو پٹ پٹ کر دھاہنیں

گزر گئے سسے سال،

یار فرید نہ رولا ڈیسیم اوڑک سبڈ کر کول پلہسیم،

ہے سو ہنڑاں لچ پال

کافی نمبر ۷۹

یار سپاہیڑ آدس ماڈے کول

ہک لکھ ڈیندیں ڈوں لکھ ڈیاں ہک واری چا پول،

پہلوں ٹے کرنا نہہ میراندی ساناو ل یار نہ رول

اوس ماڈرے کول
 کھلے دے ٹک ٹول
 اڑے جسم نہ چول
 سے چھولیاں لکھ جھول
 دڑی سخت سٹول
 گئے نوے ر بھول
 سیاہ کر ن اول
 سوٹرھاں عیب نہ بھول
 اللہ طیسر ڈھول

یار چہیندا مانٹر بہنیدا
 سانولیاں لے نین سلوتریں
 پاپن چکوی کر کر چیکاں
 نین سانوٹر دی میں منتاری
 مرمر جاندی رشک نہ ہندی
 بیٹے بوئے بیسرو دسریے
 نخرے ناز نہوے ہر دم
 ارگن ہاری ناکے کم دی
 سمجھ نہرید نہ تھی غم واسو

کافی نمبر ۸۰

پیتم عشق دا جام
 بھل گیا کفر اسلام
 سنت کو بھی سلام
 گئے اضغاث احلام
 ہے آواز انجام
 غیر کیتا قتل عام
 ہو کل کوڑ و تمام
 پھٹے برہوں پیام

دستوں پیر مغاں دے
 وحدت کیتا غلبہ
 گزے سرِ ضفرینے
 کشف حقیقی آئے
 وحدت ذاتی سمجھ دا
 تھکڑی تیغ نفی دی
 ہا جھوں شغل حقیقی
 کر توبہ اعنیاروں

ترت فرید فریدوں تھی آزاد تمام ، !

کافی نمبر ۸۱

ڈکھڑیں کارن جانی ہم
درد اندیشے، سکڑے سوٹے
گالھی کھلی سنچڑی دھردی
چاونڑ لادی پنڈ بلاوی
راحت دیندیں وداع نہ کیتم
پیڑ پرانڑیں امرپی سکڑی
ستھنئی تے بد بختی، تترپی !
بے ٹھانی دی چولی چیرپی
ہرتے چھترے، چوٹیاں متھڑے
مومو پھکڑی شہر خواری
کینڑیں یار فرید دساراں

سولیں سانگ سمانی ہم
بیانہ بھینڑتے بھانی ہم
ہک غم دی سدھرائی ہم
چم سر اکھیاں چانی ہم
مئی ہم پر مسترائی ہم
موجھ منہجاری دانی ہم
حال ونداد ہمسائی ہم
پانی ہم پاٹھم کانی ہم !
پس سنگ دلڑی لانی ہم
چاتی فخر وڈانی ہم !
جین کیتے ارتھ آبی ہم

کافی نمبر ۸۲

سے سے سول سیاپے
توں بن گھوڑے
سینے لکھ لکھ کاپے،
ڈکھڑا نیڑا لایم
ہاں داساڑا وے
ویڑھا کھساونڑ آیم !

پِپِلِ دِلِ نوں وے ! پور پِلِ وے وے !
 دِلِ آ وے تاں چاہے، در دیں مار منجھایم
 یارِ دلینہ دے وے، پیت نہ پالی وے،
 کینوں، ڈیواں ڈڑاپے، یاری تر دڑ سدا ایم
 کینڑیں، دلدا وے، حال سنتر آواں وے
 لوک، سبھے ڈو چلے، مفتی حبان گنوا ایم
 سبک سا جن دی وے، رہنٹر نہ ڈیندی وے
 جئیں سنگ و لڑی اڑا، جیندے ناز مسایم
 آنگن سترید وے وے، سانول ادرسی وے
 کرم کریسم آپے، آنجھیں آس دھایم

کافی نمبر ۸۳

غنیمہ اڑ لڑا اڑکھا لایم، سبک پیل دی مار منجھایم
 پچھدی ملا بہمن جو سنی، کیرھا وقت ملنٹر داہوسی
 ڈھول اساتے ویرٹھے ادرسی، رنج بھر دے سوت ستایم
 رُبی وٹھڑی مینگھ ملہاراں، پوٹے پوٹے تھیاں گلزاراں
 تالا موڑم دوست مہاراں، بھاگ سہاک دی موسم آیم
 اکھیاں ردون دل کرلا وے، دلرٹی جھدی تن تر پھیا وے
 رات ڈینہاں آرام نہ آئے، ڈکھ ڈاک وے بار اٹھایم

عشق اڈیرا پیش پیوستے، در رکشائے سیج ڈھیوسے،
 مونجھ منجھاری مار پتوسے، سہجوں ڈکھ ڈھاگ سہایم،
 حسن پرستی گھات اساڈی، راز حقانق بات اساڈی،
 رمز حقیقی جہات اساڈی، نخر جہاں ایٹھاریت سکھایم،
 بسم یار سرید کڈا ہیں، دھوں دکھاواں کڈھ کڈھایم،
 جان جگر تن بھر کن بھایم، سوز پتلے صاف جلا ایم

کافی نمبر ۸۲

ہر صورت وچ دلدار ڈھم، کل یار اغیار کوں یار ڈھم،
 کتھ جوہرتے کتھ عرض ڈھم، کتھ سنت نفل تے فرض ڈھم،
 کتھ صحت اتے کتھ مرض ڈھم، کتھ چیت اتے بیمار ڈھم،
 کتھ بطن بطن ظہور ڈھم، کتھ زاہدتے مخمور ڈھم،
 کتھ ملاں تے منصور ڈھم، کتھ چوب رسن دار ڈھم،
 اے مذہب پاک نبیاں دا، اے مشرب صاف صفیاں دا،
 اے رشد ارشاد ولیاں دا، آیات ڈھم اخبار ڈھم،
 کتھ پھل گل باغ بہار ڈھم، کتھ بلبل زار زار ڈھم،
 کتھ خمس خاشاک تے خار ڈھم، ہک نور تے سب اطوار ڈھم،
 کتھ برم زائن زنجن ہے، کتھ رام کنیا پھمن ہے،
 کتھ بید بیاس برہمن ہے، کتھ راجس تے اتار ڈھم

انسان ظلم جہول ڈھٹم
 استرار ڈھٹم انکار ڈھٹم
 کتھ اسمتے فعلتے حر ڈھٹم
 چوگوٹھ ڈھٹم چودھار ڈھٹم
 حسنین تے شاہ مردان ڈھٹم
 واہ پاک بی مختار ڈھٹم
 کتھ فرد فرید الدین ڈھٹم
 کتھ فخر جہان ولد ارڈھٹم

ارواح نفوس عقول ڈھٹم
 معقول ڈھٹم منقول ڈھٹم
 کتھ منطق تختے صرف ڈھٹم
 یک معنی ہر طرف ڈھٹم
 سب اعلیٰ اعلیٰ شان ڈھٹم
 نو بکر، عمر، عثمان ڈھٹم
 کتھ شاہ نظام الدین ڈھٹم
 کتھ قطب معین الدین ڈھٹم

کافی نمبر ۸۵

میں اگیا نی کرگیاں سداں
 پریم کی تار بجاڈں
 سنت گڑ کی جس گارڈں
 ہو ری دھرم مچاڈں
 پریت کلال اڑاواں
 کہاں گور دھن جاڈں
 اپنے آپ موں پاڈں
 جوگ براگ کماڈں
 سن سمداد لگاڈں

ایرم بید بتاڈں،
 سر سندر دھاتھ مولے کرا
 پانچ سکھی مل ام داسے،
 کوچ کلی میں شام سندنگ
 میت چیت پکاری ماڈں!
 کہاں اجوھیا سنبل متھر
 لچھمن رام کینا کلکی
 دیووں کہاں دیس کوڈوں،
 سورج چاند کو نمکے راھوں

پیل تلی کا ہے کو پوہوں،

اوسے کام فرید نہ میرا

کا ہے کو تیر تھ ناؤں،

اسم دیو منساؤں،

کافی نمبر ۸۶

انج زیور ہے ٹھہندے ہیں،
کچلہ مارو دیداں بھالے،
بوئے بیٹے تے کٹما لے،
باد شمالی رُکے رُکے
اکھیاں پھر کن لوں لوں مڑکے
جنیدیں عرب شریف ڈھٹوسے،
سونٹھیں سائلول یاد کتوسے
صدقے صدقے واری واری،
سر قربان تے جان نثاری!
واریاں راہ ندینے والیاں،
ہر ہر آن سدا خوش حایاں،
عرب شریف دی سونٹھیں ریتے
دیرے چاچر صدقے یکتے،
حسن جمال دی دھرتی آئی
فروخت رزق سرمد سوائی

متاں ڈمینہ بہا گدے اندرے ہیں
سرخ میسک مسک غم ٹلے
سہجوں لچکے کھاندے ہیں
باشیں رم جھم بڑکے بڑکے
کھڑکے گوشتے ہاں دے ہیں،
ہندیں سکدیں ناں مرگیوسے،
ہار سنگار سہاندے ہیں،
اولے گھولے لکھ لکھ داری
ملک میٹھے مہراں دے ہیں،
ساگی باغ بہشتی چالیاں،
سکھ سہرے دکھ مانڈے ہیں،
لاٹے دل نوں پر م پلے،
اصلوں محض نہ بھاندے ہیں
سب شے چارھی طرز دکھائی
ڈکھڑے ماندے ساکدے ہیں

کافی نمبر ۸۷

اُج تہریاں شغف بجائے ہن
 ناز و خجل جمیل وطن دے
 ہر دم ہو دین نال امن دے
 لب مسکاؤں اکیاں پھر کن
 غم غم کھاؤں ڈکھڑے کو کن
 سونٹھیں جمل جمیل بدادی
 سارے حسن جمال دے حاوی
 بدلیں جھڑ گھنگھور مچائی، !
 ناز کریندی لائی لائی،
 اے بھاگ بھاگ سدھائے
 تن من ڈکھڑے جھاگ سدھائے
 بنیسر بڑے بنیے ٹھٹھکن،
 کڑیاں نوے پیریں گھمکن،
 زلفاں سہجوں سوول پاؤں
 سرخیاں کجل مساک سہاؤں
 طالع بھلے بخت سوتے
 پیسل یار سنہرے گھلے،
 متان ڈیس باہی دے آنے ہن،
 راہی راہندے راہ سخن دے،
 ساہتی درد منداں دے ہن،
 رگ رگ ہلکے دلڑیاں سر کن،
 سول سروں نس جانے ہن
 شمس و قمر دے نال مساوی،
 ساٹے گوشے ہاں دے ہن
 بھوگیر لانٹریں خشنکی چابی،
 عارف عبرت کھائے ہن
 بھاگے بھاگ ڈھاگ سدھائے،
 جوچا بندے سولہندے ہن
 والیاں والے جھمکے جھمکن،
 زیور تر یور ٹھہندے ہن !
 تلک تلوے لٹکے لاؤں
 ہارسنگار سہانے ہن
 اے محض فریدے دے،
 ڈینہ ڈکھاں توں وانے ہن،

کافی نمبر ۸۸

اساں سو بدست قلندر ہوں، کبڑیں مسجد ہوں کبڑیں مندر ہوں،
 کبڑیں چور بن ہوں کبڑیں چار بن ہوں،
 کبڑیں زہد عبادت کار بن ہوں، کبڑیں عشق فحوریں اندر ہوں،
 کتھاں درد کتھاں زبان بن ہوں، کتھاں میر کتھاں کنعان بن ہوں،
 کتھاں کچ بھنبھور دستان بن ہوں، کتھاں داسی شہر جلندر ہوں،
 کتھاں صومعہ دیر کتھاں کتھاں کتھے دوزخ بارغ بہشت کتھاں،
 کتھے عاصی نیک سرشت کتھاں، کتھے حجر ہوں کتھے رہبر ہوں،
 ہیوں ادتلاش تے رند اسان، پیئی لوزی ہے ہند تے سند اسان،
 ہیوں بے شک عارف چند اسان، کل راز موزے دفتر ہوں،
 ہن ناز نوازے ٹول کبڑیں، ہے مہجہ منجھاری کول کبڑیں،
 تے ڈھول کبڑیں گیارل کبڑیں، کبڑیں بردر ہوں کبڑیں دربر ہوں،
 دل واتوں سمجھ فرید الا، کر محض نہ شعر جدید ولا،
 ہے چالوں حال پدید بھلا، توڑے کیجوساے ابر ہوں،

کافی نمبر ۸۹

آرل اچکل سونڑھاں سائیں، ناں تا مفتی خون تھیںائیں،
 تون بن مول نہ سہندیاں جائیں، سنڑ دل ناں تاں گاٹھ اکھائیں،
 پر بھت دھاراں روہ گھنیرے، جتھ لانگھے جتھ ہقیوم دیہرے،

بے شک درمنداں سے دیوے
 ہمسایاں پیش نہ پائیم گھر وچ
 پوندے سو سو پورا اندر وچ
 جاں بچھاں جھڑ مینہ کھڑ منتر کوں
 اکھیاں بلکن مونہہ ڈیکھن کوں
 رات نہاراں کانگ اڈاراں
 سو پونج ہاراں فالان پاداں
 میں بڑناں ہمیں بھیم بھرم دا
 زور فریڈ کوں تیدڑے دم دا
 جتھ تھڑا جتھ سنجڑیاں جامیں
 گزری ساری عمر سفر وچ
 یارب یارے ڈیس و سائیں
 رداں کر کر یاد سنجڑ کوں
 گل لاؤنڑ کوں پھسکن باہیں
 پنڈت جو سی دے کن کھاداں
 ادسی میڈا یار کڈا میں !
 توں میں صاحب اللج شرم دا
 لگدی ساندل توڑ نہا میں

کافی نمبر ۹۰

آمل مارو، مارو!
 ماراں ہنگلاں کوکڑیاں،
 بھل گیاں رسماں ریتڑیاں،
 بھپے خوشی قبیلڑے،
 کینویں جیوے چارڑے،
 رانجھنڑ تخت ہزارڑے،
 ما پیو دیر، دساریم
 پاواں پیرے میلڑے،
 تھل دوح کردیاں مھاہاں،
 کر کر لمبڑیاں باہاں
 جیں ڈنہیہ مگر طیاں پتیاں،
 پرک تینوں چاہاں !
 سنجڑی، ہیر سلیٹی،
 سکیاں لایاں کاہاں،
 راول ڈڑٹم رولا،
 چولی چنڑی لاہاں،

جا ہی چوٹ، فرید نوں، لایو لا ڈکھلا یو،
مول نہ دِسر م تیدڑیاں سَنول ناز بگا ہاں،

کافی نمبر ۹۱

اے حُسنِ حقیقی نورِ ازل،
تینوں خالق ذاتِ قدیم کہوں
تینوں مرسلق محض وجود کہوں
ارواحِ نفوسِ عقول مثال،
تینوں عینِ حقیقت، مابیت،
انواع کہوں ادنیٰ کہوں،
تینوں عرش کہوں افلاک کہوں
تینوں تحتِ جمادات کہوں
تینوں مسجد، مندر، دیر کہوں
تسبیح کہوں زَنار کہوں،
تینوں بادل برکھا گاج کہوں
تینوں آب کہوں تھناک کہوں
تینوں دسرت لچھمن رام کہوں
بلدیو، جسودانڈ کہوں،
تینوں برابش گنیش کہوں،
تینوں واجتہ امکان کہوں
تینوں حادثِ خلقِ بھان کہوں
تینوں علیہ اعیان کہوں
اشباحِ عیان نہان کہوں
تینوں عرضِ صفتِ شان کہوں
اطوار کہوں اوزان کہوں،
تینوں نازِ نعیمِ جنان کہوں
حیوان کہوں، انسان کہوں،
تینوں پو پھتی تے قرآن کہوں
تینوں کُفر کہوں ایمان کہوں
تینوں بجلی تے باران کہوں
تینوں باد کہوں نیران کہوں
تینوں سیتابی جانان کہوں
تینوں کِشن کُنہیا کان کہوں،
مہادیو کہوں بھگوان کہوں،

مینوں گیت گرتے گرتے بید کہوں،
 مینوں آدم حوا شیت کہوں،
 مینوں ابراہیم خلیل کہوں،
 مینوں ہر دل داد لدار کہوں
 مینوں شاہد ملک حجاز کہوں
 مینوں ناز کہوں انداز کہوں،
 مینوں نوک کہوں مینوں ٹوک کہوں
 مینوں طبلہ تے تنبور کہوں،
 مینوں حسن تے ہار سدگار کہوں
 مینوں عشق کہوں مینوں علم کہوں
 مینوں حسن قوی ادراک کہوں،
 مینوں سُکر کہوں سُکران کہوں
 تسلیم کہوں تلوین کہوں،
 مینوں سنبھل سوسن سرو کہوں،
 مینوں لالہ داغ تے باغ کہوں
 مینوں خنجر تیر تفنگ کہوں،
 مینوں تیر تفنگ کمان کہوں
 بیرنگ کہوں بے مثل کہوں،
 سبوح کہوں قدوس کہوں،
 مینوں گیان کہوں گیان کہوں
 مینوں نوح کہوں طوفان کہوں
 مینوں موسیٰ بن عمران کہوں
 مینوں احمد عالیشان کہوں
 مینوں باعث کون مکان کہوں
 مینوں حور پری غلمان کہوں
 مینوں سرخی، بیڑا پان کہوں،
 مینوں ڈھولک مہرتے تان کہوں
 مینوں عشوہ غمزہ آن کہوں،
 مینوں وہم یقین گمان کہوں
 مینوں ذوق کہوں وجدان کہوں
 مینوں حیرت تے حیران کہوں،
 تمکین کہوں، عرفان کہوں،
 مینوں زکس نافرمان کہوں،
 گلزار کہوں بستان کہوں،
 مینوں برجھا بانک سنان کہوں
 صوفار کہوں پیکان کہوں،
 بے صوت ہر ہر آن کہوں،
 رحمان کہوں سبحان کہوں

کرتوبہ ترست و سرید سدا، ہر شے نوں پر نقصان کہوں
اے پاک اکھ بے عیب کہوں اے حق بے نام و نشان کہوں

کافی نمبر ۹۲

ایٹھاریت سکھی مہی کیس کنوں
جڑے تمغ برہوں دی مارگیوں
کیوں جھوک لڈا لنگھ پارگیوں
ڈینہاں ڈوڑے ڈکھڑے بانوہاں
کر وینٹر ڈھاگ سہا نو دیاں
جیندے نال محبت جگری ہے
دل ہنٹوں سٹھڑوں تگری ہے
اے رہی یار ملا وڑی وے
وچ پیوں لٹری گا وڑی وے
غم درد و شراق دی رڈیاں
تھی گہلی کسملی بھولڑیاں
دل بھر جھنگل دی باندی ہے
بو صدق و فادی آندی ہے
کچھ یاد نہی سالی تول نہیں
رڑ پار و پنجتر واماں نہیں
ڈھولا لک چھپ پھند میں کنوں
کھس صبر آرام قرار گیوں
کوئی پچھنٹر والا ہم تیں کنوں
رت رورات نبھانودیاں
وچ حال گھنہم سائیں کنوں
لگی شہر ملا مت پھکڑی ہے
نئے ڈرے ہنٹیں تیں کنوں
شالا ہوئے ہر دم ساڈی ہے
گھن اپنے سو مٹھیں سیں کنوں
گیاں ناز نواز دیاں ٹوڑیاں
دھک مار جھلاں جیں تیں کنوں
جھٹھاں جھوک میڈے تیراں دی ہے
انہیں ساویں ہنٹوں میں کنوں
کوئی سنگتی باجھوں مل نہیں
پیں نہند دی باری نیں کنوں

بن یارِ سرید نہ جیواں میں، کیوں اکھیریں اُنکھی تھیواں میں
بھرز ہر پیالہ پیواں میں، چھٹ پوساں سولیں سیں کہنوں،

کافی نمبر ۹۳

بری بزار بہن ذاتوں صفاتوں، مست جانا نون،
محض آزاد بہن ناموں نشانوں، دین ایمانوں!
چھٹے اکروں، سنگھے پھکروں، عباداتوں اتے فکروں،
گذر کر ذاکروں ذکر وں، نکل گئے کون امکانوں،
تھئی دل دُور اختیار وں، بھری معمور دلدار وں،
پیوسے خبہ اسرار وں، تے اخبار وں تے قرآن وں،
جٹاں ڈوں تریں توں غافل ہے، بڈاں ہک مال وصل ہے،
لدھا قرب النواہل ہے، دل ایتانوں تے احسانوں،
ڈتیاں اوستاد استادیاں، ہمیشہ رات ڈینہہ شادیاں،
تھیاں سنج برتے آبادیاں، شہو وں ذوق وجدانوں،
جہتھاں خود قرب ہے دوری، اُتھاں کیا وصل ہجوری،
انانیت تھئی پوری، ہے انسانوں تے رحمانوں،
عجب مشرب تے ملت ہے، سمجھو وسعت نہ قلت ہے،
نہ انیت دی علت ہے، نہ حسانتوں، نہ عصیانوں،
فرید آئی ہے ہشیاری، نچت گئی پوت اندر ساری،

پئی بڑھ سُدھ سبھی ساری جگانی جوت تن جانوں،

کافی نمبر ۹۴

بن یار سانول ہو کو نہیں،
 بے ادب نہ آنت نہ ایں،
 تھل بڑتی زلدی ہے کیوں،
 یار آنت ہمدم ہمیشیں،
 کیا نار کیا گلزار ہے،
 اورا بدیاں اورا نہ ہیں،
 مذہب وجودی فرض ہے،
 دیدیم با چشم یقتیں،
 ڈنیہم ہجر دے مکل گئے،
 جانم بجاناں شوقریں،
 نہیں قال بیشک حال ہے،
 نازک مزاج و نازیں،
 واہ عشق ڈٹری ڈات ہے،
 شد فرش دل عرش بریں،
 خلقت کوں جیندی گول ہے،
 سو گنڈ پیر فخر دیں،
 ہذا جنون العاشقین،
 ہذا جنون العاشقین،
 سُدھ واسطوں بھلدی کیوں،
 ہذا جنون العاشقین،
 کیا یار، کیا غیار ہے،
 ہذا جنون العاشقین،
 ہو کل اجائی عرض ہے،
 ہذا جنون العاشقین،
 ویلے وصال دے آگے،
 ہذا جنون العاشقین،
 پیل اساتے نال ہے،
 ہذا جنون العاشقین،
 تھی رات سمجھ پر بھات ہے،
 ہذا جنون العاشقین،
 ہر دم فرید دے کول ہے،
 ہذا جنون العاشقین،

کافی نمبر ۹۵

بیٹھی رو رو عمر نہجایاں،
 واہ سانواں دی دھار کجلی دی
 دیدیاں تیر پلاؤن کاری
 عشوے عمرے ناز نہوے
 حسن ملاحت شکل شہادت
 ہنجر ڈوں جاری تنے رترے
 لوکاں لکھے اکھیں آیاں
 ہنٹریں سٹھڑیں دوانڈیشے
 دلڑی سچئی بلڑی سچڑی
 مفت مامت سحت ندامت
 دیرٹھے یار فرید نہ آیم،
 سجھے خوشیاں عشق ونجایاں
 بے شک تیغ اجل دی
 پدکاں کرن لڑائیاں،
 نخرے نوکاں ٹوکاں،
 ساریاں طرحیں سدھایاں
 پنپیاں اُجڑیاں پجڑیاں،
 ظالم برہوں چو نہجایاں!
 ڈکھڑے پکھڑے آیم!
 ادھکیاں یاریاں لایاں
 شہر شکایت چایم،
 متک لکھیاں پایاں،

کافی نمبر ۹۶

بزرگ راول دے کیتے،
 دل سنگ سانول دے سوا
 سک سک سمجھو ہی سچ کھنے
 دشمن سمجھن ہر یک ہئے،
 کیتو پینل واہ دیر دے
 روندی وتاں رڑدی وتاں
 سو سول لکھ سٹھڑیں سہاں
 ڈکھ رنج دیرٹھے دیر دے
 لوکاں گرم سارا جہاں،
 فرنج کیک لایو دیر دے،

ڈکھڑے ڈتونی ڈھیر دے،
 دِلڑی غماندی بھیڑ ہے،
 پر بھت جبل چٹ ڈینٹ ہے،
 سب آس ہو گئی یا س ہے،
 مونس نہیں کوئی یا س ہے،
 آس فرید ایں الیچا،
 وار دگدا امسید با،
 سنج بر پھراں سر پھر ڈھیاں،
 سولاں ڈکھاندا ڈینٹ ہے،
 چارٹھیاں چرٹھاں لایاں لہاں،
 ہر دم اداس ہر اس ہے،
 ہے دل کہاں دلبر کہاں،
 رحے بحال بے نوا،
 صد گوئے زالطاف سہاں

کافی نمبر ۹

تتی رور وواٹ نہاراں،
 جیں کارتھر سو سحنتی جھاگی،
 جیندیں ڈیکھاں سافول ساگی،
 یار بروچیل دسم سولڑا،
 خان پسرطاناں کر کلھڑا،
 جیں ڈینہہ یار ساں تیں نکھڑے،
 ڈسدے سرخی دے رنگ بکھڑے،
 من من منساں پیر منساواں،
 سد سد جو سی پھالاں پاواں،
 خواجہ پیر دے ڈیاں چھنے،
 کڈیں سافول موڑ بہاراں،
 پھراں ڈھاگی دیس براگی،
 بھتیواں باغ بہاراں،
 جیندے سنگے مانٹریم تھلڑا،
 توں سنگ چانگے چاراں،
 ہندی روپ ڈکھائے پھکڑے،
 دگھریاں کجل دیاں دھاراں،
 ملاں کول تعویز بکھاواں،
 کردی سونٹر ہزاراں،
 ایچے ڈینہہ اتھائیں بھنے !

چیندیں سمجھ دل کتیاں منے، وسم سدا گھر باراں،
 بندھے مال نہ کر سیں مندڑا توڑیں کو جھاکملا گندڑا،
 لٹک سہا میں صحن سو بندڑا پوں پوں توں جندواراں،
 چھوڑ فرید نہ یار دا دامن، جس جی کیتا جڑ کر کامن،
 ڈوہاں جہانیاں ساڈا مان کینویں دلوں دساراں

کافی نمبر ۹۸

تتی نیہہ وے پندھاڑنگے نیں ڈونگھے ڈونگر اوکھے لانگھے نیں
 ڈنگے راہ اوڑٹے دلٹے وے بنانڈھٹے رہ جہلٹے وے
 تمناں سمجھیں مہبت سہانگے نیں

رکھ طرح طریق توکل نوں، مروحہ صبر تحمل نوں،
 دل وصل وصال مہانگے نیں،

سے دھکڑے دھوڑے سول پہوں لکھ خسار آزار پہوں پہوں
 سمجھ سہندے یارے لانگھے نیں

بن مارو لے تھل مارو ہے، ناں جھوکے ناں کوئی چارو،
 نہ بھیڈاں، بکریاں چانگے نیں،

منج بڑے بڑے ڈر بڑے رہ چھ راخس مہم دی گر بڑے،
 کئی سمجھ نہ اصول ٹانگے نیں،

ہر بھنٹے تے روح پھرے ہن دل ڈکھدے ہاں گھرے ہن،

چم لپراں ماس وی گھانگے نیں

غم عزت دے دل جوتی ہے، سر گھٹڑی موٹھے کوئی ہے،
گئے پوئے بوچھڑ لانگے نیں،

نکیر بازاں برہوں لے پد کیستا، کم کاروں فروزہ کیستا،
دل پریم نگر ڈوں تانگھے نیں،

کافی نمبر ۹۹

جند سولاں دے وات نیں	بڑی برہوں بات نیں
کڈیں بڑیہ بڑکھانڈا سرتے	کڈیں غماندی رات نیں
نول تلندی سہجہ سٹریڈی	جلدیں تھئی پر بھات نیں
روندیں عمر و ہانڑی ساری	یار نہ پاپیم جھات نیں
پنل ہے مسجود دیں دا،	دین ایمان دی بات نیں
احد تے احمد فرق نہ کوئی	واحد ذات صفات نیں
حسن پرستی تے میخواری،	سادھی صوم صلات نیں
فقر فنا دارہ اڑانگا،	ہن لکھ لکھ آفات نیں
ٹھٹھے سامتے مار ہنجوں دے	مٹڑی عشق سونگارت نیں
ساٹے سول فریدی شگت،	درد کشاے سات نیں

کافی نمبر ۱۰

جیں رمز اول جی ہجھی - !
 نہیں جا اتھاں اینوں دی .
 جنہاں سدھ کھی بے چون دی
 رُل و سدے لوکاں نال ہن ،
 ہر آن عرق خیال ہن ،
 خود لوق خودی لوق دُر ہن ،
 حق دے ہمیش حسنور ہن ،
 نہیں ملک ملک تے مال دے
 ہن ذوق وجد تے حال دے
 سر ڈے لہن سردا لقا ،
 ہو کر فنا پاؤن بقا ،
 دہخ و بھٹے دیس سہاگ دے
 پارھاں ہینے چھاگ دے ،
 جیں من اندر پایا پیا ،
 بھتی محو اشباقی تھیا ،
 تن کھے مشاہدہ رات دن ،
 ناں بھنگ نہ معجون دی
 نت مست رے پتیں و تن
 دراصل فارغ بال ہن !
 شاغل سمہن شاغل اکھٹن
 سرمست جام طہور ہن .
 ادلیں وچوں بھولے کھنن ،
 نہیں زال دے نہیں پال دے
 گم کر گماں یک سو رہن ،
 گئے محض مرنوں سیر رکا !
 سو سو و نقصانوں کرن ،
 سکھ روپ مارتن بھاگ دے
 پاپین چرٹھ سمجھیں ہن ،
 ڈکھ پاپ سارامٹ گیا
 رہندا فرید سرید ہن ،

کافی نمبر ۱۰

درسن بن اکھیاں ترس رہیاں
 سسے سول سہاں یک سانگ سوا
 سکھ سٹ گئے خوشیاں را کھ تھیاں

جی جلد اسینے اگ لگی،
 بھٹ سیجھ سٹری بھٹ تول تتی،
 گل کوچھے کانٹے خار چھن !
 کئی لہر لڑھکے کئی روہ رلیے،
 دن بیت گئے سندھ بسر گئی،
 ہے ناز نہیں اعراض منڈھوں
 بن یار فرید نہ عید ڈھٹھم،
 دل بیکل منجڑوں ٹھک پیاں،
 گیاں سنگیاں سرتیاں سربیاں،
 تھئی چولی ساھوں ہنس دھیاں،
 کئی پھرے پوٹے ہرٹ لیاں،
 صاحب نے برائیاں جوڑ کیاں
 رکھ آس نہ تھئی عم واس میاں،
 کھل کھڈاں ساریاں سیر گیاں

کافی نمبر ۱۰۲

دل عشق مچائی اگ سائیں،
 ڈکھ سوز چیار گ رگ سائیں،
 گھر گھر مل گئے ہو کے،
 تبتلہ یار دی جھو کے،
 ایں جگ تے ادں جگ سائیں
 دبر دور سدھانڑاں ساڑاں تول و ہانڑاں،
 جینواں کیندے لگ سائیں
 ہو نہ ہیں کئی باقی ہے ایھا ذات صفائی،
 ہاں دلدار داسگ سائیں،
 من مو بھاتن ٹونڈے،
 بنگ میلے سر بھونڈے،
 سول آدن کر وگ سائیں،
 بہوں روح حیاتی غنم ہے سیلی سا بھتی،

درداں دی ہم تگ سائیں،
 حالِ فتریدِ خوارے، دلڑی زارِ نزارے،
 کیتمِ حیرانگ سائیں،

کافی نمبر ۱۰۳

دلِ مَستِ محوِ خیال ہے
 اے خیالِ عینِ وصال ہے،
 اصلِ الاصولِ شہدِ تہ،
 چہ شہودِ عینِ بعینہ،
 جو مکاں تھا بن گیا لامکاں
 شدہ اہم و رسمِ زمنِ دواں
 نہ عیان ہے نہ نہان ہے،
 نہ یہ پہیا اے جسمِ نہ جان ہے
 شدہ عکسِ درعکسِ ایں بنا
 باقی نہ ماندِ بجبِزِ انا،
 کڈیں شورِ دے سطواتِ ہن
 کئی قِسمِ دے بکواتِ ہن،
 اٹھ گئی فریدِ ہوسِ منڈھوں
 کسے کس ہو کس نا کس منڈھوں
 سرِ مو تفاوتِ ناسہوں،
 تے کمال ہے نہ کہ ہے جنوں
 ہمہ سو بسو ہمہ کو بکو!
 نہیں فرصتِ اتنی کہ دم بھروس
 جو نشاں تھا ہو گیلے نشاں،
 اللہ اپنے آپ کو کیا کہوں،
 نہ بیان ہے نہ دھیان ہے،
 کیاں ڈوس ہوشِ سواسِ کوں
 کہ فنا بقا ہے بقا فنا،!
 کیتھ اوتے توں کیتھ ہاں تے ہوں
 کڈیں زردے شطحاتِ ہن،
 ستوں دے بتوں بتوں دے ستوں،
 نہ رہا ہئی دس ہکِ خسِ منڈھوں
 چپ چاپِ فکیلِ فسادتوں،

کافی نمبر ۱۰۴

ڈکھاں سولاں کیتیم مک سائیں ہنٹر موت بھلی بے شک سائیں
پنسل پکچ سدھائیم ولدی خبر نہ آیم ، !

رہیاں راہیں تک سائیں

لکھولاں بھیسڑی گھل کوں پودن تتی دے دل کوں ،
سوسو پورے جک سائیں ،

آنے سخت کر وپ کشالے کون بندی دے ٹالے ،
جو مکھیا متک سائیں ،

ڈکھڑے د ڈکھیندرے جان جگر وچ پیڈے ،
سوچو نڈھی لکھ جک سائیں

بھاگ بھاگ گیسو سے یار دیوں و سر یو سے ،
پک سائیں ہم پک سائیں ،

جگر نرید اجاڑیم سوز اندرے ساڑیم ،
دلڑی ہم چک مک سائیں

کافی نمبر ۱۰۵

ڈک ڈک ڈھیر شکہ دا دیر ہے ، ریتاں گھنٹریاں پیراں ہوں ،
رت ریت ، پنجاں نیراں دہن نک سیرتھتے سیرتاں ہوں ،
جکھ جکھ کران دھایاں ہوں ڈک ڈک کٹھان آہیں ہوں ،

دُکھ دُکھ اُٹھن بھائیں ہوں
 سر بھونڈا اچڑیا خاک ہے،
 چوچک تھیا ہنڑ چاک ہے،
 سب لوک کردا لوک ہم،
 بٹتی برہوں ڈاڈھی چوک ہم
 بے پیر دل دیاں چالیاں،
 پتیم نہ پیتاں پالیاں،
 کھلی میں نہیں ایہیں تولدی،
 دل بوڑدی دل رولدی،
 اک چک پیاں دھیراں ہوں
 مونہہ دھوڑ سینہ چاک ہے،
 مٹھی جھوک دل دیراں ہوں
 لگی دل نیا رڑی نوک ہم
 چٹی دردے تیراں ہوں
 سبھ ہن او پھٹیاں گالیاں
 رو رو کرے رٹاں ہوں،
 پھرے لکھ فریدا یہیں تولدی،
 مونہہ تھیاں سیاں ہیراں ہوں

کافی نمبر ۱۰۶

ڈکھڑے پکھڑے آیم،
 چاندڑیاں راتیں برہوں راتیں
 رت سا نوٹرو دی مینہ برساتیں
 صدقے کیتا ناں نہ نیتا،
 روزازل دا وارث ساڈا
 دسریم سارا راج بیاٹراں
 سکرٹے سوٹے خویش قبیلے،
 سینگیاں سرتیاں شہر سہاؤن
 خوشیاں بھاؤڑوں پیاں،
 ستیاں کھید تہڑ گیاں،
 دل بل دھالون پیاں!
 پکڑ نہ کھیسڑا بتیاں
 توں ہن را کھن سائیاں،
 دسریاں سینگیاں ستیاں
 سٹ کر تیدڑی تھیاں،
 میں دست بوٹے لیاں،

عشق فرید کوں خلعت ڈیڑی مونہہ سر بھسٹر چھیاں،

کافی نمبر ۱۰

ڈکھے ڈیہنہ فرقت دے نبھن، مٹھے نین روررت بھتون،
 ساٹھی پتل گیا دور ہے، سر درد ہتر کلور ہے،
 تن چور من رنجور ہے، شالا سجن کولے دین،
 ماہی مٹھل گیوں رول دے واہ ڈھول تیدڑے پول دے
 ڈیکھاں پس کیندے کول دے دل ڈھانڈھ وراں بلن!
 ولڑھی پتے سینہ جلے، بیڑا ڈکھے جندڑی نگلے،
 پڑچیم سسرے لوں لوں تلے، اکھیاں ڈکھن دیداں سکن،
 مونہس تے نا غمخوار ہے، چو گوٹھ سحت اجاڑے
 پلپل غماندی دھاڑے مشکل نبھاواں رات دین،
 ڈکھڑے سوا کیکر رہوں، سنج بر پھروں ڈکھڑے رہوں
 جتھہ رچھ گھنڑیں رخن ہوں بانڈر بلائیں بھوت جن،
 سید فرید سہسی سہی ماہی تیکھے، راہی تھے،
 یادنج ملے یا رل موئے نگے ہن ڈکھاں نوں ساتھ گھن،

کافی نمبر ۱۰۸

ڈکھے عشق دے ڈکھڑے گھاڑے نین سر بھسٹر اترڑے گائے نین،

میں جاتا سو نہڑھاں یارِ پیل،
 نہڑ و لول پور پورن پلپل،
 سنج سیجھ اتے گل خار تھے،
 جند جو کھوں تار و تار تھے،
 بُرا رہوں بُری بیماری ہے،
 ڈھولے باجھ نہ ہرگز کاری ہے،
 بدوں باندربوز ادائیں ہن،
 تھل مارا دکھیاں جائیں ہن،
 بٹھ والی والیاں بولتے،
 پیریں چٹھن ہزار بولتے،
 آئی روباں جیلاں جال میری،
 رچھ راجس رکھ دے بھال میری

رہی کول نہ ویسی کچھ ڈوں دل
 اکھیں نیر نہجوں فرٹاٹے نہیں،
 دھیاں ہار حمیلاں مار تھے،
 مٹھی دلڑی کرم گھکھائے نہیں،
 ڈکھ پیرتے نالہ زاری ہے،
 کوڑے شربت گھوٹے چاٹے نہیں،
 گد گینڈے کرگ بلائیں ہن،
 سرٹاٹے سخت چکائے نہیں،
 اے پیش تے سول تے،
 یکایت تے بیا بھائے نہیں،
 ممیں ڈینٹیرس لہن سبتھال میری،
 ڈینہہ رات فرید گپائے نہیں

کافی نمبر ۱۰۹

ڈھول نہڑ تیڈی سکے ٹھیر ہم،
 کھپ کھپ کراں آہیں پہوں،
 کھسی دل مہینڈے چاک ہے،
 تثن چور سپنہ چاک ہے،
 رگا سخت ڈکھڑا روگ ہے،

مانگھاں گھنٹریاں چاہیں پہوں
 تپ تپ اٹھن بھاپیں پہوں،
 جیڑ اسدا غمناک ہے،
 سر و دھوڑ مونہہ پاپیں پہوں،
 بے پیر دل نوں جوگ ہے،

نتی پئی بھو گندی بھوگ ہے،
 مابھی پُسل دلڑی لٹی،
 رُل رُل تھکی پھر پھر ٹھٹی،
 جڈاں دل نوں تیڈی چاہتھی،
 سنج برکھلی بے واہ تھئی،
 گزری سرید آخر عمر،
 دھونڈاں جنگل جھسر برجر،
 رو رو کرے دھا نہیں ہوں،
 دل لٹ کے تھیا راہی پوٹھی،
 بوٹے لیاں، کا نہیں ہوں،
 سٹ سٹج تھلے راہ تھئی،
 چھڈ آسے واپس ہوں،
 آئی نہ دلبر دی خبر،
 تک تک رہاں راہیں ہوں،

کافی نمبر ۱۱۰

ڈینہاں راتیں سنجہ صباہیں کنسٹریں کاں بجاوم بین !
 قدسی بنی انہر ازلوں رانجھن پھوک سنسٹرا نوم فضلوں
 رکھ رکھ وحدت دی آئیں
 ایشیت دی گئی عدت عوج تھئی سب حنفی ملت
 سین بلال دا بیشک شین
 جو ہے مرد محقق مو قن، اوسدا تھیا شیطان بھی مون،
 مل نخل کل و تسم دین،
 دلڑی غیروں دیروں خالی، صدر صدور ولایت والی،
 راسخ مالک ملک یقین،
 میناقوں تاروز حشر دے جو دوجو ذشار فقر دے،

دولت، صحبت فخر الدین،
 ظلم جہالت ہتیوم پر رہے، کیتے عدل عدالت دیرے،
 آئی تمکین تے گئی تلوین،
 بھٹ گھٹ اے تلبیس ابلیسی، اے دل سکھ تدریس ادرسی،
 ہتی وارث فاران تے سین،
 موسو حمد تے لکھ شکر لے مار ذریعہ دھو سے خانے،
 گئی تشویش تے آئی تکین

کافی نمبر ۱۱۱

ڈینہ رات ڈکھانوتج چالان
 یار پیل گیا کیچ شہر ڈوں
 بواہی کیوں آکر گھر ڈوں،
 ڈیون ڈوٹے سول سبیلیاں،
 سنج برساے صحن حویلیاں،
 پریت پریندی رز سوائی
 سٹ کر دیر نر بھینٹریں مائی
 یار نہ پاواں پی کر لاناں
 پٹ پٹ رو رو بار اٹھاناں
 لکڑھی جڑ کر پوٹ اندر رتج
 گیاں خوشیاں پیٹھی غم پالاں
 ہتی راہی رہی تھل برڈوں
 جکھ جکھ عمر اں گالاں،
 بر طینت چڑیاں تے دلیلیاں
 بر ساڑاں جی جالاں،
 دسرے خویش قبیلے بھائی
 سانول تینوں بجالاں
 سوہے سمجھ نوں بھا بھڑکاناں
 دینٹر کراں روہ ڈالاں،
 ایم ڈرٹے ظلم قہر رتج،

چھڈ کر کھڑی رہ دڑنگوتج ہوت نہ ہم سنبھالاں،
 یار فرید نہ لہنداساراں سہندی ساٹے سول ہزاراں،
 رت رو رو کرات گزراں ڈکھ ڈکھیں ڈینہہ ڈھالاں،

کافی نمبر ۱۱۲

رت رو سراہ رنگا نونڈیاں بسے برہمن سکنتہ سہا نونڈیاں
 سبھ سینکیاں سرتیاں بھاگ لدا سرگودڑے کنتھ سہاگ لدا
 میں مٹھری مفت ڈھاگ لدا ڈکھ ڈکھے بار اٹھا نونڈیاں
 کہیں پوڑا بار سنگار مٹھے کہیں کچڑے سانگ سا نونڈیاں
 کہیں نوریں دا ٹھکار مٹھے میں کچڑے سانگ سا نونڈیاں
 پوجیڈیاں بنسیر لول چھکے سہجوں سبھ نہالی توں چھکے
 میں موئی نوں کو جھاسول چھکے مونہہ پڑ گھر گھر پان نونڈیاں
 سو نڑھاں یار فرید نہ بھانویاں سر ہی سبھ سنجیس اک لا نونڈیاں
 تڑ پھانڈی رات نہ بھانویاں رو بھین پانڈ پوسا نونڈیاں،

کافی نمبر ۱۱۳

رت رندیں عمر نبھیاں ایھو داغ بروتج نیاں،
 لگا تیر جگر دتج کاری بھیا خون اکھیں توں جاری،
 میں مٹھری ڈکھیں ماری ہے کیڈے سانگ جلیساں،

اکتھ رہنٹرنہ ڈنیدیاں پٹراں،
 ڈینہہ رات ڈکھانڈیاں بھٹراں
 سٹرسٹریس دی گئی ہندی،
 تہی قسمت رو دھے ڈنیدی،
 کھل کھلے وقت دہانٹریں
 بھن ہارھیلاں گانٹھیں
 ہڈ جالے تتریں آہیں،!
 میں ویساں یارے راہیں
 تھے نیر سنجوں نمک سیٹھیاں،
 ہنٹرموت دانک دسیاں،
 تھئی کٹھڑے سیجھ پھلیدی،
 میں مٹھری کپڑے ویساں
 بٹھ پھلون تول دہانٹریں،
 بھن چوڑا اک وزح لیاں
 تن گالے ٹھڈریں ساہیں،
 دہنچ کیر فرید منٹریاں،

کافی نمبر ۱۱۴

روندی سبج صباہیں،

پنل آوم آگل لاوم،
 یار بروچل پھیر نہ آیا،
 مارو تھل دے ڈکھڑے پندے
 پاجھ مٹھل دے پاجھ نہ کافی
 روزا زل دی ایں جگ اون جگ
 ساڑاں ہویر، زیور، ترپور،
 کچھی بیچی دے ہتھ ویچی،
 عمرو ہانٹریں کانگ اڈیندیں
 پوم فتبول دعائیں،!
 آچڑیاں جھوکاں جاہیں،
 سہنس ہزار بلائیں،
 سمجھم نہ ہرگز راہیں،
 میں بانڈی توں سائیں،
 بدیناں بنیسر ہاہیں!
 جندری سترے پارہیں،
 تھکڑی تک تک راہیں،

کر کر یاد سجن دے رٹے
 ڈھونڈ کر رنٹر جادو ٹرلا یاں
 نکلن لکھ لکھ آریں ، !
 لکڑیاں دل نوں چاہیں
 انگن فرید دے آ اہیلا
 کر کر ناز اداہیں ،

کافی نمبر ۱۱۵

روہی لکڑی سے سانو ٹریں
 کھڑیاں کھنڈر زنگیلڑیاں ،
 تر ت دلا ہوت ہماراں ،
 رم جھم بارش باراں
 یارلم آ ، یاراں ، !
 بد لے گوڑے سے سانو سے
 کر دھدکاے گا جڑاں ،
 مارو دایاں کھا رٹے ،
 سرخڑے کھلڑے باراں ،
 گل گلزار بہاراں ،
 کارنٹر مٹھڑے یاروے ،
 سہندی ساریاں ماراں ،
 سختیاں سول سڑا پڑے ،
 توں سنگ ڈاگیاں چاراں ،
 شالا بھٹڑیں ریخڑیں ،
 دشمن سہنس ہزاراں ،
 سنجنٹر سنجیں دا کوئی نہیں ،
 گلڑے کرن پچاراں !
 ڈوڑے ڈوہ ڈڑا پڑے ،
 سے سے سفنے گارہاں
 اٹا کرن دیار ماں ،
 اوٹھی اوٹھی بندڑوں رندڑی
 ٹو بھے تار متاراں ،
 سنڈر سنڈر ہنس ہنس سینگیاں
 بٹڑے ڈہر سلا پڑے ،

پھیرن چھیر و چھانگداں، نازو کرن تواراں، !
 مکھوادھ سوار ڈو، رو رو واٹ نہاراں،
 ڈسدا یار پرو بھرا !، مٹھی کانگ اڈاراں،
 ککڑے ٹے ڈھانڈے، کنڑ منٹر مینہ پننگاراں،
 طرفاں مرھاں پھوگرے، لانٹریں لائیاں کھاراں،
 پورب ہیلان بھانوڑیاں، ٹھڈڑیاں مینگہ ملہاراں،
 کوئل آغن پیپرے، درودوں کدھن پکاراں،
 سوہنٹراں عربی سالورا، آہوساڈیاں ساراں،
 تیدے باجھ فرید نوں، ڈکھڑے، تارو تاراں،

کافی نمبر ۱۱۴

ساری عمر گزاریم گڈ سائیں، ہنٹر ہوت پیل گیوم لڈ سائیں،
 ناکل یار سجن دی، نارہ گئی جوہ جتن دی،
 نہ ترے تاڈے مڈ سائیں،
 تھل مار دیاں پٹیاں، ڈونگر اڈکھیاں گھٹیاں،
 اپڑم توڑ نہ سڈ سائیں !
 سخت اویرے پنڈے، ! رڑے رچھ تے گینڈے،
 اٹھ گئی آس تے تڈ سائیں،
 باندر راخس کھائے، کھڑ بن کھوب گپائے،

قدم قدم تے کھڑے سائیں،

دردِ فترید ستائے، اک لافے بھین کھاوے،

پٹ پٹ ماس تے پڑ سائیں،

کافی نمبر ۱۱

سائو نٹر مینگھ مہاراں،

منجڑوں ماراں واٹ نہاراں

توں بن کچ شہرِ دادالی،

سچڑیاں رائیں پاواں فالان

روزا زل دیاں لدھیم لاداں،

سُنجڑیں ٹہڑیں دلڑی موی

نلک ملہیر و سائیم موئے

تھل چترانگ ڈیجین ندیاں

پیدیاں، پیدیاں، تیاں پینگھاں،

سرخ کریہنہ تے چڑیاں لُوٹیاں

جودہ پیر جودہ پیر گھسکن ٹیاں،

گائیں، بکریاں بھیدیاں چلنکے،

ترس پودی پیل آموڑ مہاراں،

بھٹی کانگ اڈاراں !

اوکھی عمر گزاراں،

ڈیہاں ڈھلے ماراں

ہنٹڑ کیوں کر دیں عساراں،

دسرے شہر بزاراں،

تھیاں چو گوٹھ بہاراں،

رم جھم لاسوں تاراں،

مچلی سہنس ہزاراں،

ساویاں لائیاں کھاراں،

سہندیاں گھنڈ تواراں،

چروے جوت قطاراں !

یارِ فترید ملیم دل بھاندا،

میلے ویس اتاراں،

کافی نمبر ۱۱۸

سچتر توں بن نہ تھیاں میں
 گیا سولاں اندر سٹر گل
 سستی سوہنی اتے مو مل
 نتونیت ٹیک ڈکھلائے
 جے آئے ناناں تاں کھٹ کھاوے
 نہ سڈر دیندے نہ آندا ہے
 تناجیونر نہ بھاندا ہے
 کئی ڈکھڑے توں پنج پنج گیاں
 کئی سک سانگ پنج پنج گیاں
 نسرید آیا نہ ماہی دل
 پیادکھ ڈر پھسا ہی گل
 گھڑی کیا پل نہ جیساں میں
 سبھو مشکل تھیوے حل
 اٹھاں ورتج ہی گنڑیاں میں
 کرے دے دے تے نہ آوے
 ناں دل سستی مینساں میں
 ڈینہر ڈینہر روح ماندا ہے
 ہلاہل جھول پیاں میں
 کئی ورنال روح رنج گیاں
 کراں کیں نال ریاں میں
 بڈتی سولاں نہ ماہی دل
 اچھو آج کل ہر ریاں میں

کافی نمبر ۱۱۹

سکھ ریت روش منصوری نوں
 جو کوئی عشق مد سے آیا
 بیشک عارف ہو کر پایا
 جو کوئی چاہے علم حقائق
 تھیوے اپنے آپ دانشاں
 ہنر ٹھپ کھ کنز قدسی نوں
 فقہ اصول و افکار اٹھایا
 رمز حقیقت پوری نوں
 راز لدنی کشف و تائت
 سٹ نزدیک دُری نوں

ہمرا دوست سے بھید نیا سے
ہر ہر شے و تر ح کر ن زہا سے
بید انوکھے پنٹھ اڈیڑے
ہور نہ کوئی آپ نہیڑے،
لطف ازل دا ویلا آیا
طبع سلیم فرید دی پایا
جانن و حدت سے دنجائے
اصل تجلی طوری نوں،
دیرٹھے دسدے کھن بکھیرے
اپنی اکی پوری، نوں،
خز جہاں گزریاں سنایا،
فہم کفات طیوری نوں،

کافی نمبر ۱۲۔

سُٹریں ہوت سدھانٹریں
گئے کر ہوں قطاری برڈو
کر زور ازور دھنگانٹریں
تتی کھڑی تے بند رانی،
مُونہہ بسراہین گمانٹریں،
بھٹے درواں دی یاری،
نت جھرو دی جھور جھرانٹریں،
آپے یاری لایس،
سجھ رہ گئے حال پُراٹریں
ڈے دیرن ڈرڈوڑا پے،
موتیں جیندیں کھڑے مانٹریں
نایس ہک تل ترس جتن میں،
تھی پاندھی کچ شہر ڈو،
خوش دُکھڑے دیس وطن میں
ہویا ہی مونجھ مونجھانی،
ہوش سر میں سرت نہن میں
میں مٹھڑی لا کر ماری،
رہندی دروازہ محن میں
دل دیندیں نہ مکلایس،
دل دی دل میں مچی میں،
رکھ آس ملنٹرو دی آپے،
نیتس پوری گور کفن میں،

گئے جو بھین جوش بہاری،
 تھے کجل مُساگ نما نٹریں،
 ٹھگ باز پہوں دل کالے،
 کر کوڑ نریب اگھا نٹریں،
 مہر سینگیاں ملک امن و ترح
 کرہ مچھٹسم جاتکا نٹریں،
 نکھیاں خوشیاں آسے پاسے،
 کیا حسن جمال سے مانٹریں
 اے عمر نے ناز نہور سے
 ہن ڈارٹھے سحت سیا نٹریں
 لایہ نہ نہر تیر نہ پھر ساں،
 اوہ چانٹریں خواہ نہ چانٹریں
 گئی ہارسنگاردی داری،
 والی ڈٹڑی سو ہم نہ کن میں،
 سے تیج کرن لکھ چائے،
 ڈسدرے پورب دسین دھن میں
 میں چھوری بیت حزن و ترح
 سوز بدن میں دودھن میں
 گئے ویرمزا خاں ہاسے،
 بڑھڑی تھیم نیرے سن میں
 اے خوشیاں زوے توے
 ہر سلم تے ہر بر فن میں،
 اچھو گھیر کلڑا گھر ساں،
 ریسوں ہر دم پکڑے ن میں

کافی نمبر ۱۲۱

سو نٹریاں رزاں تیریاں بھانویاں
 چشماں جادو ہتر قیامت
 ابرو فوس تے مڑیاں کیر،
 چڑھن شکار نہ مڑیاں ہرگز،
 چالیں نازیاں لنوں مہندیوں
 سانوں کھڑی چوک، لائو دیاں،
 پوش حواس جھلا نودیاں
 ظلمیں چوٹ چلا نودیاں،
 زلساں صید پھہا نودیاں!
 حکمیں برہوں بچھا نودیاں،

تیغیاں تیز نگاہ دیاں ہر دم، لال لہو و ترچ دھانڈیاں،
عشق نسرید کئی گھر گالے سہنس پیاں ترچھاڑ دیاں،

کافی نمبر ۱۲۲

سیدہ محض لویاں درٹی دھیاں دھیاں
دریاں اکھیاں سنجڑیاں چولی چنڑی لیراں، کھلداں سینکیاں ستاں،
عشق بڑی بوڑ کرائی نوں نوں لکھ لکھ پیراں، دس سولیں دپتاں،
دوانڈیں سو گز ترچ اکھیاں نیر دھیراں! منہ ہر بھٹھڑ چھتاں،
نیر ٹریٹیم سخت نہ ٹیریم چنڑی ہجرے تیراں، او خوشیاں کن گیاں،
کھڑکھ مارن کوٹا لون کوٹیاں ڈلیم دھیراں، چھڈے سائول بیاں،
برہن بھنوالی ڈیکھ فریدا سے سبیاں لکھ میراں، رلیاں بوٹے لیاں،

کافی نمبر ۱۲۳

عشق اڈرٹی چال بھلا یارے یاریاں لائونڈر سر منگدیاں،
زلفاں دل نوں پاؤن چالی، اکھیاں کر دیاں مست موالی،
نازنگا ہاں دناں بھلا یارے برہن پھیندیاں نہیں سنگدیاں،
چشماں تہری رمزاں دیری، اکھیاں ظالم دید لیٹری،
دیون چندری گال بھلا یارے سر سوں بہادر ہن جنگدیاں،
نازک چالیں یار سجن دیاں،! مہنیاں گالیں من مہن دیاں،

کرنِ دلیں پامال بھلا یارو، ہر ہر آن کھڑیاں تنگدیاں
 چاہری طرزِ ڈکھاؤن اکھیاں، زلفاں تیل پھیل دیاں نگھیاں
 گھتدیاں جی جنجال بھلا یارو، زورے رگ رگ نوں بگدیاں
 عشقِ فرید کشلے گھلے، آس امید تیلے بھلے،
 کوڑا وہم خیال بھلا یارو، بڑھڑیاں پیاں مل سنگدیاں،

کافی نمبر ۱۲۴

عشقِ بھلائیوں کل طاماتاں،

اے گھر میرا شکہ مندر، معسورِ نمنی سے اندر،
 جتھ بحرِ محیطِ دابندر، اتھ ہر جنسوں ملن سواناں،
 آئی حال مقام دی داری، تھئی رفیعِ مجتبٰی کیاری،
 گئی زہدِ عبادت ساری، حج زکواتاں، صوم سلواتاں،
 تھئی نصرتِ فتحِ فتوری، سب سڑی تسلی رُرجی،
 بگئی ظلمتِ نورِ صُبو می، کینڈاں جسمِ عجب پر بھاتاں،
 سرائند طبلِ شہانہ، خوشِ مطربِ تان ترانہ،
 گیاں نفلِ نمازِ دو گانہ، دسریاں بڈرے چار کتیاں،
 گریباتِ بتائی پوری، طیفوری سے منصورِی،
 تھئی فائزِ تجلّٰ طوری، ہر جا امین تے میقاتاں،
 اے وجدانی شطحاتاں، ہن وحدتِ دیاں آیاتاں،

کر طمس و لیس سطواتاں،
 کل اٹھ گئے فتن زلازل،
 دل ہک پاسے تھی شاغل،
 تھے بھاگ فریہ بھلیسر،
 اکاں دوائے میسر،
 کردا ظاہرے کھاتاں،
 بھجے پیے اغلال سلاسل،
 بھڑ درکاتاں تے درجاتاں،
 دل دلبر لائے دیس،
 بنی جوڑ سنڑائیاں گھاتاں

کافی نمبر ۱۲۵

گذریا دقت گنھا ڈنڈو ڈنڈیاں
 ردگ روپ کشاے ہر دم
 سر مرپا ونڈ سُرخی لادنڈ
 سہجور اپیلون سہرے پادنڈ
 تن من پھیرتی ساک غماندی
 دلڑی سولیں کیتی ماندی،
 ہنڈ کھنڈ کھنڈ یاد نہ آدے،
 جند جکھ جکھ لکھ رنج اٹھادے،
 پیت پیل دی رگ رگ گھیریم
 جھور جھرانڈیں جھور ڈیہیم
 بار سہرید نہ آیم دیڑھے،
 سو نرہیں کیتے سوت بھیرے،
 دسریا ہار سہرگا راسا ہاں
 در دودن تالہ زار اساہاں،
 بیسیر ٹول تے مانجھنڈنڈنڈ،
 سب کچھ تھیا بیکار اساہاں،
 جان جگر دتھ چوک ٹکھانڈی
 سیسے سوسو خارا اساہاں،
 رندیں کھپیں عمر بھلے
 ڈکھڑے تار دتار اساہاں،
 یار اغیار کنوں مونہ پھیریم،
 چھٹا اکل کم کار اساہاں،
 ٹوکاں کرے کھڑے بھیرے
 تول تتی تھی دار اساہاں،

کافی نمبر ۱۲۶

کلہری رول ملیر گیوں ، یار دلا ہنٹریں ہنٹریں اگاں
 روہ جیلڑے اڈکھڑے ، ڈکھڑے تھلڑے جھاگاں ،
 قدم قدم تے ٹھسے پوواں ، دلڑی بگیاں لاگاں ،
 روہی ڈکھڑی گھا تھسے ، مٹھریں بگڑیاں جاگاں ،
 بگائیں سپہن سڑائیاں ، سسے چرن کر اگاں !
 بندھڑی ڈکھڑے گھاڑے ، روہی ملڑے بھاگاں ،
 لائٹریں پھوگ پھلا ریے ، زل بل چاروں ڈاگاں ،
 ڈیہاں ڈوڑے ڈوڑاڑے ، ریتیں رندیں جاگاں ،
 سینگیاں سرتیاں مل ملا ، سرخیاں کجل مساکاں ،
 میلے وئیں سہا نو دے ، پھیری کند سہاگاں ،
 درد فرید اچاڑیا ، ڈکھڑے ڈوڑاگاں ،

کافی نمبر ۱۲۷

گورھیاں اکھیاں سدا متراہیاں ، رتہ پنیوٹر کانڑا اہلیاں ،
 تن مون بھنھ قید کرئیاں ، رگ رگ وگ وگ پچ اڑئیاں ،
 ایھے زلفاں دلڑی کایاں ،
 جان جگر تچ پاؤن دامان ، عشوے غمے ناز خرامان ،
 واہ نازک رتیاں چالیاں ،

کون نہ ٹالے موہن ملے، بے شربول آتے کھٹلے،
 کیا پھولے کیا دایاں،
 سارم دلڑی ڈکھڑیں کھڑی جڈڑی ہٹڑی مکھڑیں لٹڑی،
 بیاں اکھیاں دروں آلیاں
 گھوڑے کوپے شہر بازاراں موہن فرید نوں اچڑیاں باراں،
 ڈتیاں برہوں ملک نکالیاں،

کافی نمبر ۱۲۸

کون کرم زردار تیغ برہوں دی کھٹیاں کھٹیاں
 آہندین بجامن موہیں،
 راول جوگی لٹیاں لٹیاں،
 راز حقیقی فاش ڈکھوڑے
 علم و عمل توں چٹیاں چٹیاں
 عشق نہیں ہے نار غضب دی
 دھانہ کریندی ہٹیاں ہٹیاں،
 کلہڑی چھڈ کے کج سدھایوں
 اکھیں کلیندی اٹھیاں اٹھیاں
 جام زہرے ظلم تہر دے
 دروہ پلیندا کھٹیاں کھٹیاں،
 عشق و سریر نہیں اچکل دا،
 روز ازل دی مٹھیاں مٹھیاں

کافی نمبر ۱۲۹

گھلے عشق و گھلے جاتے تیں
 کھوٹا نہہرہ انوکھا دیری ہے،
 تاں بھی چم بر اکھیاں چاتے تیں،
 مونہہ دھوڑ مٹی بر کیری ہے،

دکھاں سولاں داٹری گھیری ہے
 سبھی رات سنبھیں تڑپھانڈی ہے
 ڈکھی ڈسک ڈسک کر لاندی ہے
 بیرا ہی وہ وہ واہ میری!
 سنبھ واہ ہے تکیہ گاہ میری،
 لگی تانگ پیل دی سانگ جڈاں،
 اللہ تھیرم وصل دا سانگ کڈاں،
 ناں باجھ ہے باجھ خواری دے
 بٹکھے گڈرن ڈینہہ آزاری دے
 گل زلف پیل دا تیج پیوم!
 سٹ سبجہ فرید بعید تھیوم،
 پلوں سول گھیرے پلتے میں،
 تھی تول ستیں اک لاندی ہے
 بے برہوں د ساہ سنبھلتی ہے،
 ہے ہو ہو عزت جاہ میری،
 پانی پیت توں ایتھا براتے میں،
 بھناں پوڑا اہڑی مانگ تڈاں،
 رہے ماسٹے گھنٹن سٹے میں
 ایٹھے حال تارڑی یاری دے
 مٹھے مین کلڑے لاتے میں،
 سبتھ ہوت دے دلی پیوم
 دیساں پیچ نہ رہاں چلتے میں

کافی نمبر ۱۳۰

ماہی باجھ کھلیساں،
 ماہی جھوک لڈالی دیندا،
 ترس نہ آئے ہک تل تینوں،
 دیرھا کھائے انجن نہ بھائے
 شرم نہ جائیم بھرم گنوائیم،
 عشق فرید بہوں دکھ ڈسیم،
 دلدار بغیر اڈیاں
 سانگ بھرے ریاں
 سخت غماں دن گھیاں
 اک سراق دی جلیاں،
 رلدی کوچے بھیاں،
 آج کل مونی بھیاں

کافی نمبر ۱۳۱

آہل ماہی مائی ہاں ، بے دس برہمڑی باندی ہاں
 عشق اویڑے دشمن دیرٹھے ، سس نہاٹراں کرم بھیرٹے
 امڑی جڑوڑ لاہم بھیرٹے ، بابل دیر نہ بھاندی ہاں ،
 کھیرٹے بھیرٹے سمحت ستاون ، یڑٹے دس دے مارٹر اکون ،
 سینڈیاں سرتیاں تہمت لاون ، کلہڑی پی کر لاندی ہاں ،
 سچہ ستریندی لینے لیندی ، گلے گھنٹریں پھل نہ پیندی ،
 تول تلیندی چوڑ جلیندی ، روندی تے غم کھاندی ہاں ،
 ڈکھڑے پاواں نہہنہ نہھاواں ، توں بن کیوں کوک ستر انواں ،
 پیدی کھیدی وقت دنچاراں ، دل دل جھوکاں جاندی ہاں ،
 مولے جھوکاں پھیر و سیسی ، سارا رنگ اندر دا ویسی ،
 ارفریڈ انگنٹ پوں پیسی ، ڈیسیم ہانہہ سرائندیاں ،

کافی نمبر ۱۳۲

میڈا عشق دی تہس میڈا یاری تہس ، میڈا دین دی توں ایمان ہی توں
 میڈا بسم دی توں میڈا روح دی تہس ، میڈا قلب دی توں جند جان دی توں
 میڈا کعبہ قبلہ مسجد منبر ، مسخف تے تران دی توں ،
 میڈے فرس فریسن زکواتاں ، صوم صلوٰۃ اذان ی توں ،
 میڈی زہد عبادت طاعت تقویٰ ، علم دی توں عزان دی توں ،

میڈا ذوق دی توں جدی توں
 من موہن جانان دی توں !
 شیخ حقائق دان دی توں،
 میڈا سنجہ مانتر تے ترانہ دی توں
 میڈا شرم دی توں میڈا شان دی توں
 میڈا درد دی توں درمان دی توں
 میڈے سؤالاں داسا مان دی توں
 میڈا بخت تے نام نشان دی توں
 سمجھنے تے جانتر سنجانتر دی توں
 سنجواں دے طوفان دی توں
 میڈے ناز نہوے تان دی توں
 میڈی سرنی پیراپان دی توں،
 میڈا گریہ آہ و نغان دی توں،
 میڈا ظاہر تے پنهان دی توں
 میڈا بحر دی توں اوزان دی توں
 ایوم دی توں آلان دی توں !
 میڈی بارش تے باران دی توں
 میڈی روی تے بستان دی توں
 سرکار دی توں سلطان دی توں،
 میڈا ذکر دی توں انکر دی توں
 میڈا سائل مٹھرا شام سلوٹراں
 میڈا مرشد ہادی پیر طریقت
 میڈی اس امید تے کھٹیا وٹیا !
 میڈا دھرم دی توں میڈا بھرم دی توں
 میڈا دکھ سکھ دوتر کھنتر دی توں،
 میڈا خوشیاں دا اسباب دی توں
 میڈا حسن سچاگ سہاگ دی توں
 میڈا بیکھنتر بھالنتر چاچنتر طبعو جنیر
 میڈے ٹھٹھے ساہ تے مونجہ منجہا
 میڈے تلک تلوے سیندھاں مانجھا
 میڈی ہندی کجل مساک دی توں
 میڈی مسحت جوش جنون دی توں
 میڈا اول اسخر، اندر پاہر،
 میڈا شعر عروض قوافی توں !
 میڈا فردائے دیروز دی توں
 میڈا بادل برکھا کھڑیاں گاجاں
 میڈا ملک کھیر تے مارو تھلڑا،
 جے یار فرید و تببول کرے

بکتر، کمتر، احتسارونی لاشے لا امکان دی توں !

کافی نمبر ۱۳۳

میڈا یار گیا پروین ڈسے میاں، جگنے گہنٹری کیوں یادیں ٹی پاں
 ساڑاں سیندھتے مانگھ اجاڑاں، یوڈی نوں اک لاواں ٹی لاواں،
 بٹھ کجلا بٹھ سرخیاں ہندیاں، سولیں سنانگ نہاواں ٹی نہاواں
 بچڑی رات کراں فریاداں، ڈیہاں ونیٹر ولاواں ٹی ولاواں
 ککڑے کندڑے فرس وچھا کر، دکھ دی سمجھ سہاواں ٹی سہاواں
 ملک بلیر نہ دھڑم ہے، دور سیندھ ڈواواں ٹی آواں
 بھینٹریں دیر تھیں سمجھ دیری، امڑی مول نہاواں ٹی بھاراں
 باجھوں یار سردیہ ہمیشہ، رت داں عم کھاواں ٹی کھاواں

کافی نمبر ۱۳۴

ناصح ناہی ناہقی ماریع عشق اساد دین ایمان،
 گنت کنز عشق گواہی، پہلوں حب خور ذات کوئی ہی
 جیں سلکے تھیا جمل جہان،
 عشق ہے ہادی پریم نگر دا، عشق ہے ہیر راہ فقر دا،
 عشقوں حایل ہے عرفان،
 مال عیال دی بھگت یاری دنیا عجبے اتوں تھی ماری،

بے سامانی ہے سامان
 مذہب مشرب لاندہرب دا لب ہے سارے طرث عرب دا
 شاہد درس حدیث قرآن
 مکہ خلت، سنطغردی عتت ابن العربی دی رکھ ملت،
 آکھم سوئے طرہیں مخزجہان
 غافل، شانغل، ناسی، ذاکر صاریح، طاریح، مومن، کافر،
 سب ہے نور قدیم و اشان
 آحد اہری ہے احمد او ہے نیم ہے ادے دلڑی موسیٰ
 دھیان فرید رکھیں ہر آن

کافی نمبر ۱۳۵

نہنہ لایم کارن سکھ دے میاں پئے پڑے ٹوٹے ڈکھ دے میاں
 نہ خواہش دنیا دلت دی نہ شاہی شوکت صولت دی،
 ہے ہک دیدار دی بکھ دے میاں
 ناں قاصد ناں پیغام آیا ناں خشک جواب سلام آیا
 گئی گزر عمر جکھ جکھ دے میاں
 دتھ دلڑی درد اندہ بھری پئی ردڑی دتھ سپنہ گزری
 نت سترم تتی دکھ دکھ دے میاں
 کہیں خبر ڈساں میں ڈھالادی، دل سنجڑی منبڑی منڈھالادی،

تھولے گالھوں ویندی ڈکھ و میاں
 میوں عشق جے ملک و میراں پوٹاک ہے سو سٹھ لیراں،
 ہے بستر کھٹری نکھوے میاں،
 اچھو کھٹیا علم ہنس دل ہے کیوں دسے، نقش پتھر دل ہے،
 سو سٹھ ہیں خان پیل دانگھ و میاں
 ہے چھوٹیں لادی دل گھٹری ہتھوں ناز برو چل دے مٹھری
 اجاں جتے نہاں سکھ و میاں،
 نقل مارو دے دتھ دل گیا آیا سخت ڈکھاں دوات جیا
 تلے ریت تہی اتوں نکھوے میاں
 جیں ڈینھ فرید توں یار رھٹن پیٹ روکٹ کٹ پیٹ مٹھن
 ماری دھک سے لگ لکھوے میاں

کافی نمبر ۱۳۶

دتھ دھی دے رہندیاں، نازک نازو چٹیاں، !
 راتیں کرن شکار دلیندے، ڈینھاں ولوٹن میاں،
 گھٹے تیر چلا ون کاری سے سے دلڑیاں پھٹیاں
 کر کرد منداں کوں زخمی، ہے ہے بدھن نہ پٹیاں،
 چھیرن بھیداں بکریاں گاپیں، بیسے گاپے کٹیاں، !
 کئی مسکین مسافر پھاتھے، چوڑ کیتو نے ترٹیاں، !

دھوئیں دار فقیہ تھیوے
 روڈائیاں سٹیاں،
 بیوں ولبرے کترے درے
 برہوں پیاں گل گٹیاں،
 مونجھ نرید مزید ہمیشہ
 اچکل خوشیاں گھٹیاں

کافی نمبر ۱۳۷

ولیسوں سنجہ صبا حیں
 خالی رہن جاتیں،
 پکھتی پر دیسی لبتے سرے
 ڈو ڈہنہ دے خلتائیں
 ملک بیگانہ ویس پرایا
 کو جھیاں کوڑ بنائیں
 نہ کوئی سا تھی نہ کوئی شکتی
 کینوں درد سنائیں
 قسمت سلنگے ڈٹھم لے دھرتی
 آندا کون اختائیں
 حسن نگر ڈوں تھیوم روانہ
 یارب توڑ پھٹائیں
 منڈگاں دعائیں اللہ سائیں
 وچھڑا دھول ملائیں
 عشق فرید ہوں دکھ ڈترے
 بچھیاں برہوں بلائیں

کافی نمبر ۱۳۸

دیندیں دل پکج ڈو
 پیل کیندے کانٹ
 جیندیں سائول زلیل مانٹوں
 شہر بھنبھور سیو مانٹ
 توہیں جینوٹر جو گاسا ڈی،
 ڈکھڑی دل دا مانٹ
 ڈٹری جمدیں امری مٹھری
 غم گھٹری ڈکھ ڈانٹ

ایں جگہ اوں جگہ میں جیدیں
 توں بن گاؤں تر یار مٹھی دے
 جے ڈیہہ بھلے مٹھی بھلے
 دو مٹھا چک چوندھیاں پاک
 لیلے، مجنوں، میر زلیخا،
 ہاتھوں یار سرید بھایا،
 ہاں تید ہی چانٹ نہ چانٹ
 وینٹرتی دے وانٹ،
 ہے مشہور اکھاٹر،
 مارم سول وڈانٹ،
 سے کرطھ گئے یہیں کھاٹر
 جمیوے کیندے ترانٹ،

کافی نمبر ۱۳۹

ہر جا ذات پُئل دی ہے
 لیسنے کیشلہ شے
 یبقی وجہ دیک
 لا یحتاج سوی اللہ
 لا موجود سوی اللہ
 حق ہاتھوں ہو باطل،
 علم سرید ہے واجب
 صوفی سمجھ سناٹر،
 سب شے اس نوں چانٹ
 باقی کل شے وان،
 ہے فقر داستان،
 ساڈا دین ایمان
 دھیان رکھیں ہر آن،
 بے شک بے عرفان

کافی نمبر ۱۴۰

ہر جا ذات پُئل دی
 ہر صورت دتھ یار اجلوہ
 عاشق چانٹ یقین،
 کیا اسمان زمین،

اَحدًا بِاَبْنِطْرَا حَمْدَ آيَا،
 حَسَا حَمُّ ہو کر حُکم چلاوے
 آپ کرے بہہ غنط نصیوت
 جے چاہیں توں یار دامیلہ
 زاہد کوں جا خبر سنٹراؤ
 پیر منغاں ہک رمز سبھائی
 غافل نہ تھی یار توں ہک دم
 دل فریدی لٹٹ کیتے
 موہیں چہین چہین !
 آپ بٹٹے مسکین،
 آپ بجائے بین،
 سٹ کاوڑ بٹھ کیس،
 عشق اکاڈا دین،
 ناجن سمجھ تیرین،
 ہر جا گھہ ہر چین،
 بٹٹریا محسرا الدین،

کافی نمبر ۱۳

ہکو راز ڈھٹم ہر گال کنوں
 ہر صوت من نوں موہندی ہے
 نسبت یار نوں سوہندی ہے
 کتھے دلبر تھی من موہندی ہے،
 کتھے ربطوں فایغ ہوندا ہے،
 بدنامی میڈا نام ، ہو یا ،
 رت پیونٹ کام دوام ہو یا
 ڈیکھو حسن حقیقی ظاہر ہے
 کتھے ناسی ہے کتھے ماہر ہے
 ہر تکار مرلہ ہم ہر حال کنوں،
 ہر مورت دل نوں کوہندی ہے،
 ہر حال کنوں، ہر قال کنوں،
 کتھے عاشق ہو کر وندے ہے
 غم ناز دی قید و بال کنوں،
 غم کھاوٹ شرب مدام ہو یا
 چھٹ پیوے شرم دی جال کنوں
 کیا اندر ہے کیا باہر ہے،
 سوٹھھاں اڑیں صلصال کنوں

جڈاں عشق فرید استاد تھا، سب علم عمل برباد تھا
پر حضرت دل آباد تھا سو دھند کنوں لکھ حال کنوں

کافی نمبر ۱۲۲

نہڑ دل بد لایم سر سائیں گیا دروں پیرا جھڑ سائیں،
دردے کندھے سینے لگرے لگرے ہن دیرے،
پے نکلیں بھر بھر سائیں

ڈکھڑے روز سوائے جین ڈینہہ سچڑ سدا سائے
شہر بھنہجوروں پڑ سائیں

ڈیہاں راتیں ماتم ڈکھ آیا سکھ واطم!
خوشیاں دے تھتے پڑ سائیں،

یار نہ آوے اکھیاں، رو رو ہٹیاں تھکیاں
ڈینہہ راتیں دی بھر بھر سائیں

صبر فرید نہ آوے گھر کھا دے تے جھرتا
دلڑی کیستم پڑ سائیں،

چمڑا ماس پوریاں، کپڑے لیر کتیراں! ربرہوں ڈتوسے پڑ سائیں

کافی نمبر ۱۲۳

نہڑ عشق دینچا ایم چیں سائیں لکھ واری ساڈی پس سائیں

رات ڈینہاں تر پھاں آتے رو رو حال و نجاواں
 رحم نہ کیتو خس سائیں،
 کلہڑی پئی کسر لاواں کھدیں عمر نبھاواں
 دہاں کراں بے دس سائیں
 چاک مہیں من بھانٹیں رہنٹیں ڈیوم نٹا نٹیں!
 طعنے مارم سس سائیں
 نڈر سبھو ڈکھ لایم، ستریں ساتھ لڈایم!
 ناں کئی خبر ناڈس سائیں
 عشقوں سوو نہ پائیم، سارا بھرم و نچایم!
 جو لکڑی سوکس سائیں
 ڈکھ بٹے تھلے پور پور پل پل وے،
 در دیں دی ہتھ رس سائیں
 درد اندوہ گھنیرے کرے سول دہیرے
 نس گیوں دل کھس سائیں!
 غم فرید ستایم، ڈکھڑا نہڑا لایم!
 منہ سر پائیم بھس سائیں،

کافی نمبر ۱۴۴

رہنٹ کیتم برہوں تنگ سائیں، دل نال آساڈی جنگ سائیں،

غم نے سہوت اُدیڑے جھپٹے کرنا بکھیرے!
 ناں کچھ ترسناں سنگ سائیں
 عشق مرے لٹیاں،! ہٹیاں، مٹھیاں کٹھیاں،
 تن من چوڑ چوڑنگ سائیں
 گزریے ویلے سکھدے جی جھکدے پیاد بکھدے
 رگ رگ تے انگ انگ سائیں
 درد اندوہ پرانٹریں، بھردی جھور جھرانٹریں!
 یارِ یلم دل سنگ سائیں
 عشق سلامت ظاہر سول گھنٹریں تے لاہر،
 ساوا پیل رنگ سائیں
 نہنہ زالی دلاتے، ملی وسرید براتے،
 گیا ناموس تے سنگ سائیں

کافی نمبر ۱۴۵

ہنٹ وطن بیگنے دل نہیں تو نہڑاں
 کوئے رہاں مول نہ سہاں
 ویر یا سارا راج بیانٹراں
 بھانٹ منٹریاں ماتر نہ بھیاں
 سرخی کجھل مساک بگوسے،
 یاد حسیتم دلدار نہیں!
 بجر دا باری بار نہیں
 ویر گیا گھر بار نہیں،
 گھولے عار و یار نہیں،
 بھٹ پیا ہار سنگار نہیں،

پاروں ڈس دی جھوک سجن دی
میں مناری تے نیں باری !
بٹھ پیئ سندرھری کیتم مولا،
دیس عرب دائمک طرب دا
روہی راویں رہیں رولیس
ڈینہہ ڈکھانڈا ڈونگر ڈسدا،
سانول آیا روہی وٹھری
دارمدار سرید ہے دلنوں
کیوں رہساں اوار نیں،
تادزمیم پار نیں،
'ملک ملہیر ملہار نیں !
سارا باغ بہار نیں
نس گیا کرہوں قطار نیں
رات نماں دی غار نیں
پار تھئی گلزار نیں،
ڈکھڑے تار تار نیں

کافی نمبر ۱۴۶

سے صدقے گھولے یارتوں
شالا حسن جوانی مانٹے
تھل تیدے پتر لگ دی تیدے
ڈکھدا حال نہ تھیوم، پورا
جے توں آویں تن من ڈیساں
بیعت کر کے عشق کڈھایم !
سوٹھیاں کوڑج گالھو فادی
ایہو جیڑا نیہہ پنٹاں
منٹھری دل دا وناں
'ملک ملہیر دا بٹاں
چتران سو سو پنٹاں
پیر پریم دا چھنٹاں !
علم و عمل توں پنٹاں
میں ایہہ گالھ نہ منٹاں،

برہوں فرید تھیو سے ساتھی،

سب سے توں جی بھنٹاں

کافی نمبر ۱۳۷

نام فرشی نام فرشی، نام فرشی نام فرشی،
 ذات مقدس نور معلیٰ،
 رستے ہو، کبھی ہستے ہو،
 اپنا بھیت بتاؤ،
 روپ انوکھے طور اوڑھے،
 ناز نراکت حسن ملاحوت،
 کتھے جاہل کتھے فاسق فاجر،
 کتھے عارف کتھے اہل خفائق،
 قبلہ کعبہ، مسجد، مندر،
 صوم و صلوٰۃ کے خود ہو والی،
 غیر متہارا محض محالے،
 دنیا تم ہو، عقبہ تم ہو،
 وعظ نصیحت رمز فریدی،
 اپنی عظمت یاد کرو،
 تم بے شک اصل جہان کے ہو،
 نام فلکی نام ارضی ہو،
 اے وح انسان کے ہو،
 کتھے عاشق تے معشوق بنو،
 تم کون ہو بھلا کہاں کے ہو،
 نازک چالیں من موہنیاں،
 صاحب سب سامان کے ہو،
 اپنا آپ گماتے ہو،
 واقف سر نہان کے ہو،
 دیر گنش سب تجھ میں ہے،
 کیوں پابند گمان کے ہو،
 اس جگ میں اور اس جگ میں،
 مالک کون و مکان کے ہو،
 سوچ سناٹو دم دم سے،
 کیوں تھے یوسف زندان کے ہو

کافی نمبر ۱۳۸

ڈھٹری یا رہبلائی،
 یک تل ترس نہ آئیو،

یا گلواری ستر وں، ویندیں نہ مکلایو
 سہجوں کول پلہا کے، کیوں جانی! دل چالو،
 ہے ہے یار بر حیل، کیس میں توں بھر مالو
 جے ہاوی لے نیت، کیوں وت یاری لایو
 جان سرید زکمر طی، مفت ڈکھاں فتح پالو

کافی نمبر ۱۴۹

کر یار اسوں دل آتو نڈی
 گزری ڈکھ ڈھاگ دیاری،
 بدستانی ڈینہہ پھاری
 کیتی بھاگ سہاگ اتاول
 کنٹر منٹر کنٹریاں رم جھم بادل
 سدھڑی تھی دل قسمت پھڑی
 سوٹھیں موسم روہی وٹھڑی
 ٹھڈیاں ہیلان پورے ابیاں
 سینکیاں سرتیاں زون خوشیاں
 آپے یار سرید سنبھالیم
 بجتیں منجھڑی سمجھتی ٹالیم،
 آج سہج کنوں کھ پھر کے دو
 روہی گل پھل مال سنگاری
 باد شمالی لڑ کے دو،
 رت آئی کر تر تاو بابل
 بارش ہر کے ہر کے دو
 آپے منٹری راحت رٹھڑی
 وحشت ڈوں ہل سر کے دو،
 کچلے بادل لٹریاں کایاں
 ہک ویرن پی کر کے دو،
 سوٹھیں سانول پتیاں پالیم
 جی مسکے دل مر کے دو،

کافی نمبر ۱۵

کیں پایا.... باجھ فقراں
 گل شے روح کل شے ڈیٹھو سے
 برکت صحبت پیراں
 جب مدہوشی ناز ڈکھایا
 خسر قہ پاڑ پویراں
 دردمنداں کوں دوسلا مت
 دکھ دکھ اٹھدیاں پیراں
 حن فسریدا کی گھر لوٹے
 سسے سسیاں لکھ میراں
 جذبہ عشق کی لذت کو،
 ہمارا دوست وادرس کیتو سے
 پی کر بادۂ وحدت کو
 غریباں نے رنگ جایا،
 پیہنیم رندی خلعت کو،
 بار محبت پٹ پٹ ملا مت
 گھول گھٹان سداحت کو،
 رلداں پھر دیاں جنم گل بوٹے،
 ڈیکھو عشق دی شدت کو،

کافی نمبر ۱۵

نیہہ نبھایا سوت برابے
 مارو محب کھیر سدھایا،
 پھر دی شہر آواری بھلو،
 کچ گیاں دی خبر نہ آئی
 دندیں گل گئی عمر اجائی،
 یار نہ ریتیم کاری بھلو،
 ڈکھڑے ڈوٹے آیم پکھڑے
 تارے ڈھڑکے ٹپکے ٹپکے
 دلڑی در دیں ماری بھلو،

مکریے کندھے راہ جبل سے اوکھے پینڈے ماوتھل سے
 سولیس ساڑی ہاری بھلو
 دیت تھلا ندی پیر پچالے بھلن بھلن لکھ لکھ چھلے
 پلڑے پیوم خواری بھلو!
 روڈ وگرویاں اوکھیاں گھٹیاں، ماوتھل دیاں ڈکھڑیاں پٹیاں،
 واہ وا یا ردی یاری بھلو،
 عشق و سرید نہ کیتم بھلا، ہے ہے بخت نہ تھیوم سولا
 ویندم ہوت مساری بھلو

کافی نمبر ۱۵۲

ہر دل جو دلدار! یار مہنجو،
 کہتہ ملا کہتہ آمر، ناہی!
 آپ چھپائے راز حقیقی،
 کہتہ بیل، کہتہ گل جی صورت
 کہتہ سرخی کہتہ ناز زناکت
 کہتہ ڈھولک کہتہ تان ترانہ
 کہتہ عابد کہتہ نفل دوگانہ
 کہتہ عاشق کہتہ درد کشائے
 یار سرید نہیں برج پر سے
 سونہر مھیاں جو سردار! یار مہنجو،
 کہتہ منصوتے دار! یار مہنجو،
 آپ کرے اظہار! یار مہنجو،
 برگ کہتاں کہتہ غار! یار مہنجو،
 کہتہ کجلا کہتہ دھار! یار مہنجو،
 کہتہ صوفی سرشار! یار مہنجو،
 کہتہ کیفی میخوار! یار مہنجو،
 کہتہ دلبر عم خوار! یار مہنجو،
 خود پر دم ہے یار! یار مہنجو،

کافی نمبر ۱۵۳

پریں آج نہ گیوے کل ہی سی ایھو وطن بد گمانہ کورا کور دیکانہ،
 رنگ گل پھل دیکھ کے پھل نہ بہیں سدھے راہوں ساک ل نہ بہیں،
 ایہیں جگ دی جگک سمجھ بہانہ،

لے نگر ی ملک پر ایسا ہے اتھ آسرا رکھنڑ اجایا ہے،
 منڈھوں ہنڑ نہ ڈنڈے کرن روانہ

تھی غافل اصلوں ہک گھڑی ہنڑ ہتھ ملل پرتاب فری،
 اچھو موت نہ بھیجا لکھ پروانہ!

بھٹ دنیا فانی ڈیس ایھو سب کرو فریب دیں ایھو
 کیا ناز نہوے تان ترانہ،

کرتوبہ استغفار سدا رکھ بدعت ٹبر کوں عارسدا
 تھی محض موجد صاف یگانہ

رب پاچھ فرید کوں آس نہیں ایھو عمر سمجھو ہک پاس نہیں
 کہیں نال نہ چاٹھے توڑ زمانہ

کافی نمبر ۱۵۴

تھیواں صدقے صدقے، آیا شہر مدینہ،
 سکھ دی سمجھ سہاگم گتا ڈکھڑا دیرینہ،
 مارو و دلڑی لٹری! ناڈکھ سنجڑا سینہ،

سمجھ سونے دا اُبھریا،
 حرمِ معلّٰی روشن،
 عرب دی ساری دھرتی،
 طسی جہیزا رکھی،
 تھیا شیطان پیلہ،
 خبر فرید سنڑیوے
 ڈٹھڑا نیک مہینہ،
 ہے نورِی آئینہ،
 سوئر ھیں صاف نگینہ
 صدق ثبوت یقینہ
 مرگیا لفس کینہ
 طسوں نڈب آدینہ

کافی نمبر ۱۵۵

ہے عشقِ داخلو، ہر ہرجا
 خود عاشقِ خود معشوقِ نہڑیا
 خود دیسل تے پروانہ ہے
 تھی چاند چکور نوں موہ لیا
 کڈیں موسیٰ تھی میقات پرٹھے
 کڈیں عیسیٰ بیچی، ذکرِ یا
 کتھے شاد کتھے دل تنگ ہے
 تھیا شانِ جلال جمالِ ادا
 کتھے رازِ انا الحقِ دانشِ نیا
 کتھے اتنی عبدِ رسولِ کیا
 ہن ہستی دے نیزنگِ عجب
 سبحان اللہ سبحان اللہ
 سبحان اللہ سبحان اللہ
 گل شمع اتے دیوانہ ہے
 سبحان اللہ سبحان اللہ
 دل دغلا کرے توریت پڑھے
 سبحان اللہ سبحان اللہ
 کتھے صلح ہے کتھے خدائے
 سبحان اللہ سبحان اللہ
 کتھے سبحانی دا وردِ پریا
 سبحان اللہ سبحان اللہ
 ہن حسنِ ازل دے نیکِ محبوب

بیزنگ بہر ہر رنگ عجب
 سے محض مقام تحیر دا !
 ہیں تو گھڑے ڈینہہ ڈول مہم نہ پانا
 تقدیس کتھاں تنزیہ کتھاں
 سبحان اللہ سبحان اللہ
 ہے حیرت کھت سلیم و رضا
 سبحان اللہ سبحان اللہ
 تھی عمر تلف برباد سمجھو
 سبحان اللہ سبحان اللہ
 مرمے تیں نہ یوم سما
 ہے درتے سواری گیت عجب
 سبحان اللہ سبحان اللہ
 سنہر سمجھو سائے اہل صفا

کافی نمبر ۱۵۶

آپہو تم جیندیں کے
 واہ دیس عرب دیاں چالیں
 یاہیں شہر مبارک جکے
 خوش طرحیں خوب خٹالیں
 کیا خویش قبیلے سکے
 گیاں دسر وطن دیاں گاہیں
 ہے لذت وادھو وادھی
 ہر ویلے تانگہ زیادہ
 ہن پتھر سیجھ پھلانڈی
 شب باد صبا من بھانڈی
 خربوزے پنڈ کیشرن
 انگور ہزار مہیرن

رُمان صغیر کیرن ! چنٹر دانٹریں ماروں پھکے،
 ہے ملک مقدس نوری ہے جنت حورِ نقوری،
 بن عاشق پاک حضوری پیا کون قدم اترے رکھے !
 وِنج ڈھٹم مدینہ عالی جتھ کون و مکان دا والی
 ہے دھرتی عیبوں خالی پیا نور رسالت پھکے
 کیوں دسرن یارے دیے تھیاں اکھیاں رُرو پیرے
 دم جیندیں کرسوں پیرے یالڈ پہسوں آپکے،
 توڑے لگدے دھکے دھکے اکھ وَل وَل یار دُون تیکے
 تن آگ محبت بکھے دل دردوں لذت چکھے،
 ہے سوت شدید آزاری کرے کون فریادی کاری
 تھئے تنے نلے جاسی دل سوزوں بھج بھج پکے،

کافی نمبر ۱۵

آپسے بار محبت چایم ڈی وِنج آپ کوں آپ اڑایم ڈی
 سب کھاں سولاندی ات تلیم غم درد اندرہ برات تلیم،
 بھیڑے ڈکھڑیں یار مونجھایم ڈی
 سونڑھاں ہوت پِنل چھپکچھپ گیا گل سوز فراق دا پیچ پیا !
 جو لکھیا پلڑے پایم ڈی
 ڈکھا تھل مارو آپیش گیا دل بہان جگر تن ریش تھیا

تقی عشق اولڑا لایم ڈی !
 مہنجا یار پسل گیا کیج رھٹا
 رب ایرٹھے بار سہا ایم ڈی
 ہک وار فرید نوں یار ملے
 جیندے کارن عمر گنوا ایم ڈی

کافی نمبر ۱۵۸

اپے کستوئی یار وے !
 سینوں نہ ہا لائق پسل،
 دے کیج پیکھ لایو عیش بگل،
 دلڑوں نہ سنجڑی نوں چہیں،
 شاہ سدا توں خوش رہیں
 جو جڑ بگی آسا نوں ٹریں
 موسم سہاگ سہا نوں ٹریں
 گئی مسدت چیت رہی سادی
 مہندی تے ہار سدا گادی
 موتی توں دور ہے،
 ڈال سبھو منظور ہے،
 آیاں رتاں من بھانوں ٹریاں
 کیوں بھتی کھڑوں آواز اے
 کھڑی دی ول لہڑو نہ کل،
 میں بگل موئی دتھ پار وے
 تھرموں کشرموں آہیں
 اصلوں نہیں اے کار وے
 بدست مینہ ونا نوں ٹریں
 میں سر ڈھاگ دا بار وے
 سرخی تے کجلا دھار دی
 کر یاد قول تترار وے
 بڑکھ درد ہتر کلور ہے،
 ہک توں نہ بھتی ہزار وے
 لایاں لوں تے کا نوں ٹریاں

و ت تانگہ چا دے چا نو تھریاں،
 کیوں رول مٹھڑا دھول دے
 دے الہ مول مخول دے
 دل شہ نہ نہ نہ دے دے
 اے مونہ ز مانی بات ہے
 قسمت پھٹی دیاں گالیاں،
 دے گیوم ملک نکالیاں،
 دکھ پیا پی دے پیش ہے
 دل زخم زخمی ریش ہے
 بابل دی شفقت کھٹے گئی،
 بھینٹیں دی سنگت ترٹ گئی!
 جے تیں نہ دیکھاں فل تیکوں
 رکھیں جے اتنی تانگہ توں!
 منٹر ہٹ دی کوڑی جج گئی،
 دکھڑیں توں دلڑی بھیج گئی
 آپ کیتو پیار دے
 کلڑے، پچار و یار دے
 ستر ٹھی کوں کلڑا چھوڑ گیوں
 سچ بردی سنگت ترور گیوں
 فل رس و سوں ہک وار دے
 سارے بھلے ہک ٹول دے،
 دکھ سول ناسیں تار دے!
 ہیہات ڈینہاں رات ہے،
 دل ہک تے نکھ آزار دے
 مارو نہ پیتاں پالیاں،
 گھر بارتے گھر بار دے
 غم صبح و شام ہمیشہ ہے
 توں بن تھیوم لاچار دے
 مار مار تے ہٹ گئی!
 ویرنڈ دانت تکرار دے
 اصلوں نہ ہک ہساں منٹھوں
 ہنٹ پار نیلا پار دے
 نیڑے کنوؤں دل سرج گئی،
 پس یار گیوسے ہار دے
 چا سرتے ڈوہ ہزار دے
 ٹھنڈی نہیں ہنٹ مار دے
 واکاں وطن تے موڑ گیوں،
 لٹ دھار ظلم اندھا ر دے

ہیں ظلم توں کر بس کڈیں رلڑے فریدے دس کڈیں
دس رس آتے کھل ہس کڈیں جینوڑے ڈینہہ ہن چارے

کافی نمبر ۱۵۹

اَج بَن مُوَن بوج راج بنسری بجائی
رَت سہاگ بھاگ بھاگ راک پک پانگ
کونج مُوَن بھلی کرشن سے کھیلون توی
میں میں چین میں میں تھیو نہیں میں
سن مینہ سادھ سادھ والاگ رہو
کہاں گنگ گومتی جمنار ام گنگ
کاشی، متھرا، پراگ، برہما، بشن ہمیش
برم کی فریا کھیل بسری جگت موبیل
بنسری بجائی اگم گیت کافی،
بھیو آندا انگ انگ ہرموں ہری
پریم نیم کی گلال کوارائی، !
اہند گھن گھور شور جو سے بجائی
ہماں گڈ گڈ و ہٹ پٹ جیہ جگائی
دل جل موں ٹوب ٹوب تیر تھریائی
سب ہی اپنے بھیس کیون لیس جائی
دوڑ کے پھول کو پھلا کے پھل کھائی

کافی نمبر ۱۶۰

اَج پھلون سیج سٹرنیدی ہے
ڈینہہ فراق آساں سرکڑے،
سول نویں نت ڈیون دڑے،
اُجڑی رنگت پھڑپھڑے پھڑپھڑے
اے جھک کھڑے سکھڑے کھڑے
تتی تول سٹری چک پندی ہے،
دڑی پھڑکے چھاتی تھڑکے،
سختی سخت ستیدی ہے،
ہار جھیلاں بہرے ترڑے،
پل پل پیڑ مو بھیندی ہے،

وطن پیاساں چایاں خٹکیاں،
 سانوں ڈوڈیاں ڈوڈیاں خٹکیاں،
 پاس نہ کہیتی آکس دلیں دے
 مانڑ و نجام مانڑ نہیں دے
 متک لکھڑی پیش بیوسے
 بید داں دے ساتھ رلیوسے،
 خوشیاں ڈسکیاں مونجھاں سکیاں
 قسمت نون بد لیندی ہے،
 یاکا تر وڑی یار چہیندے،
 چندڑی کھتر کریندی ہے،
 یار فرید نہ کھڑ کھلیوسے،
 سب کئی ہنٹریں ڈیندی ہے

کافی نمبر ۱۶۱

آج ڈوڑی سیک دیدار دی ہے
 ارض مقدس ملک عرب دی،
 منزل منزل طرح عجیب دی
 ہر ہر قطرہ آب ہے کوثر
 کر رکھنڈا شاد و سنوبر
 عرب شریف ہے سوٹھیں ساری
 تھیواں واری لکھ لکھ واری
 آئے حج عمرے دے وارے
 جہنمیں ڈیکھاں رب نہ ملے
 نہ مگن نہ بھلائے تے گھر کھلائے
 کئی شے اٹھلوں محض نہ بھلائے
 مٹاں آئی نگر دی دلدار دی ہے
 ہر ہر وادی فرح طرب دی،
 ساری وضع سنگار دی ہے
 گرد و غبار ہے مشک تے عنبر،
 خار دی شکل بہار دی ہے،
 نازک ناز دتے متواری
 دار بنی محنتار دی ہے
 سمجھ رل بل لبتیک پکارے
 دوسری حُب گھر بار دی ہے
 ساٹے تول نہالی تاوے
 سبک بہک سائول یار دی ہے

عشق فرید خسرید کیتو سے کل کاروں آزاد تھیو سے
سرخ سیدھ مساک گیون سے ناکل بجلے دھار دی ہے

کافی نمبر ۱۶۲

اُج رنگ رخ تے ویلے ہمتاں ماہی ماہنٹوں گھیا ہے
جنگل پیلے سبزی چانی روتی روز بروز سوانی
زل مل سیاں ڈیون ودھائی راجھن لوں لوں ریلیے
کانہہ کیلے خسنکی چانی چائی یانڈے پور لائی
گل پھل کرے حسن نمائی سکھ لیا ڈکھ ٹلیا ہے
راجھن جوگی میڈا ماہی میں بے واہی دلے واہی
روز ازل توں اس دی آہی جیس دلڑی نوں ملیا ہے
دھولنٹ ڈتی ہانہہ سرانڈی سس ننانٹر تھی درمانڈی
کھیریں بھیریں حسرت آنڈی کوئی گھیا تے کوئی جلیا ہے
ماہی کیتے جھوکیں دیرے تھے ہنٹ میرے بھاگ بھیرے
ہتھ گانے سر سوہندے سہرے بلع خوشی دا پھلیا ہے
تھیوے سول کنوں جی وانڈا گذریا ویلا وقت ڈکھانڈا

یار فرید ملیوم دل بھانڈا!
بخت آساں دل ڈھیلیا ہے،

کافی نمبر ۱۴۳

آج فال فراق ڈسیندی ہے
 سنتیاں دھیاں سکھتھے تھوے
 چرکھا ڈکھڑی رول رول پوے
 سیندھاں کچڑیاں پیندیاں پھکڑیاں
 تول نہالیاں دار ڈسیجن
 صحن حویلیاں بار ڈسیجن
 بھاگ گیا بد بختی جاگی
 جیندیں ڈیکھاں سا نول ساگی
 ٹوٹے، کنگن، کڑیاں، نیور،
 کٹالے تھے نانگ برابر،
 نظر نہ آوے رانجن ماہی،
 مونجھ مونجھاری گل دی پھائی
 درد کنوں منہ ساوا پیل،
 توں بن اساڈا کو جھاسیل،
 سونڈر شکون سمجھے تھے پھٹے
 نین نبھائے روڈ پٹے
 چیتربہار خزان پڑیجے،
 ناں کوئی علم نہ ہانڈ پڑیجے
 متاں یار کنوں نکھر پیندی ہے
 رنج و الم غم سوز سمولے
 تھڈنگی ول پیندی ہے
 لوں لوں دینٹر ولیندی ہے
 ہار پھلانڈے خار ڈسیجن
 سب شے مونجھ دھیندی ہے
 بانہہ چوڑی بھٹیوم ڈوہاگی
 جندڑی مر مر ویندی ہے
 ٹکڑے بنے رولے بنیسر،
 چوہنب کلی چک پیندی ہے
 کیتس بیوس پتے بے واہی!
 صبر آرام دھیندی ہے
 چولا کالا بوچھن نیلا!
 ہر کئی سخت الیندی ہے
 وصل وصال دساے ترٹے
 دلڑی کیس کریندی ہے
 جھوک سمجھی ویران ڈیے
 وہی ڈینٹر ڈریندی ہے

یارِ فرید نہ کھڑ مُکلا یا! باری بارِ ہجرِ سرِ آ یا!
سب سٹاڑیا تے تانگھاں تیا قسمتِ رُوحے ڈیندی ہے

کافی نمبر ۱۴۴

اُج کل اکھ پھر کاندی ہے کئی خبر وصال دی آندی ہے
وقتِ ملنٹ دی موسمِ آئی لذتِ روز بروز سوائی
خوشیاں کردی نا پوچھائی کیا بردی کیا باندی ہے
درد و الم برباد تھیوے جنگلِ سید شاد تھیوے
دیرانہ آباد تھیوے! فرحتِ مول نہ جاندی ہے
ہر ویلے ہر آن ہے شادی ڈیونِ لوک مبارک بادی
ہر آزاروں تھی آزادی سول کنوں دل واندی ہے
راکھن جوگی آیم ویرٹھے سڑے مڑے کھیرٹے بھیرٹے
ہنڈوت سٹانوں کون نکھیرٹے پیل پانہہ سر اندی ہے
تھیافرید سہاگ سوا یا مولا جھوک نوں آن و سایا
راکھن میڈا میں گھر آ یا! جیں کارن دل ماندی ہے

کافی نمبر ۱۴۵

اُج مانگھ مینے دی ناؤں وے دل آؤں آگل لاؤں وے
رُت رنگی تے ساعتِ سوترہیں موسمِ گل چل دی من مونٹھیں

مَدِ ستانی ڈکھڑیں کو ہنٹریں
 ستیاں ناز نواز کر نیدیاں،
 چیتہ سہنیدیاں ورگل لیدیاں
 مٹھڑی رپ انوپ و سائے
 سو نہڑھاں ٹے کر کوٹے لائے
 کھیرے بھیرے رکھن بکھیرے
 چاک ہیندا آوڑ دیرے
 ستیاں جگتاں نوکاں کر دیاں
 مل ماہی ہنٹ بھٹ گھت سر دیاں
 توں بن میرا ہو رہ نہ کوئی!
 روزا زل دی تیری ہوئی،
 سالہوں بھنٹرا اکھیاں پیرے
 اوں لوں میٹرھاں لکھ لکھ پیرے
 نہ نہ فرید فقر دی موڑی
 مردیں جنیدیں نیویں پوری
 سا نول صحن سہا نویں وے
 کجلہ سرخی مانگ ہنٹریاں!
 میں گھرو دی پوں پاویں وے
 ڈکھڑی رندیں عمر گزائے
 اندیں ناں مرط جاویں وے
 سس ننا نٹراں لا نوم جھیرے
 تترئی نوں ناں تانویں وے
 ہنٹریں ہاپ کر نیدیاں بڑیاں
 ناں دھو میں للج لجاویں وے
 طعنے مارم خلق سبھوئی
 لگڑی توڑ نہھاویں وے
 چولی چنڑی لیر کتیرے
 الرے زخم مٹاویں وے
 ہاجھ برہوں وے کل گل کوڑی
 دل نوں داغ نہ لاویں وے

کافی نمبر ۱۶۶

آج مانگھ مینے دی یارھی و
 آئی موسم چیتہ بہاراں
 کیوں بیٹھیں یار ساری وے
 سنگیاں سرتیاں ملیاں یاراں

ٹوچھے لہریں تارِ متاراں
 سٹیاں ڈھانوں گا نوٹر گالوں !
 مانگ نٹراؤں دھڑیاں گنڈھانوں
 سرخی کجلہ ہندی سہندی،
 میں مٹھڑی غم لٹھڑی ہندی،
 زیور پالوں پیرے لالوں،
 ہانہہ سراندی درگل لالوں،
 رت سوٹھیں تے وقت سکھیلے،
 میگوں وی رب راجھن میلے،
 گل پھل دھجراں جو ڈکھا دم،
 دل دل حسرت ملے آ نوم،
 اجرے سہرے ہار کمانٹریں،
 گزے، اے مانٹر ترانٹریں،
 راتیں بندرنہ ڈینہہ قراے،
 تول نہالی ڈر سیدی دے،
 ہانہہ پوڑیلی سیک سیک ہٹھڑی
 پیت کلڑی ریت اپھٹھڑی
 ماسی مٹھڑا گل نہ لالوم، !
 باس گلاندی ساہ مو بجا دم

ہک میں مفت ازاری وے
 سہجوں ہار سڈگا رہاؤں
 میں سر ڈکھڑے باری وے
 ہر ہک اپنے ڈھول نوں ہندی
 کر دی لکھ لکھ زاری وے
 کنتھ رجھاؤں سچھ سہاؤں
 میں ہک سولاں ماری وے
 انگن سہیلے گھرا بیلے،
 قیمت ڈلوم واری وے،
 بلبل بھونے خوشیاں پانوم
 پیل پچھم کٹاری وے
 ناز نوازے تول دھانٹریں
 لکڑی شہر خواری وے،
 ہر ہر ویلے دار مدارے،
 تھڑی اوڑک ماری وے
 گل نہ لادے ڈینڈا پٹھڑی
 ڈھٹھڑی یاردی یاری وے
 گانے بگنٹریں کھاوٹر آدم،
 ساٹے باد بہاری وے

درد اندومتے رُگِ کشلے، سوزِ پچلے اکھیاں نلے،
 مثالا یارِ فرید سنبھلے، ظالمِ مونجھ مونجھاری وے

کافی نمبر ۱۶

آچنڑوں رل یار! پیوں پکیاں فی وے،
 کئی بگڑیاں کئی ساٹیاں پیلاں کئی بھوٹیاں کئی پھکڑیاں نیلاں
 کئی اوڈیاں، گھنساں، پار تھئی ہے شکِ ارم دی،
 ہر جا باغ بہار! کٹوٹیاں رتیاں فی وے
 پیوں ڈلیھیاں دیاں گلزاراں سٹرگئی چڑھ ڈھکتے غم دی
 کئی لاہ پٹھیاں یار! ساکھاں چھیاں فی وے
 حالِ جلوس تھئی آبادی، کہیں گل ٹوٹیاں کہیں سرکھایاں
 لوکی سہنس ہزار! بھر بھر پھچیاں فی وے
 سوراں، پریاں ٹوٹے ٹوٹے پل پل خوشیاں دم دم شادی
 راتیں مٹھڑیاں مٹھار، کلنے پھکیاں فی وے
 رکھدے ناز حسن پرور وے حسن دیاں ہیلان سہوں کجھو
 تیز تیکھے ہمتیار! کوئینیاں تیاں فی وے
 کئی ڈیون اُن نال برابر ابرو تیغ تے تیر نظر وے
 کئی دیکھن بازار، دیاں پھٹیاں فی وے
 کئی گھن آدن ڈیڈھے کرکے دلیاں تکیاں فی وے

کئی دھپے تھ دی چٹڑیاں منڈ
 کئی گھن چھاں چھویرے پہنڈیاں،
 کئی چٹڑ چٹڑ پسیاں مار
 ہڈیاں تھکیاں نی دے
 ایڈوں عتوں عمنے نرے
 کسٹڑ کا نطر تیار،
 پیلوں چٹڑ دیں بوچھن لیراں
 گھڑے کرن پچسار،
 آیاں پیلوں چٹڑن بے سنگے
 چھوڑ آرام قرار،
 کئی گھن چھاں چھویرے پہنڈیاں،
 ہڈیاں تھکیاں نی دے
 اوڈوں یار خراہتی ہکرے
 رانداں رسیاں نی دے
 چولا دی تھیا لیر کتیراں،
 سنگیاں سکیاں نی دے
 ادڑ کتھیاں فریدن دانگے،
 ہکسیاں ہکسیاں نی دے

کافی نمبر ۱۶۸

آج ویرٹھا پیا بھانڈا ہے،
 کوئی وصل سینہڑا آندا ہے،
 مل مل آئے بادل کاے،
 بجلی چمکے مینہ پھنکارے،
 گج گج گاج کرے دھکاے،
 جھوک سہاگ سہانڈا ہے،
 ٹوبھے اچھلن مال نہ ماوے،
 راتیں یار آساں گل لاوے،
 ہر کوئی فرحت نال بھلاوے،
 کونل کوکے مور چٹکھاڑے،
 ہک ہک ڈکھ پیا کھانڈا ہے،
 ہر ہر وحشی کر لکھ کاے،
 اغن پیسے کرن ہلاے،
 دشت بیاباں ڈسن بہاراں،
 گیت خوشی دے گانڈا ہے،
 بڑے بڑے سہنس تواراں،
 راحت ہوئی ہے تار متاراں،
 چولے انگ نہ مانڈا ہے،

چنڑ کے کرے چنڑ تک سہیلی، ویلے آن سنبھالیم سہیلی،
سیندھ فرید رکھاں کیوں میلی ناز نواز سبھا نڈا ہے،

کافی نمبر ۱۴۹

اُجھو مارو رلیو، دل نہ مانی تھی
سو ہے سچ کوں ساڑتے دنج مہتراں دی تھی
باندی بردی، یار دی بردی باندی تھی،
غیروں الفت یار دے دلڑی واندی تھی
نینھ نہھیں مڑ گیوم، پتل کاندھی تھی !
نانکھ فرید نوں اکھدی برڈوں پاندھی تھی

کافی نمبر ۱۵۰

الف، کو ہم سرے میاں جی
ہو کھانٹیں مول نہ بھانٹیں،
الف، گيوم مل کھسرے میاں جی
بے تے دنیا ہی کل نہ کالی،
الف، کیتیم بے دوسرے میاں جی
کھپ رکھ فقہ ہول دے مسئلے
اب، ہوں داڈس کے میاں جی
جے کر لگوڑ چاٹ برہوں دی
جایاں کون ڈیسین کردے میاں جی،
ہی شابس شابس کے میاں جی !
جے نہ سبق برہوں داڈر دے
آج کل ویساں نرس میاں جی،

جیندیں مویں ہک یادے رہسوں
 منتر پریت دا پھوک شکاریں
 آفت زردی گھردی زردی
 رانجھنڑ میڈا میں رانجھنڑ دی
 سٹ گھربارتے بار و سیاں
 علم عمل بھل ویسی جے کر،
 اورک عشق اندر جند ڈلیوں
 پنہ کڈو کڑاں پیوے کچھڑے
 ناں اچکل دی یادے دل دی
 عشقوں مول فرید نہ پھر سوں
 دوسری ہو رہوس و میاں جی،
 لنگڑیں ہم لسنے میاں جی،
 ناں گئی ہک خس و میاں جی،
 کھیریاں دگنہہ کھس و میاں جی
 بدلیں کیتی لسنے میاں جی،
 عشق پیو کن رس و میاں جی،
 ناں سمجھیں کھل مس و میاں جی،
 ناں ہی قلم تے مس و میاں جی
 روزا زل دی ہس و میاں جی !
 روز نویں ہم چس و میاں جی،

کافی نمبر ۱

اللہ میلے دل سنگ یارا،
 بردی توں دلبر دی،
 ناز نزاکت، حسن ملاحت
 کیا چاہیں کیا دھنگ یارا
 سوٹڑھیں طرح نظر دی
 عشوے غمزے کرن لڑائی
 چشماں کردیاں جنگ یارا
 ڈاڈھے سلم قہر دی،
 ہر ہر کا کل نانگ ورا دھا،
 زلف مریندی ڈنگ یارا،

لڑدی مول نہ اڑدی،
 قامت یار قیامت ساری سہنس فریب فرنگ یارا،
 کردی جو جو سردی
 تیرنگہ دارگ رگ رچیا، سارا بدن چورنگ یارا
 لگڑی نوک ہنردی،
 عشق فریہ رلایم بروق بدبڑتے انگ انگ یارا
 نکھڑیم کونج ولہردی

کافی نمبر ۱۷۲

ہر وقت یارتے دیدوے	الیوم لصراحدیدوے
تھے گھڑے راز پدیدوے	کھولی عشق قلب کلیدوے
تھیالبعذسخت بعیدوے	ڈینہہ رات ساڈڑی عیدوے
ہٹ کھٹ گئی تقلیدوے	غیروں ہے قطع بریدوے
ہے حال روز مزیدوے	دل تل گھدی توحیدوے
ہر آن ذوق جدیدوے	ہر لحظہ شوق شدیدوے
کر صلح تھیوم مریدوے	امارہ نفس عینیدوے
وہ فقر دی مہیدوے	وہ جذب دی تائیدوے
گئے ویر وعدہ وچیدوے	تھی محو گفت و شنیدوے
کاوڑاتے تہیدوے	کھنڈی نہیں تشدیدوے

ایٹھو اڈے ناعبد فریدوے از لوں ہے دید خریدوے

کافی نمبر ۱۷۳

اُتھ درد منداں دے دیرے،
 لے اچھے ٹیرے عسالی
 ہن مشاقاں دے والی،
 کھپ کھاراں تے لئی لائیں
 تھل سبے ڈیر ٹکانڑیں!
 مڈ جھوکاں تے تر تادے
 واہ تکیہ گاہ اسادے،
 ٹب ٹوبھے باہیں سوہندے
 جی ہریلے پیا لوہندے
 جھڑ گا جاں، بچلیاں بادل،
 سب ساوول کرے اباہل،
 ولہ ککڑیاں ریسھڑ کچریاں
 کئی گدیریاں پیلیاں ککڑیاں
 خوش قطن عطر وں بھٹری
 کھاساگ پوسی دی پھنٹری
 دل ہریلے پی تانگھے،!

جھٹھ کرڑ کڈا بونی ڈیہے
 لے سوئر چیں ککڑی والی،
 پیا کون قدم اتھ پھیرے،
 سنٹھ پھوگ ہوں ہن بھانڑی
 ہر بھٹ بھٹ نال بسیرے
 رس پھٹ پھٹ کھیاں کھادے،
 ہنٹ ہوئے کون نکھیرے،
 دج چٹکے دل نوں موہندے
 ہے ہر دم ہو دن نیرے
 کیا چٹھے کوئے ساوول
 لڈ ہوت وسم آدیڑھے
 کئی سبز میتھے کھکڑیاں،
 سرڑ ہی سوہندے سہرے
 گز لائی ساوی سنٹری
 بنجہ ویندے وقت سکھیرے
 ونج ڈیکھاں مال دے لانگھے

گئیں بکریاں، بھیدیاں چانگھے
 سُنچ واہ اَساڈیاں جھوکاں،
 کچھ خبر نہیں انہاں لوکاں
 بٹھ شہر، بازار عمارت،
 پر بے شک عشق اشارت،
 بھتیاں رُہی مینگہ ملہاراں
 دتھ سوہندیاں گھنڈ تواراں
 سوکھوٹے کھنڈے کاٹھیاں
 سب ڈنگرے وٹھے چاٹیاں
 لنگھ لوڈم قدم اگیرے،
 سنڈر کھلے کرے ٹوکاں،
 دل پھٹے سخت ادیرے
 بے واہی برہون بشارت،
 چھڈ جھگڑے کوٹے بھیرے
 کل گل گلزار بہاراں،
 ہر ٹوہے چھانگاں چھیرے
 لکھ ڈنگر اوکھیاں گھاٹیاں
 جتھ تھیم و سرید میرے،

کافی نمبر ۱۷۲

اے عشق نہیں سر رہے ہے
 ناں تولہ ٹانگ سَنداری
 مینہ پوری رات اندھاری،
 تھی یار رکھے ہم رازی،
 ہے تیج آتے ٹھگ بازی،
 پیاں گھونچ پیل دیاں خبراں،
 جڈاں عاشقاں بدھیال لں
 روزنگ رنگ کھم کر پیل،
 ڈکھیں سولیں دا بنو ہے،
 میں من تاری تے نیں باری،
 پیا خاص ہسینہ پوہ ہے،
 ہے کوڑی حیلہ سازی،
 اے لطف نہیں کوئی در ہے،
 گیاں روگ اندریاں ڈمراں،
 تھی دلی ڈھانی کوہ ہے،
 بٹھ ڈکھ سکھ رج بکھ دی گل،

دم جلیذیں توڑیں گھیسل، جتھ جوہ جتن دی تھوہے
 ناں یار فرید ملیوے، ناں در دیں اند ڈٹوے
 پندھ کر کرہٹ پیوے، سندھ سندھ دی نکھتی ہوے

کافی نمبر ۱۷۵

اے مسرت ڈباٹے ساونٹڑے واہ ساونٹڑے من بھانوتڑے
 بدے پوکب، مار ڈکھنٹڑے کچلے بھوے سو سوونے
 چائے طرفوں زور پونے سائے جوڑو ساونٹڑے
 چکویاں، چکویے اغن پیہے کوئل مورچ پونے چہیہے
 سہنس چکور چندور پیہے! شاغل گیت ساونٹڑے
 ڈیہاں پینگھاں سائیاں پیلیاں راتیں کھمٹیاں کھمن رنگیلیاں
 گج گج گاجاں گجن ریلیاں وقت سنگار ساونٹڑے
 رہی رائے تھیاں گلزاراں تھل پچرائنگ دی باغ بہاراں
 گھنڈ تواراں بارش باراں، چپے دھلونٹڑے گاؤنٹڑے
 چاندی رات ملہاری ڈینہہ ہے ٹھڈیاں سیلاں دم جھم پیہے
 سوٹڑھیں موسم مگر ڈانہیہ ہے گے ویلے غم کھاؤنٹڑے
 مدستانی تے خوش دڑے، ساہوں سوے کیسر بھٹڑے
 سہجوں مینہ برساتوں سنٹڑے جھڑکے لانگھے لاؤنٹڑے
 وینہہ فرید آباد تھیوے! مال مولشی شاد تھیوے

دل دردوں آزاد تھیوے چوے انگ نہ مانو ٹرے

کافی نمبر ۱۷۶

ایٹھے نازاد مانو لڑے دے
 گئے ویلے بھاگ سو لڑیدے
 بڑے پیش فراق پنلڑیدے
 گئے گزر ڈہائے ر لڑیدے
 ہن پر بت روہ جہلڑیدے
 جڑ کیتے برہوں چول مٹھی
 لگی پھکڑی ہو ہو دول پٹھی
 سب مصری کھنڈ نبات بھلیم
 مے کوثر آب حیات بھلیم
 لگا نیہہ نیارڑی پیر آساں
 سونٹھ نہکھ بکھ میرھ لساں
 لگی نوک نظر گیا ہوش ہنر
 ڈورے ظلم تہر ڈھہاں ہنر
 سٹ بجل ملل رنگ محل
 رچھ رخص گل مین ڈنیریں دل
 دل دل پایزلف پنل داگل

ہن باعث عشق اولڑیدے
 آئے دوسے دو کلڑیدے
 بڑکھے پنڈے مارو تھلڑیدے
 ترسلڑے عیش سو کھلڑیدے
 سکھیاں تھے دل جہلڑیدے
 گیا ہار سنگار داؤل اٹھی
 واہ بھلڑے بھاگاں بھلڑیدے
 اعجاز مسیح دی بات بھلیم
 سٹ شوخ سخن راولڑیدے
 دل چھٹے برچھے تیر آساں
 نہہ وقت بھکے درملڑیدے
 رہے دواندر سدا سول جگر
 بڑکھے روہ ڈونگر راہ ولڑیدے
 گئے سانگ بدل کوئی لہم کل
 آئے پیش سنبھل میر کلڑیدے
 پے سوا اوچھل پے رگ اٹل

گئے سُنکھو دھول گایاں خشتیاں جل
دل چلے نیش اُجڑے دیسے،
کل کا دُش عشق فرید کیتا !
گھر باروں پر ہوں بعید کیتا
ہر بل پل شوق حبید کیتا
مُونہ نور کھیرے نرملے دیسے

کافی نمبر ۱۷۷

بٹھ مکھیا نٹراں راج پانٹراں
واہ بھانٹریں من بھانٹریں اُساڈے
سُتر دھوئیں کا نہہہ کھیسے
ٹھیک ماٹریں ترانٹریں اُساڈے
سُتر دھوئیں سینگیاں سیّاں
برہوں دُتیاں کھیں ہتھ پیاں
چولا بوجھتے دھیاں دھیاں
خون جگر تھکے کھانٹریں اُساڈے
ہار، منجوں دا گل دپ پاواں
سُلاں دی نت سچ سہاواں
پایو بھایاں مول نہ بھاواں !
ضعف ملن رت نہ تن وق،
دل رٹی غرق اندوہ محن وق
چھٹ گیا مینج شہر دا والی،
کڑے کڈے تول نہالی،
پینگہ پیل ملک انٹریں بھل گے
گھر در جاہ بکاٹریں بھل گے
مفت فرید نہ امرت چا پیم،
ساری پیت پر تیرت و نہ جام
دیر دی دست پرانٹریں اُساڈے
بھاہ جگر وق دود دھن وق،
دروین کھانٹریں اُساڈے
تھل مار دی ککڑی والی،
ڈلہ سلہ پھرواٹریں اُساڈے
گلانے کھنٹریں بہرے بھل گے
پڑے یار ایاٹریں اُساڈے
سمجھ سنبھل کر نینہ نہ لایم،
تھڑکے عقل میاٹریں اُساڈے

کافی نمبر ۱۷۸

برہوں ہیو سے پکھڑے، بے کل دھندلے پکھڑے،
 پیت پریم دی چاشنی پکھڑیم، دسب ڈکھڑے پکھڑے،
 عشق دی بات نہ سمجھن صلوں، اے ملوانے رکھڑے،
 اکا بنی رجب ہویا، شرع مسائل نکڑے،
 ہمہ دوست داسن گھڑے، فاش تھے کچھ نکڑے،
 ہیں راہوں پھرناں توڑیں، سر تقسیم سو نکڑے،
 محض فرید نہیں کئی حاجت، ہیوں ہک غیبہ دیکھڑے،

کافی نمبر ۱۷۹

بن یار مٹھل میں دیساں ر، جیں باجھوں ہک پل کو نہ سرے
 چھڈ ہوت کھڑی کسچ گیا، سو پیرا کھٹی لکھ پور پیا،
 پی پٹ پٹ پٹ ہٹری شام سحر، پی پیت دے ڈسے پنڈپے
 مٹھا مارو محبوب کھیر دے، رت رواں سارا لوک ہے
 تھیاں برڈورا ہی سٹ گھور، توڑے یار قبول کرے نہ کرے
 کھٹی ناز نگاہ اوڑے دی، مٹھی لذت عشق بکھیرے دی
 موئیں جلیڈیں تادم روز حشر، اللہ دل توں مول نہیں برے
 واہ دلبر تیرے یاری ہے، لگی پکھڑی شہر خواری ہے
 دل سڑدی جلدی جان جگر، سڑوڑے پرزے سہش دے

شالا مہتوم صل داں گ کڈیں، مٹے لٹری دلدی تاں گ کڈیں،
 طے سخت پیر کسے بخت ہر سوٹڑھاں صحن سنجین پیر دھرے
 آنکھن فریدے یار مٹھل، ساری عمر گئی جکھ جکھیں مٹھل
 کر لطف مہر بھٹ ظلم مہر، دل ڈکھڑی مٹھڈے ساہ بھرے

کافی نمبر ۱۸۰

بھانٹو سایا یار پھینڈے، بیٹ سہایا نٹر پھینڈے،
 اصلوں مول نہ ویساں رہی، کانہہ کیلے دلڑی موہی،
 رانجھن دی مسوہیاں ڈوہی، تن من ملک تہ پیرے
 گائیں ویت کتے منجھیاں لیاں، تیں چندن تے جھوک بٹریاں
 پیلاہیلی نال سوہیاں،! جیر ٹھاچاک سڈینڈے،
 ماراں ڈھلے پاواں فالان، ساری عمر تیدے شک جالان
 رنگ پود ساڑاں ساڑ پچالان، بھٹ کھڑے موئے جینڈے،
 جاں جاں کنڑیں رنگ سنڑ نیدی، جذری صدقے گھولے تھینڈی
 پاہ منبام تے دھوڑ پھینڈی، ڈسدا نوزا کھیں دے،
 ہر دم یار دے نام سڈیواں، شالاناں بے داہی بھتواں،
 یا جھ تیدے دے یا جھ نہ جیواں، بیا کوئی کون کہینڈے
 ہیر لپیٹ پوچک بیٹی،! ناز پنتی مشک لپیٹ،!
 آتقدیروں چاک چکیٹی، منڈ ڈیکھ کا تھینڈے

چاکی ارٹے چاک چکلے،
 مے چاچے تے ہمسائے
 پارچنا ہوں رانجن آ یا،
 ہیرے نوں جڑ جادو لایا
 گھڑے وکڑے ٹوہے تاجے،
 آؤس سائول کول آسا جے
 موسم مسّت ڈھاٹے بھلڑے،
 بھاگ سہاگ فرید سو لڑے
 ویریا مایو، مایو جاتے،
 انٹر سو ہیں نظر بندے،
 جھنگ سیالیں پھیرا پایا
 کینویں چپ پھیندے،
 سب دسائے نیڑے تاجے
 بٹھ گھٹ دروہ دلیندے
 ڈاکاں ملڑے ساوے تلڑے
 اکھیاں نال ڈسیندے۔

کافی نمبر ۱۸

بے صورت، صورت اویں
 ہر ہر جاتج رانجن ماہی
 سب سرائند مرلی واہی،
 وفی انفسکم بھید تباہ
 لود لیتیم گیت سنڑ لے
 جو کوئی دل ڈوں ٹھان رکھیں
 انینیت کل اٹھ و تسی
 ہک جاہن احکام شریعت
 تھہے کما درافت حقیقت
 کرنازا ادا گھنڈ کھولے
 آیا نال صفات کماہی،
 رمز حق اتق چولے،
 نحن اقرب بین بجاہ
 لفظ ان الحق لولے،
 ساکے گھڑے راز نوں تسی
 بھج پوسن سمجھ بھولے،
 ہک جاہن ہر اہر طریقت
 کون لے پھولے پھولے

ناں لُکھڑی رُوہ جیل وِج، ناں بھتی اُدھی مار بھل وِج،
 پہلو دوش کنار بغل وِج، یار پُئل ہے کوئے !
 فخر جہان ہک بیت سیکھائی ! اصلوں حاجت ہی نہ کافی !
 دل بڑ بڑ دھم دھم مچائی تھے گن گیان سموئے !
 رنگ پورے ہن پنتھ نیاے ہک پیاجیتے ہک پیا ہاے !
 فاش فریڈاے دِغظ سُنڑا توں عالم جاہل شاہ گدا کوں،
 جے کوئی چلے فقر فنا کوں، اُپرے آپ کوں گوئے

کافی نمبر ۱۸۲

پیٹی پیت دے پندھ پریرے برے برہوں دے بار بریرے
 چانٹے مول نہ چانٹے بھانٹیں یار دے من نوں بھانٹیں
 گلے کہنٹیں میو کھانٹیں دسرے تول دہانٹیں
 راج پانٹیں حسن دمانٹیں گڈے بھاگ بھدیرے
 تول خوشی دے رول ڈتے واہ سولاں لائی کافی،
 دھول بن نیتیم کول مٹھی، گیا جو بن جوش جوانی
 ہار سنگار نہ کھڑ مکلایا ! تر و ترے پھلون سہرے
 بادل کالے پورب والے نلے باد شملے !
 بارش نالے وقت سکھالے موسم روپ ڈکھالے،

سوز اُگالے پوون اُپالے !
 چیت بہاراں کھیت ہزاراں
 گل گلزاراں لکھ لکھ کاراں
 جوہ پڑساڑاں جھوک اُجاڑاں
 تانگاں یار دیاں سانگاں،
 کچڑے وال تے اُڑیاں مانگاں
 کردی چانگھاں کچھن تے تانگاں
 راہ جیل دے مارو تھل دے،
 آوَن یاد پیل دے رلڑے،
 بکھرے دلول پکھڑے گھلے
 ویس ٹیاں ویس چھوڑیاں
 خاک اُگلیاں دھونڑی لیاں
 شرم لوڑھیاں بھرم لوڑھیاں
 نوک غماندی چوک بکھلاندی،
 رات ڈینہاں رٹھاندی ککھڑی
 سچ نہ بھاندی پی کر لاندی
 دلڑی حرم اکھیاں، بل بل،
 نرمل درد اندرے درمل،
 جل بل تے ہتھ مل مل کوکاں،
 یار نہیں ہے دیرٹھے،
 ٹوہے تار متاراں
 کنٹریں پوون تواراں،
 دوست نہ وسدانیڑے
 کنٹریں برہوں سنٹرائیاں بانگاں
 لکھ لکھ بجر دیاں کانگاں،
 سکھدے پڈکے ہیرٹے،
 سانگ گانگ اُجل دے،
 پور پوون پیل پیل دے،
 درد اندوہ گھنیرے،
 جوگن بھتی گزریاں،
 ازک نہ نہ نبھیاں !
 کیجو کھلسن کھیرٹے،
 دم دم دل در ماندی،
 ہنیریں سنٹریں کھاندی،
 مٹھڑی عشق اویرٹے،
 پیریں چھل چھل چھالے،
 بڑڑے روگ کشالے،
 زخم سم پے ونج زیرے

لالی لٹے تے کانگا پوے،
 مرغ مہوے کرن چہوے،
 سائے سوئے ترشگون مہوے
 کیا وردی بہجوری اورک،
 پوری نیساں سیک لول دی
 پوری جھوسی خاک پی دی،
 اک لانی ٹھہر کانی رنگت،
 دیدیاں کرن لڑائی
 بے وا ہی دے نال اجائی
 اللہ راسی ماناں ماسی،
 طرح اوداسی سخت پیاسی
 کھوساں پھاسی تھتی بے آری
 جنگل پیلے شینہ مریلے،
 کپڑے میل کھیلے نہہنگے
 دیلے میلے کرالیلے،
 پیڑھ اڑانگے دلڑی تانگے
 ملنڈ بہانگے کو جھے لانگھے،
 جوہ جتن دے ڈسم نہ چانگے،
 تیر جگر وین پیر اندر وین
 بھتواں اولے گھولے،
 ناں بڑے راول رونے،
 وڑ دیڑھے بھٹ جھیرٹے،
 ونچڑاں جھوک ضروری،
 ہم ایمان دی موڑی!
 کرسم کچھ وہیرٹے
 چشمیں چوٹ چلائی،
 رنزاں جڑ کر چاٹ چکھائی،
 غم نہ رکھن بکھیرٹے،
 شہر بھنبھوردی واسی،
 بدن بھنبھوت سناسی،
 پیلل موت کھیرٹے
 ڈوڑے ڈکھ ڈھیلے،
 ہنڈر کھنڈر دے ویلے،
 آؤس ہوت اوریرے
 اوکھے وصل دے سانگے،
 چولا بو چھنڈ گھانگھے،
 ناں کھلے نہ پھیرٹے،
 نیراں نیر وہیراں،

پیر میناواں دھیر نیاواں دل دِ لگیں لویراں،
 مارو چھوڑ ملہیں سیدھایا پئے لقت دیر نکھیرے،
 سٹیاں پٹیاں پھٹیاں کٹیاں، وٹیاں پٹیاں پتیاں !
 گھٹیاں خوشیاں پاؤں پٹیاں سٹیاں سکھدیاں رتیاں
 مٹھیاں تیغ برہوں دیاں کٹھیاں لٹیاں ناز لویرے
 دردِ جدید مزید ہمیشہ ! ریت پریت سوائی،
 پریت پریم دے گیت سکھایم، نیت آساں سرچائی
 عیدِ فریدِ بعید سُٹریوے، غم کیتے دل دیرے

کافی نمبر ۱۸۳

پردیسی یاراؤا پورب دی کھلے،
 سانوڑ مینہ برسات دی ماری
 بھوک بھلی کھپ پھلے،
 گاجاں گجکں بجلیاں تسکن
 ذوقوں دلڑی چلے !
 گاجاں گجکں بجلیاں تسکن
 چتر سہاگ دا تھلے،
 دھامن کترن سنٹھتے سہوں
 کون بھلا سندھ چلے،
 جے تیں پانڈریں پلہرنہ کھٹسی
 طمع ڈیہنوں ڈیہنہ کھلے،
 روز بروز فرید ہے لذت

کافی نمبر ۱۸۴

پردخت سُنجڑی روہی لے دل دیوانی موہی

واہ یار پُشِلس من بھاندا،
 ہاں بردایتیڈے ناں دا،
 رنج اکھیں قاصد کھلڑا
 بل یار مھلاں وِتر کھلڑا
 مھتی راہی بُردوں جُلساں،
 دِرخ سا تھ پرنیدے زلساں
 بھٹتوں بن چیتر بہاراں
 دل ڈکھڑے درد ہزاراں
 کیا زبور ہار چنبیلی،
 بھیا عشق و سرید آہیلی
 واہ دارو، درد دلاں دا
 چم چاتم تیدڑی ڈوہی،
 سے سالو تر سحوت سولڑا
 ہئی قسم خدا دی درہی،
 دل راہوں مول نہ ولساں
 وِتر کر سوں دہری بوہی
 سر سول آون کرواراں،
 اندوہ کرن انبوہی،
 کیا پھلون سمجھ سہیلی،
 سمجھ بھل گئے ایہی ادہی

کافی نمبر ۱۸۵

پل پل سول سوا یا ہے،
 دُور گیا منظور وِلیں دا،
 شالا ڈھولنٹلم چہیندا
 دشت بیاباں چال اساڈی
 ماتم حال تے قال اساڈی
 چاک کیتے دل چاک مہیندے
 مرہم وصل وصال تہیندے
 جی مُفت ڈکھاں وِتر آیا ہے
 تن من دھن ہے مال چہیندا
 درداں سحوت ستایا ہے
 سواندوہ دی چال اساڈی
 عشق بہوں ڈکھ لایا ہے،
 کون کلڑے زخم کون سیندے،
 کھیرا کوڑا جایا ہے، !

رانجن جوگی میں جگک ساٹھریں
 مٹھری ماری پھراں، نماٹھریں،
 برہوں البنی جڑ کر لائی،
 لوک کیا چاٹھ پیر پرائی!
 چھڑ گیا رانجن سیر دادالی،
 ساڑاں سیجھتے تول نہالی
 دل نوں لٹیا عشق مریلے،
 متاں فرید کسے سب میلے،
 بے زراوس دراہ وکانٹریں
 نام نشان گنوا یا ہے،
 سٹریں بلدیں پھراں کائی
 جو بکھیا سو پایا ہے،
 کیتس حال کنوں بے حالی،
 سب کچھ بحر بھلا یا ہے!
 پھر دی شہرتے جنگل نیلے،
 مانگھ آرام وچا یا ہے،

کافی نمبر ۱۸۶

پرائٹریں پیر پئی گل دی،!
 سدا جلدی تے بہت ملدی
 قتاں رلدی پٹی تھلدی،
 سٹریندی سیجھ بھمل دی،
 سخی نوں سانگ سا نول دی،
 ڈکھاں ڈکھڑے ڈتے ڈاٹھے
 ہمیشہ درد ہن دادھے،
 اوڑا عشق پیا جھولی،
 نہ چمدیں وقت ماگھولی،
 نہ گل دی دال ڈرل دی،
 آجل دی تانگ پل پل دی،
 نہ ملدی سک بروچل دی،
 تگیندی تول نرمل دی،
 انل دی ہے نہ اجکل دی،
 پڑاں داماس غم کھا دھے،
 پنل ولدیں کریں جلدی،
 لویاں ہے چنی چولی،!
 ڈتی گولی ہلا ہل دی،

درد اندوہ ہزاراں دل نوس،
 سولاں دیاں تلواراں دل نوس
 مونہ نہ لیںدے سکے بھائی
 خویش قبیلے کرن لڑائی
 شوق فرید شعور لوڑھایم
 دھوڑی پایم خاک رمایم
 دکھ ڈیون لکھ ماراں دل نوس
 حسرت بر بھی لیںدی ہے،
 مہنٹریں ڈیوے ماپو جانی
 سس بنانٹریں مرنیدی ہے
 حال و نہایم قال گنوائیم
 دل سبھ کیس کریندی ہے

کافی نمبر ۱۸۹

تا عشق پہوں گذریوے،
 بجاہ برہوں دی ساڑ پچالیا
 یار لدھوے جسانی ویری
 جان جگر تن پائے پارے
 لوں لوں رگ رگ و قح سو پیراں
 ہنچڑیں ماراں داٹ نہاراں
 جان جگر ہے جنیدا دیرا
 پیت پرائنٹریں من نوس بھانٹریں
 مثل سمندر آتش اندر
 سٹریم جل گیم گل گیم
 سکریں تپدیں مزدیں کھپدیں
 ایتھو تہر نہ پیش آیوے،
 ہڈ تن کیش کیری،
 لکھیا واہ ملیوے!
 سینہ محض لویراں،
 بحر رات ڈھیوے،
 میٹھی کانگ اڈاراں،
 تنہا چھوڑ گئیوے،
 لذت بہت ڈکھالی،
 سو سو عیش لدھیوے!
 یار و سرید نہ آیا،
 نازک نہ نہ بھویوے،

کافی نمبر ۱۹۰

تے نیہنہ تتری دے اُتے
 لے دل نہیں کچڑی کھدی
 چوٹ تھئی جو بن دی تارے،
 تون بن تھی دا یاروے،
 او اڑیں جالتے خوش وین
 کیوں نوکے میں تے ہین،
 روپٹ اُساڈی کارے،
 بر پار چوٹ گھر پارے،
 تھیا بخت میں تے تنگ ہے
 بچھڑا مُساگ وارنگ ہے،
 بسا فریادِ دا حال ہے،
 نظرم وصال محال ہے
 حیران سارا لوک ہے

کافی نمبر ۱۹۱

تون بن حضرت یار
 ماہی باجھوں سول گھنڑے
 ہر دم پھراں حیرانی
 جیونڑے ہے بے کار
 جا تم دل دا جانی،

دِ لبر جیہاں ہو رہ نہ کوئی، خوبی داسر دار
 صورت و حق لاثانی
 پُئل چھڈ کے کچ سدا یا، کیش زار نزار
 رو رو کھتوم دیوانی
 عشق اوڑا پیش پیوے دل نوں دار مدار
 تن من سوسو کافی
 درد فرید ہے چیز مہانگی تھنڈے دترج و پار
 چندری کرتربانی

کافی نمبر ۱۹۲

توں بن موت بھلی دینم شلامری
 ٹیکھاں بہت ذری جیہاں پل نہ گھڑی
 پوے طرف ڈہوں مینکھ ہار ڈھم بجلی نکٹ ڈتی گج گج گان سنڈ
 رہاں اٹھ نہ اڑی دیاں وطن ری
 کنٹریں و وڑ پیوم رہی گھڑی دی ڈھولا کل نہ لدھو گھڑی گھڑی
 کھاڑیم حولی جینی رو و تھوم سہری
 اڑیں دیں نہجاں دل نوں تانگھ تھتی ڈیکھاں تاٹے ٹوہے لائیں کھا
 بردوں رہی تھیاں سولاں کراں سہری
 ازنگاں بونگ اٹھن ہلین کیتی ہے لس گھن گھن نام تیار و تھیاں بیو

سانول تینوں ملاں یا سر پویم مری
 غی ہندی مٹھی کجلا دھار گيوم ناز نواز بھکيا مار سنگار گيوم !
 بنسیر لول بھناں اجڑی مانگھ دھڑی
 دھڑکڑنگیاں اٹول گيوم ! دھڑکڑے پھرے پے خوشیاں لگيوم
 راول جگ لانی پریم جڑی
 دی کھنڈر دھوکاں یاد پون اکھیاں نیر، سچوں کر برسات دین
 لکھ لکھ دمانہرا کھٹم جاں دھیم جڑی

کافی نمبر ۱۹۳

توں بن نہیں دچاک سے درٹی غماندی جھوک ہے
 جو جو خوشی سر سبز تھی صرصر ڈوکھاں توں سوک ہے
 گئی ریت بھت ڈٹ گھت منڈوں اصلوں نہ بکھاں اتھ منڈھوں
 ساٹے نہ سہساں نت منڈھوں اے کال روک دی روک ہے
 دل ملتی توں تیندیاں رکھ ویر و نیڑا لیندیاں !
 بکڑیاں اولانجھے ڈیندیاں بکڑیاں دی نوک تے نوک ہے
 ڈکھ سول مار منڈیرے اے سرتے سوت زبیرے
 بدبخت صنف بدھڑے کیا لیا تھوک کوں تھوک ہے
 قسمت فرید دی تھی پھٹی بکڑیاں سا نول دے پھٹی !
 چڑے پدھرتے میں لٹی خوش کسا سارا لوک ہے

کافی نمبر ۱۹۴

تیرا نینہ نہ بھیساں زورے، سنانوں ہٹکے کون تے ہوٹے
 جان جلیساں سیس سٹریاں سہجوں سوز سہیساں
 سارا شرم لوڑھیساں،! ساری عار ویا راٹھیساں
 تن من دھن سمجھ ملک سجن دے تو نٹریں کیجو کرم وچھوڑے
 عشق اچاریم سولاں ساڑیم درداں لائے دیرے
 روگ کرپ کٹالے ہر دم گانے گھنٹریں بہرے
 راج بانٹریں تول و بانٹریں دوسرے زورے تورے
 پیکے نوکاں کرم سورتجے، مارم جگتاں نوکاں
 مٹھڑی، دلڑی لٹھڑی دا، ہے قبلہ یار دیاں جھوکاں
 مایو خویش قبلہ مل مل! ڈینڈے دھکڑے دھوٹے
 چشمیں بجا دو جوڑ جگائے ہوش و سرار بھلا یا،
 ڈکھڑے پکھڑے آئے غم ہم دم دم نال سوایا!
 غمے خوب دھموٹے ڈیون رمزاں گھتدیاں گھوٹے

یار فرید نہ دیرم ہرگز

رو رو دھا نہیں کرساں

جیندیں مرویں اکھیں سوکھیں ساہ محبت بھرساں،

دوسری سکے ہی سانگ جگرتی

جے ڈکھ ڈیوم ڈوڑے،

کافی نمبر ۱۹۵

تیرے بناں سائول بہوں،
 جڈڑی جھلے مدینہ سرطے
 جہیر اغانے دے وات ہے
 ہک ڈکھ تتی دے ساتھ ہے
 جیں ڈینہہ نیل گیا کیم دل،
 جھاگاں جبل کھاٹیاں تھل
 دسرے نہالی تول سب،
 ہنڑ سوز ہے یا سول سب
 کیڈے فریداج بھج کسوں،
 ڈیٹریں ہمیں راخس بہوں
 دلڑھی الگ بے آس ہے
 سر جوڑ ہے تن ناس ہے،
 پہات ہے پہات ہے
 سکھ دی نہ بونہ باس ہے
 سدٹ سیجھ کھٹ رنگین محل
 ہک مونجھ ہے ہی پیاس ہے،
 پوپا تے بنیرے بول سب
 یاد رہے یا یاس ہے،
 جتھر چھتے بانڈری دسوں
 سو غول لکھ ناس ہے

کافی نمبر ۱۹۶

ٹو بھہ نپڑ واڈے پکی جاڑاڑتے،
 بسج سحر دیں کھبکین مٹیاں،
 دہی راوے دے دھماں،
 اچڑے پڑے سکھ ساگر دے
 چوٹروں دیہہ پانڈریں آوے
 پاک ڈیہڑج ٹو بھامروں،
 بندھڑوں دور آتاڑتے،
 جوہر پڑے اکواڑتے،
 ہوک پورے ورنج ماڑتے
 چرٹھنا پورم پہاڑتے !
 سوہنٹریں صاف جھکاڑتے
 ناں جھت جھاڑ کچاڑتے،

رہی داس سجھے لہڑاؤ سن،
 پھلو ڈھٹے تے منڈت لیسوں
 اُٹریاں جھوکاں ساڑتے،
 کھورا چڑھیسوں ڈینے لاڑتے
 آن فریدیو سہیاں چنورے
 شہر بازار اجاڑتے،

کافی نمبر ۱۹۷

ٹو بھا کھٹا ڈے سوٹڑھیں جاتاڑتے
 ٹو بھے با جھوں مول نہ کھٹساں
 ادھانہ ہوئے ساری مارٹے
 ناں گھٹتے ناں پاڑتے !
 دیاں پیسوں لیاں گا دیاں
 توں بن سانول اک اڑیاں
 جے نہ اوسیں توں ل جھوکاں
 جو پھیر سوٹڑھیں کھپے
 گائیں سہنس سوانیاں سوٹڑھیاں
 ٹو بہر نہڑ لیسوں دل دکانگے،
 اووم راحت ڈوٹی چوڑی،
 فرح فریدیو نوں روز سوانی
 لائٹریں پھوگ دے وارٹے،
 سچ بر سخت اجاڑتے،

کافی نمبر ۱۹۸

ٹو بھا کھٹا ڈے ملک پھیرتے
 ملک پھیر دی ناز وچ سالی
 پتھر پہاڑ کوں چیرتے
 بولن لائٹریں وار تہہ عالی،

لوکاں کردی دھوڑی والی
 منجھیاں رنگیں گائیں ڈھکن
 اکھیاں اڑسن دلڑیاں بکن
 ربوں دھوڑتے جوہ نمبر لیسوں،
 سستی سستے تھوڑے لیسوں،
 بیوت کر لیسوں کل تھل ربکوں
 گجھنی رچنی جو دھاسر کوں!
 جاں جاں وٹھوہ سنٹ لویے
 ڈیہاں لٹھری تے دل تھیوے
 ٹوہجے باجھوں مول نہ کھٹساں،
 ناں گھٹتے ناں پاڑتے رسیاں
 آئے آکر دلڑی لا تو،
 ہنٹکیوں مٹھری توں دل چا تو
 عشق فریاد بکھیا پروانہ
 کر سر صدقے پڑھ شکرانہ

کیسر مشک عنبر تے،
 مھیداں ہکریاں چائے ٹکین
 دھرتی دی تا پیرتے،
 جھوکاں جوڑ سنجوک ٹھکیوں
 منت چڑھیسوں مائی ہیرتے
 ساگر پریم تے سکھ ساگر کوں
 رکھ تکیہ گر پیرتے،
 بندھڑوں روح اچاک ڈیسوے
 راتیں گاؤے کھرتے
 ناں وکڑے ناں بندھہاں
 ناں وت کھوہ و ہیرتے،
 حال میڈا سب سمجھو حیاتو
 دھوتیں دی تقیریتے
 گھر باروں بھتی پار روانہ
 ہیں مٹھڑے دی تحریریتے

کافی نمبر ۱۹۹

بندیاں چائیم پا کر جھولی،
 کرونیٹر بڑتی مالولی!
 پہلوں پریت نہ پئی پٹوادی
 پچھے ہوت بلوچ نہ را دی

میں مٹھڑی چاؤ نٹ لادی،
 گھر خزاں پیا پوس پاوے
 دل چیت بہار سہاوے
 توڑے درشن مول نہ پیاں
 وتر کوٹ شہر مرویاں
 سارا چولا بوچھنٹ کھانگے،
 سرمانگ مرندی سانگے،
 بن یار نہ سچ سہیاں
 بھن بنیئر بول سٹریاں
 سیاں رل بل ہنٹریں نڈیاں
 ماہیٹریں وینٹریں لیدیاں
 جند جڑی جندڑی جھولی
 دٹسے کرے رتیر کولی !
 ہر پیل پیت پیل دی،
 ہے تیدڑی روزا زل دی
 دل یار فرید نہ آیا
 سب ہار سنگار دہایا
 ہم بخت سڑی ڈکھ رولی،
 آجڑی جھوک و ماوے
 دس ہس ہس کھنڈوں ہولی
 تاں می نازک تینھ نہیساں
 تھی در دبر دی گولی،
 گئے زیور تر زیور لانگھے،
 تھی سرنخی زہر دی گولی
 پھل سہرے تر ڈر سٹیاں،
 بٹھ چندن ہار بنولی !
 کھل ہاسے کیس کر نڈیاں
 سنس ماریم سو سو پولی،
 جتھ کرڑ کٹھ اسب سولی،
 دل در دچلائی گولی،
 سک سا نول بار وچل دی
 اچھا کو جھی کملی بھولی !
 سر سولیں سانگ رسایا
 گئی ناز نواز دی ٹولی،
 کافی نمبر ۲۰۰

جگ ہم خیال تے خواہے، سب صورت نقش بر آبے

جے پھدیں حال حقیقت،
 جویں بحر محیط ہے وحدت
 نہیں اصلوں اصل دویدا
 گیا پھوکا نکل دویدا
 نہ کافی جانتے کفایہ
 کر پرزے جلد وقایہ
 ہے پریم گیان وی دلڑی
 ہے جان بہان وی دلڑی
 دل لب ہے کون مکان دا
 دل مرکز زمین زماں دا
 دتج صورتے ناسوتے !
 جبروت اتے لاہوتے،
 رکھ آنت دھیان فریدی،
 ہے دوری سخت بعیدی،

سنٹر سمجھ آتے رکھ عبرت،
 گل کثرت شکل خوابے،
 خود جانتے نسل دویدا،
 دل اوتھو آب دا آبے
 نہ ہادی سمجھ ہدایہ !
 ایتھا دل قرآن کتابے،
 ہے بید پران وی دلڑی
 دل بطن بطون دا بابے
 دل غایت اصل بہان دا،
 پیا کور پلال حجابے،
 دج معنے دے ٹکرتے !
 دل اندر سب اسبابے
 سٹ سکھڑیں پر مریدی
 جی سکھڑیں کانتے عذابے

کافی نمبر ۲۰

جندڑی اچا کے جیڑا اڈے
 پکیں سورجیں گھڑے دیکھو ہے
 دہمت دیاں گالھیں دلبروی دے
 جاپے تتی کوں کیندی پیلے
 ڈیندی منٹھی کوں ماہیڑ دے
 ایدیں گیوسے اوڈوں گیاتے

تھی آس پاسے آئی یاس ہے
 کھنڈیاں نباتاں مہریاں پیتا ہے
 لکھری منہ دی پلڑے پیاسے
 جیڑھیں کوں منہ دی لیند نہ ما
 منہ دیرھ ٹھٹھٹے پی ساہ بھردی
 جس پس نہ مانڑیم گھری نہ وری
 بہوں پھیندا لکھ لکھ بلا میں
 شالا کھیندیاں یارب کڈا میں
 سانول سلونڑاں مارو مرلیہ
 سرخی ڈوا گنٹر کجلہ ڈوہیلہ
 زربفت ڈوہیے مل تے خاصہ
 پچڑے اوڈا ہے کوٹے دل سے
 واہ وہ خدا دے کم بے قیاسے
 بل مل کر نیدیاں کھل ٹوک ہاسے
 ونیدی نبھائی ڈنہہ ڈنہہ بھردی
 ہک پل نہ ڈنہہ سکھ سچ پائے
 کھتی تھی دکھاری منکری عا میں
 دیدیاں نہ اکن دلڑی نہ پھاسے
 نکھڑیا نہ ڈٹھڑس کوئی وقت ویلا
 گل گیاف تیریدیاں جو بن زسے

کافی نمبر ۲۰۲

جھوڑے چک کھپتے
 ناں وکڑے ناں بندے ہنہاں
 سانولڑاں سوہیاں رڈی
 جے پانٹریں کھٹ فلیسی ہسوں
 شہر بھنجر دی کھاوڑاوسم
 تیغ فرید بہوں دی وہیہ لگی
 چم چم تے ہڈ ہڈ تے
 ایجاں نہ ہوئے سارے بڑتے
 ناں گھٹ پاڑ دی کھڑتے
 منہڑوں سکھری لڑتے
 دھلے تے کل اڈتے
 ہوت نہ جا دیں چھڑتے

کافی نمبر ۲۰۳

جوسی پو پھتی توں پھول دے،
 رو تھکی پٹ پٹ پٹھی !
 سولاں لٹی ورداں مٹھی،
 پانڈھی پچیاں واریں ترکاں
 جیڑا غماں وچ وڑ گیا،
 دریا غضب دا چرٹ گیا،
 سک ساتھ سائل دی سدا
 شالا پنل میلن خدا
 زاہد وٹا ہنٹر جوں دے،
 ستری ریم دی کھول دے
 ڈکھائی نہ انوکھا راز دے،
 مٹھی دہانہ فرید آواز دے
 دسی کڈاں سوہنٹراں کول دے
 کیدے ویساں ڈکھڑیں کھٹی
 ماہی پنل گیوم رول دے
 سچ بر لایم دھول دے
 ڈکھ اڑ گیا، سکھ لڑ گیا،
 سو پھول لکھ لکھ جھول دے،
 دروں نہ تھیوم دل جدا
 جڈری گھٹاں میں گھول دے
 برہوں چولا بول دے
 دلڑی اسا ڈھری چول دے
 تاسوز دے ہتھ ساز دے،
 ہو ہو ملامت دول دے

کافی نمبر ۲۰۴

چوڑے سڑے کینویں پاڑاں ٹی پاواں
 ڈے کر گوتیاں آس امیداں،
 میڈا یار گیا ملہیرتے !،
 تھوڑے چارھ ڈکھانواں ٹی ڈکھانواں
 ہیں ڈکھڑے دل دیکھرتے،
 گے برباد لکھ لکھ دے
 ہنٹر کیوں پٹکی کھانواں ٹی کھانواں

کھوٹے توں ویری بے پیرتے
 رات بجدی رتڑوں رواں، رتڑیاں مچاں لاناں ٹمی لاناں
 تھی سو منٹ ہیک ہیک پھرتے
 صدقے صدقے اوے گھوے، واری واری جاواں ٹمی جاواں
 مٹھی قصادی تقریرتے
 یار نہ آوے کچھ نہ بھاوے، بھینٹس نیت تاناں ٹمی تاناں
 بھینواں کاوڑ ما پیو دیرتے،
 کھینٹس، بھینٹس دے ستھ آئی جین نہ لہریاں لاناں ٹمی لاناں
 ڈوڑی تریوڑی سمجھتی ہیرتے
 اوکھیں سوکھیں مول نہ پھرناں کیوں نہ فریڈ لچا ناں ٹمی لچا ناں
 مٹھی کل کم رکھ تقدیرتے

کافی نمبر ۲۰۵

درد ہے دل پیٹے، ڈتڑے یار رنجھے،
 میں ہنٹیں گئی عمر نہ آئے، لاناں لہنٹے دے نیٹے،
 ہنٹیں پیرس عننے گانے، سر سولاں دے ریٹے
 سنگیں سرتیں لگڑے جھڑے، سکڑیں سوز ہیں پھٹے،
 سائول آوے آجل لاوے، سہجوں سہجیں لیٹے،
 دلڑے سوسوز غم کلڑے، سینے سخت چپے !

یارِ فرید سنبھالِ مِ جیدیں، رُب ڈکھ، ڈکھڑے میٹ،

کافی نمبر ۲۰۶

دلِ رُئی دُوں لُٹے لُٹے، پُرے پُرے ذرے دُڑے
عُشوقِ عُمرِ نازِ نہورے، نخرے، نخرے زوے توے

خون کریندے ذرے دُڑے

آپے اُپڑاں سُوہاں کیتو، آپے اُپڑیں جلتے نیتو، !

سُٹکوں تھیندیں پرو و پرے،

گُڑھے نین تے زلفاں کالیا، سوٹھیاں مزاں سوٹھیاں چال

جیں بن مول نہ سرے دُسرے،

پیل تیرنگ دے پھلڑے، ولول پتج زلف دے لڑے

بوس کینویں کرے دُکرے،

مُوخجہ مُوخجاری در داندیشے، ڈیہاں رات فرید دے پیشے

ہجڑوں جڈڑی ڈرے وڈے،

کافی نمبر ۲۰۷

دلِ رُئی نہاٹیں کُوں رُمنجھائی، چھڈ گیا دھولا یار آزاری،

عُشوق نہیں کئی بھاہ عُصبہ دی، سڑدی جلدی جان بھاری،

عاشق پھرے مَرت موالی، سرِ قربان کرن لکھ واری،

در داندوہ تے سول ہزاراں لا کر یاری یار و ساری
 صید کریندے مرغِ دلیندے ناز و اداسن باز شکاری،
 چشماں شونخ بہادر جنگی ! پلکاں مہرباں دستِ کٹاری
 جندِ فرید پکے ہنر کینویں، نیناں خدنگ چلائی کائی

کافی نمبر ۲۰۸

دلیاں تے دیداں سوٹھان تے دیرے ہر دم وسیع ہون ساڈے نیرے،
 سنگیاں سرتیاں حق ہمسائے بگڑے کرن دیکھوئے،
 مایو دیر نر بھنڑ عجیباں جڑ جڑ لا لہون بھیرے،
 جنتاں مارن پکے پتھرے ہلے کرن سورتے !
 اکھدیں ہندیں ژدیں پھریں سس نیناں کھیرے،
 چوچک چاک تیداتوں مالک سرسرواہ دا وارث،
 منہمیاں تیدیاں جھوٹیاں کوٹے چھوڑ بکھیرے،
 کون ہے تاضی رشت راضی کون سیال تے کھیرے،
 باجھ خدادے بھگڑے بھیرے ساڈے کون بنیرے،
 ڈونچ نہنیدے ناحق دعوے اوڑک ناحق تھیندے،
 رانجھن تے میں مہس سوسوں سسر سسر مر سن کھیرے،
 جو جو لکھ متھے دے آئے آئز دیہہ دیوے،
 جندری چھینڑ فریہ مشکل، ویرٹھیا عشق اوڑے !

کافی نمبر ۲۰۹

دارم بے آوارہ طبعے جو شت آئے برہیں بار و پلہ بیا بان شت روائے
 کہیاں عنذیاں کہیاں باتیں ڈکھی ہم دل ڈیہاں راتیں
 خدارا حال زارم میں کر بے دستم و بے پائے،
 مائع شدہ پرکین زارم بے دل و غمگین، نہ بنیاد یار ہے جھاتی خنجر ڈکھٹے پانڈا
 سمجھتوس رس ڈکھایم جس سوتر کھیں سکر پیس پس پس،
 دل دیوانہ با سر کس ندارد، یہ سچ پروا ہے،
 شیر مرنجہ وادھی، سنجیں سختی زیادتی، سد سولان می شادی میں اڑیں بخت ہے
 ڈیہاں ڈوہی خرابی ہے، قلق ہے اضطرابی ہے،
 نماشاں جی عذاب ہے نہ آپ آئے نہ بلوائے،
 شق عارض نگین سچا دواغ ہادیریں کتیاں ہن دل اندر جاہل کٹیں بیا کٹا
 بغیر از من کرا شاید و نہ ترید ایں مر مرا باید،
 ڈکھے پنڈے سے ڈکھ بھید نہیں بلخس تے رچھ سٹے،

کافی نمبر ۲۱۰

دل دم دم دروں ماندی ہے سکت ڈکھڑیں باجھ نہ لہندی ہے
 ہجردیاں گزریاں ڈکھیاں راتیں مایو خولیش نہ پچھدے باتیں
 سنگیاں ستریاں لہن نہ تاتیں مسٹھری پی تر پھانڈی ہے،
 چاک ہسیدا من نوں بھانڈاں بھل گیا سارا راج بیا نڈاں،

گھولاں سیجے تے تول دہانڑاں
 رانجن جوگی میسر امیتا!
 عشق تہینڈا لوں لوں بیتا
 بھانڑاں یار دمن لوں بھانڑاں
 پامکینی سٹساں مانڑاں
 گزیا ویلا ہسٹر کھلنڑ دا!
 اوکھا پینڈا دوست ملنڑ دا،
 بریٹ دی ریت سوہانڈی ہے
 دل نوں جس نے جادو کیتا
 رگ رگ مول نہ دانڈی ہے
 ساڑاں جھنگ تے شہر گھسیا نہ
 جندری جھوک غمانڈی ہے
 آیا وقت فرید چلنڑ دا
 حسان لبان تے آنڈی ہے

کافی نمبر ۲۱۱

دم مَرّت قلند مَرّت قلند مَرّت مَرّت اُلتی

نفس مقدس اہل سعادت علم عمل و حق کھن سیادت چھڈ کر دتے زہد عبادت
 بن کرے وردیستی صاف مبرا غیر خیالوں پاک عیاں آلوں مالوں
 راسخ و جدس فو توں حالوں واہ وہ متیندی مہستی، ازل ابد تک جائز و حلال
 لغت حمت سمجھن عارف بچھن مکاشف محسن مراد کیا بالائی کیا پستی
 جے چاہیں توں قرب حقیقی، ورثہ علوی تے صبر لیتی
 ریت جینڈی رسم شقیقی! بھٹ ہستی وٹ ہستی!
 سٹ صحبت سکھ خلوت عزت موت ارادی توں پانز ہرت
 سوز ریتاں حال فریدی! مذہب ملت ہس توحیدی
 میل کچھ لاشکل جری دی خوش و سدا پریم دی دوستی

کافی نمبر ۲۱۲

دن زین دل حیران ہے
منہ ٹکڑے ٹکڑے ہو گیا۔
دریا برہوں دا تار ہے
اتھیا حقیقت حال دی
کئی کل نہ پی مہیوال دی
ساتھی میل چھڈ کیوں پرے
بھر بھر ڈونگر گھاٹیاں دے
ہنٹ غش آؤل مونہہ پیا
سب محو منسی ہو گیا
تھی دل فرید آگاہ ہے
بادل موں ظاہر ماہ ہے
اسا نش نہ پائیم ہک گھڑی
تن من جلیا لوں نوں سٹری
اڈھی اڑا پس آ اڑی
ساری عمر رہی بھال دی
بے وس تتی لہریں لڑھی
جین باجھ ہک پل ناسرے
سک ساتھ دن بھونیں دین دوی
موش ہنٹ ضائع کھتیا
جو کجھ سکھی جو کجھ پڑھی
ہر جا جلوس شام ہے
جب بھر گئی من کی بھڑی

کافی نمبر ۲۱۳

دل نوں مار مونجھائیم
وس نیڑے چاک بہیدا
زخمی سینے چکد کر لیے
ڈکھ ڈوسلیاں ڈور ڈور آپے
نت دے درد اندیشے
توں باجھ لے حال سنجیدہ
سے ساٹے لکھ سول سڑاپے
دیر سڑاپے ساٹے پیشے

اے غمزنے ناز نہورے، اے عشق زورے توے

سر سانگاں تن من تیشے !

بٹھ برہوں برابر ویری، جا کیش کو لے کیری،

ظلمیں مذہب کا فر کیشے،

کیا دھانہہ فرید سنٹر انواں کیا رور و جدت رداواں

متک بکھڑی آئی پیشے،

کافی نمبر ۲۱۲

بڑھ عشق تعیاں بازار گلی !
 سمجھ جلوہ نور ظہور ڈسے،
 گئی غیبت عین ظہور ڈسے،
 ہے کشف کمال دی بات عجیب
 ہے صلصال دی رات عجیب
 کڈیں طیر عروج و احوال بنٹے
 جو بحر ہے عین وصال بنٹے
 حل خال ہے کھوٹ کھوٹ گماں
 تھیا نور وجود شہود تعیاں !
 جہتاں جہال دیکھاں تھیاں ڈسے
 سمجھ سوز فرید لوں ساز ڈسے
 سمجھ سوز سخن مہنٹر مقیوم جلی،
 یا ایمن تے، یا طور ڈسے
 دل و پنج دلبرے ساتھ زلی
 ہے جدتے حال دی گھاٹ عجیب
 مہنٹر عین دی ذات صفات جلی
 کڈیں سیر نزول دی چال بنٹے
 ملے سول سر ساری مونجھ ملی
 گم ہو گیا عین سرد انہام نشان
 گھر پارگی، بازار ملی
 سمجھ حسن تے ناز نواز ڈسے
 ہر دست سمجھائی رین بھلی

کافی نمبر ۲۱۵

ڈکھ سینے تے مونگ ڈالے سبک تہی تیل ڈکھالے
 غم درد الم بد نیوے ! پئے ساڑن سوز پلےتے،
 تھئے مہر کھٹڑی دکتے سب رانٹریں خاں دسالے
 کئی ڈیہہ نہ نل گزریوے، ساری آس امید بھونے
 بے خبر نہیں کیا بھونے تھئے پیچی پکچ ابا لے،
 ہم سنگتی سائے کھوٹے پنج بازارا پھٹے ڈوٹے
 رل بل بے درد کھوٹے پئے کرن کھلاں ہاں کالے
 تہی سوز اندوہ وچالے نئے واقعے فاقے گھالے،
 نت روہ پتھر پر تالے ستھیں لپھاں پیریں چالے
 کر صبر نہ رہی بھیاں پٹی سولیں سانگ چلیاں
 دم چندیں تیں پکریاں متاں و تاد رختی ملے

کافی نمبر ۲۱۶

ڈکھی دلڑی دردیں ماری بے پرویلے آزاری،
 سوز اندر وچ سول جگرتی آئیم برستج روہ ڈونگرتی
 سوت سفر وچ ظلم قہرتی ہوت نہ کیتم کاری
 وار مداراں سچڑیاں باراں پرکھت دھاراں غمدیاں ماراں
 پریم پکاراں جھڈڑی واراں یار و ساری یاری

شان شرم گیا مجھ پر کیا !
 لطف کرم کیا نیک رحم گیا،
 اکھیاں گھاٹیاں لکھ لکھ گھاٹے
 نترپی والی ڈکھڑے گھاٹے
 نہ نہ نہجایا روز سوا یا
 دید مسایا زلف اڑا یا،
 ساڑن چھاتی مارن کاتی
 ہجر دی چھاتی کھسم حیاتی
 درد فرید جدید جدیدے
 شوق شدید مونجھ مزیدے
 دین جرم گیا دیر دھرم گیا
 لکڑی شہر خواری
 کھڑ بنڑ بھانڑیں سہنس گیاٹے
 کر کر پیت پیاری
 پور پرانا مفت احایا
 گھٹ گھٹ تیج دی گاری
 سو ہے رکتی روگ ہے بھاتی
 پل پل موت تیاری،
 عید بعیدے بخت عنیدے
 بار برہوں سر باری،

کافی نمبر ۲۱

ڈینہہ راتیں عشق ستاے
 کھل رنجاں جھڑو دیے
 سر سولاں چھکدے بہرے،
 دل لٹ گیا جوگی راول،
 ہر وقت کہاں ہستہ ملل،
 روہ کو جسے کالیاں مھاں
 سر قہر کلور دیاں ماراں
 نہ گھر در روگ ودھاوے
 سر بھٹ بھٹ نال لیرے
 گل نچر دا ہار سہاوے،
 سے پور ڈکھانڈے پل پل،
 مٹھا نیڑا کوئی نہ لائے
 یوں چھین ببول ہزاراں،
 ڈکھ ہر ویلے تن تافے

دل دود غماں دد کھدے
 کئے گزرباٹے سکھ دے
 جی ہر ویلے پیا جکھدے
 مولیٰ جہنڈری سوز نبھاوے
 کیوں پیش پویمے کٹھڑا،
 ہستوں مرہم زخم پھٹاوے
 رچھ بانڈر بوڑ بھلائیں
 منہ بھی اوکھی عمر و ہاوسے
 انگ ترش تے سر بھٹاٹے
 تہی بے دس تھی کر لائے
 لکھ روڑاں سنہس چکٹے

کافی نمبر ۲۱۸

رانجن انگ لگایا ہے
 رانجن میرا نور الہی
 سب غیر داوہم بھلایا ہے
 منظر ذات صفات کما ہی
 سہ چتر بھلایا ہے!
 کھڑیں بھڑیں شور مچایا
 بیشک بخت کھڑا ہے
 پا کر بھاتی لالیں چھاتی،
 لوں لوں دتہ سما یا ہے
 ڈیکھنڈر آیاں سنگیاں سیاں،
 ڈیکھو کیا رنگ لایا ہے،
 رانجن انگ لگایا ہے
 رانجن میرا نور الہی
 سر لاک کھنکھی پائی
 رانجن میڈے دیر بھائی
 آیا ولدا نہیں ولایا
 ماہی میں دل پائی بھاتی
 ہر ویلے ہر جا سے ساتھی
 حسن رانجن دیاں دھماں پیاں
 ہیرا بوجھن دھیاں دھیاں

فخر پیاتوں بل بل جاواں !
 اس دی ہو کر کیوں غم کھاواں
 یار سرید نہیں مستورے،
 ظلمت بھی سب نورِ حضورے
 جیندے نال میں لدھیالاواں
 سب کچھ یار سمجھایا ہے
 ہر جا اس ذاعینِ ظہورے
 اسم فقط پیا آ یا ہے،

کافی نمبر ۲۱۹

را نجن ما ہی تحت ہزاروں
 سو نطر ہیں سمجھتے سا نول سہول
 ڈکھڑے کھا کھا یار لدھو سے
 ای جھیں ہک ہک ڈکھڑے توں سے
 بختیں بھاگ سہا گیں سگڑیں
 راتوں رات لسو کڑ ڈکھڑے
 سیندھاں مانگھاں سر چڑھ لوں
 گانے ناز نواز دے گا ہنٹریں
 بحر فراق بسا با تھی ہک
 یا کجلا لا سرخی دلڑی
 مدتاں تیچھے شام سلونٹریں
 سو سو حمدتے لکھ شکر نے،
 سا نول سو نطرھاں سا نونٹر بدڑ
 میں کارنٹرا تھ اے
 سکر دی کوں گل لائے
 ڈکھڑے تھیوم سجاے
 سکھڑے گھول گھماے
 میں ول مونہہ ول لائے
 کالے روہ سدھائے
 والیں سو ول پائے
 پائے یا ٹھہرکائے
 چائے سہنس لڑھکائے
 ڈیکھتے مسکائے
 جھوک نوں آن سائے
 مولا مار دسائے،
 سا ڈے آن لکھائے،

ڈیون ودھایاں سنگیاں لیا
 گھڑے راز فقرے سائے
 رل وسدے ہمائے
 فخر الدین، سمجھائے !
 حال مقام دی رلق فتق،
 سب شرح کر فرمائے
 یاریاں باتیاں لٹے داریاں
 وس وسید و ہائے !
 بیوم فرید برہوں دیندھڑ
 بے دھندے مکلائے،

کافی نمبر ۲۲

رندیں عمر گزار ڈتوسے،
 لالی دلڑی چوٹ اندری
 یار پیل دی کل نہ پیوسے،
 دسری سمجھ زنگیلی گھرو دی،
 رلدی ریت تتی تھل برودی
 ارطک موت نصیب بختیوسے
 پیچ پیاول کیج شہر دا
 شکل پنڈا روہ ڈونگر دا
 آ یا پھرہ سحنت پھر دا،
 رلدے پھرے مہر کیوسے
 رل بل ڈکھڑے آئے پھیرے
 اجر طیاں خوشیاں کئے کھڑے
 گلنے کھنڈس مہرے سکرے
 سنجڑے غم دے سانگ رلیوت
 ادھیاں گھاٹیاں ڈونگر کالے
 ترٹے بٹڑیں پیر بجالے،
 ڈکھ کھا کھا سنج واہ وچالے
 تھتی بے واہ ڈھاگ چکیوسے
 رکھساں دم دم نال سنھالے
 سہساں رگ کروپ کشالے،
 بھالے یار فرید نہ بھالے،
 جیس زورے جذب جان لیوسے

کافی نمبر ۲۲۱

روندیں عمر نبھائی،
 بھاگ سہاگ سنگار و نچایم
 در گیا دل آیانایس
 یار دی خبر نہ کافی
 دلوں و سایا ماہی،
 مرے کھا کر پھائی
 چنٹ رنگ چوانتی لائی،
 عشق نہیں ہے نار غصہ دی
 در دیں مار مسائی،
 جو بن سارار و پ گنوائیم،
 دم دم پیڑ سوئی،
 فخر الدین مٹھل دے عشقوں
 گل گیوم مفت اجائی،
 یار سرید نہ پائیم پھیرا

کافی نمبر ۲۲۲

رہی دھڑی ٹو بھاتا رو
 تھے تھلے باغ بہار رو
 کتھے چنٹ کس دے چنٹ کار رو
 ڈسنہ رات مٹیکہ ملہار رو
 کتھے گارج دے دھدکار رو
 ہے ٹھنڈے ہار سنگار رو
 اے سکھ سہاگ دوار رو
 سنکیاں دسین گھر بار رو
 بہتیں رلی او اسار رو
 آمل توں سینکا یار رو
 چودھار گل گلزار رو
 کتھے مٹیانڈے گھدکار رو
 دتھ پھیانڈے چوہنکار رو
 کتھے کھینڈے لہکار رو
 سرخی تے کجل دھار رو
 گئے ڈکھ دی آرے پار رو
 لاجل سمھن دلدار رو
 ڈکھ سول نال و پار رو

توں بن فرید خواروے، رت سنجڑوں روٹھ کاروے،
دل جلد موڑ ہسارے، ناں تاں مرویاں اواروے

کافی نمبر ۲۲۳

ساڈی دل پھیر ڈے، جویں کھس غتی کیوں جات کیتی
ڈوہ ورائیں ویٹھ الینڈیں، ڈیکھنڈیتی تریر صی پینڈیں
ڈے ڈر کے رت پیتی!

ویرنہ لائٹھاں ہاوی باہی، کھس کر زوے دل بواہی
سانگ دکھاندے سیتی،

نوٹریں لکڑی ہو ہو پھکڑی، دلڑی تکرڑی دریں پکڑی،
توڑ پچا جو بیستی،

ناہیں مٹن مناسب تھکتھک، جے برڈ لیس ہے پک بشک
برہوں دی بازی جیتی

آیا وقت فرید ملنڈوا! بھورل جانی یار سنجندوا،
رین عناندی بیستی،

کافی نمبر ۲۲۴

سانوٹھ لوٹڑیاں جھراوے،
کوک کوک پاپی سے پہنیا، پھوک پھوک من آگ جگناوے

کوئل کو بج مہر والو لے
 نین چلن سے جھگڑت جھگڑت
 چھتیاں دھڑکن جیڑا لڑت
 دم جھوم رُت برکھا سو ہے
 بیت گئے دن رین ڈکھاندے
 پیتم پرت فرید نہ پالی
 دل دکھائی نوں ڈکھتاوے
 تڑپت تڑپت تڑپت تڑپت
 ج بن کاری گھٹن ڈرائے
 انگ ڈھنگ سے رائد رچاوے
 بھومی پیا کو سمجھ سہاوے
 انگ انگ برہن مرہباوے

کافی نمبر ۲۲۵

سب اسرار قدم داسے
 دلرمی شکھڑ سنجانڑ سیانڑیں
 منظر ذات صمد واجانڑیں
 جو ہے نفس مقدس طاہر،
 کل دامظہر، کل داظاہر،
 جس نوں ذوق خیال مہیا
 گلشن جشن جمال مہیا!
 ہولا یعنی تے نادانی
 دل اخلاص تے سبے مثانی
 ڈیکھو شوکت شان پسارہ
 مرکز دور محیط داسارہ،
 اتھ دخل نہ محض عدم داسے
 اکھے ہر دم سمجھ بلیا نڑیں،
 تو نڑیں روپ صنم داسے،
 علوی سفلی داسے ماہر،
 والی عزب عجم داسے،
 اُس نوں قال تے حال مہیا
 وارث بارع ازم داسے
 دل دلدار تے دل دلجانی
 مہر آدم تدم داسے،
 محور گردش سبع سیارہ،
 نقطہ دل آدم داسے

سید نہ صاف صفائے کینہ ! نور حقیقی دا آئینہ،
 دلڑھی خالص پاک نگینہ، نقشہ بریت حرم داپے
 خاص فرید غلام مخز دا، باندا بردا اُس دُور دا،
 بچھ پیا اُسرا علم ہنر دا، تکیہ دوست و دم دا،

کافی نمبر ۲۲۶

صورت و ترخ ذات سُنجائیں حق باجھوں پوئینہ جانٹیں
 نہ کوئی آدم نہ کوئی شیطان، بگئی اے کل کوڑ کھانٹیں
 باجھ خدا دے محض خیلے! دل نا کر غیریت ہانٹیں
 مرطاب و حدت ہے ہر چالوں سکت رکھ بے پاستے تانٹیں
 جانوٹر لادی دل و انا نوں اثنیت مول نہ بھانٹیں
 سوٹھھاں کو جھا صرف بہانہ، ہکڑ و ہی دل سمجھ سُنجائیں
 روز ازل دی یار نیل دی پی گل ساڈے پیت رانٹیں
 یار فریدے ملیو سے جیدیں سوٹھیں ساری عمر و ہانٹیں

کافی نمبر ۲۲۷

صورت و ترخ و سدا ڈھولماہی دل اُساڈی کھسا ڈھولماہی
 رنگ بُرنگی اس دے دے آپے رانجھا ہیرے کھیرٹے
 مگک چھپ تھید نہ ڈسا ڈھولماہی

آپ سے ہجرت ہے آپ سے میلہ آپ سے قیس ہے آپ سے لیلیٰ
 آپ سے آواز جبر سدا دھولا ماہی !
 آپ سے مَطَرِ ب محبس کافی آپ سے مَوَجدِ صوفی صافی،
 منکر ہو کر سدا دھولا ماہی،
 راول یار بر و چل سائول اگر ہر ہر آن اسان فل،
 دل کھس کھس دل سدا دھولا ماہی
 بطن بطون توں ظاہر ہو گیا عربی بھتی کر ملکوں ہو گیا
 رسم سالت بڈ سدا دھولا ماہی
 دل نوں تانگھاں لکھ لکھ چاہیں نکلن آہیں سچ بن نہ واپس !
 ہنچڑوں مینہ بڈ سدا دھولا ماہی،
 یار سید نہ ویرم شالا اوڑک لہسی آپ سنبھالا
 میں بے وس بے کس دا دھولا ماہی

کافی نمبر ۲۲۸

سچتر سدا سیاں ساتھ دس	شالہ جیون محب مہٹل متراے
سچ بر زلدی ولول بھلدی	ڈسم نہ چانگے چاہے
جلدی بھلدی ہتھڑے ملدی	چھڈ گئے ہوت پیارے
ڈکھدی بھلدی ماری لکھدی	مٹھی ککرا انداز گارے
منگاں دعائیں سچ صباہیں	آلوم وصل دے دایے

سُٹ ہو اسی ہتھی گیا راہی
چھندی جھوکاں سہندی لوہا
یا ریشل دی سیک پیل دی!
برہوں بھنوالی اُلٹی چالی،
سوز فرید لوں روز سوا یا
دلڑی پائے پارے،
کنڑیں پودم تو اے
روز ازل دی کارے
سکھ لوٹے دکھتاے،
لوں لوں لکھ چنگارے

کافی نمبر ۲۲۹

سستی کر ہوں قطار!
جھاگ جیل کھل بار
پلٹے دودھ گناہ نہ میٹے
ہک کلہڑی پئی ریت کلہڑی
نیں باری تے ٹانگ بجاری
کیڈے کھل مساک گویے
دلڑی سیت نہ تھپوں پلڑی
رہبر شوق شفیق سنجیں داوے
برہوں فریدے کو جھامو جھانے
کیج ڈھوں ہنڑ سہڑوے!
نال پیل ہنڑ تنڑوے،
سے دبر چیل یار منقہ کستوانہ سہڑوے
روان ارزا لاکھڑوے
ت اندر غبار جھڑ مینہ دی کنڑ سہڑوے
کیڈے ہار سنگا گانڑھیں گھنڑ گھنڑوے
مطلب مٹی دیدار موتیں جھنڈیں تھنڑوے
جلد کا موڑ مہار پیں دکنڑ کھنڑوے
بشک باری بار رتی رتی منڑوے

کافی نمبر ۲۳۰

سکھٹے دل تانگ پچلے
وطن نہ بوسم رانجن والے!

بحرِ فراقِ دا کو جھاقِ قصہ
 راہِ او لڑے لکھ لکھ و لڑے
 دلِ لڑی جڈڑی ڈکھڑی لڈڑی
 جنڈیں ڈیکھاں جھوکِ تسجی دی
 عشقِ سوناں میں دل بھیاں
 سونہڑھیاں دی عاتِ قیلوں
 یارِ سرمدینہ اترم دل توں
 ساہ منجھائے تے ہاں ڈالے
 ڈونگر کالے پیریں چھالے
 کینویں ہوش جوہں سمجھالے
 قادرِ بارِ غماں دے ٹالے
 دردِ اندیشے روگ کِشالے
 کوڑے تیج فریبی چالے
 لطفوں بھلے خواہ نہ بھالے

کافی نمبر ۲۳۱

سکے سولیں ساری ساڑی !
 دلِ جلِ پل کیری کوئے
 ہک سینہ سوسو شعلے
 جس دینہ اکھیں میں لائیاں
 کیا چٹکن جہڑھیاں پھاتیاں
 میں کراں تتی کیا کاری
 گل کاتی پیٹ کٹاری
 تھیاوس ہس کوئے اوئے
 اتھپے جو لیندے بھوئے
 بل موکھیں ڈولیاں وٹیاں
 واہ عشق دی آوا داڑی !
 ڈکھ رگ رگ سوز سموئے
 ہن بہ ہوں تو زخ ہاڑی !
 گل آس امیدیاں لالتھیاں
 پایہر کوئی ماسے تاڑی
 ہن زخم پھٹے پھٹ کاری
 سر بر چھی تیز کٹاری !
 ہنڑ پھول نہ دل د پھوئے
 گٹھ سیریاں ڈونج پٹاری
 گئی فرحت شایاں ہٹیاں !

غم خوشیاں پاڑوں پٹیاں
اے لوکاں مہتہ بہانے
کئی مارن کا ٹھیاں کلنے
سُنڑیاں فریدیاں دھامیں
دل آکھے سا نزل سائیں
ہے رات اکون پھینچاڑی
ڈکھ سکھ دی زبح اکھاڑی
کئی ڈیوم مہنٹس طعنہ
ہے سیایا ظلم ڈھاڑی
کرناز و شوخ زنگا ہیں
ہے رات اکون پھینچاڑی

کافی نمبر ۲۳۲

تسکھی کر لئو ہارسنگار سبھی
گرجت بدر لکست بجلی
آغن پیسے کرن ہلاکے
ٹمک ٹہیر دس ایم مولی
زل بل سیاں ڈیون مبارک
مڈتاں تچھے را بھن ملیا
آکر کان دوائے دلے
سمجھ فرید نہ کر دل مو بھنی
سیاں بل دل دھوم بجانی
رات سا نوٹ ٹھیک نہ ہانی
رے کوئل لوک سُنڑالی
سب گل پھل خنکی جانی
مڈ بھاک مہاک دی آئی
رب اجڑی مھوک دسائی
سُدھ بھنسی پریم بجانی
کل لان پیسے گل پانی

کافی نمبر ۲۳۳

سکھ سمجھنٹ سدا یم !
سیجھ زنجلی سیم پسیلی !
یار نہ نیتم سنگا
دھا نہہ کرم انگ انگ

نکلن آہیں سنج صبا جیس،
 سجن سدھلے ول نہ آئے
 کول نہ نیم ڈھول لیندے
 ظلم نہ سختی نہ بد بختی!
 درد اولڑے سول کلڑے
 عشق فرید چھ کاموین جندیں
 ڈھڑھیں کیتم رنگ دے
 واہ قادر د رنگ دے
 روہی ریم کر رنگ دے
 گیا ناموس تے رنگ دے
 تن من چور پیر رنگ دے
 ڈے سر مول نہ شک دے

کافی نمبر ۲۳۲

سوٹہ سکون سہا ندا ہے،
 نالہ حال دی کرے چوڑے
 بھوں انگ مالوم چوڑے!
 سوز اندوہ تھے آزاری،
 بھر ڈھاگ نوں مونجھ مونجھای
 آس امید لویدے شادی
 راحت ہر دم دادھو ادھی
 لائٹریں پھوک پھولاری واہ وا
 چنڑ کی گھنڈ تو اسی واہ وا،
 گیا فرید ڈوہاگ دا ویلا،
 آپے دلبر کیتم میلہ
 متاں سانول لسانول آندا ہے،
 لالی لوے تے کانگا پوے،
 سیجھ سے گھر بھاندا ہے،
 سول کرندے نالہ زاری
 دردالم عتم کھاندا ہے!
 عید سعید مبارک باد دی،
 سکھ سکھڑا دکھ ماندا ہے،
 کنڈڑی کرڑ سزگاری واہ وا
 بھوکاں مال نہ ماندا ہے،
 صحن سوہیلا گھر ایلہ!
 جیں بن جی تڑ پھاندا ہے

کافی نمبر ۲۳۵

سناٹے نال نہ ہنس سناٹا
 گھڑی سبج سستی ترٹھاواں !
 ہے جی اوکھلے وس داٹری
 اوکھ لانگھے راہ اڑانگے !
 کنیں پروم آواز جرس داٹری
 داٹری کھدا دل دل لندا
 رہتہ ٹہہ ڈروں ہنداٹری
 سنا دل ڈھولے من مومن دا !
 او دلہے ہر کس داٹری !
 لوسے وانگ مہوں بے مایا
 نختیا ہمسایہ پارس داٹری

سناٹے نال نہ ہنس سناٹا
 گھڑی سبج سستی ترٹھاواں !
 ہے جی اوکھلے وس داٹری
 اوکھ لانگھے راہ اڑانگے !
 کنیں پروم آواز جرس داٹری
 داٹری کھدا دل دل لندا
 رہتہ ٹہہ ڈروں ہنداٹری
 سنا دل ڈھولے من مومن دا !
 او دلہے ہر کس داٹری !
 لوسے وانگ مہوں بے مایا
 نختیا ہمسایہ پارس داٹری

کافی نمبر ۲۳۶

تانگھ آؤ دھدی سکا آؤ پڑھدی
 دل پائے پائے ہر تھار دھالے
 رت میلے ماہی مٹھی دہانہ کردی
 شالالے کھیرا پچھے چال میرا
 راتیں آہیں بھردی دھیاں لال سڑدی

تانگھ آؤ دھدی سکا آؤ پڑھدی
 دل پائے پائے ہر تھار دھالے
 رت میلے ماہی مٹھی دہانہ کردی
 شالالے کھیرا پچھے چال میرا
 راتیں آہیں بھردی دھیاں لال سڑدی

پنوں خان یہ لیتی پیتے
 میں مٹاں کر دی تو مٹی پینڈا یار
 کئی نہیں چلدی بیا بیچے کا ہی
 سنٹ بانڈی دی ہتھیاں بانڈی
 رو رو فریڈا فـ یاد کرنا
 غم باجھ اس دے بیا سائے بھڑا
 یا ہتھیم میلایا رلدی مرساں
 کہیں لا ڈکھائی دل چوٹانڈ

کافی نمبر ۲۳۷

سبج سہا م سبیل سکدی بانڈی پوریل
 یار نہ ملد عالم تھلد حال اولڑا اولڑے دل
 سچ بر صحن حویلی!
 بل بھور کنوٹیاں پاؤں، رل دل دوست لبذت سہاؤں
 آئی رت ایللی،
 ہڑکے سی بیالے بیتے، سنگیں زیور تر یور کیتے،
 ہک میں محض ڈوہیلی!
 پیت پرینڈی سک مترانڈی سینے سو سوانگ ڈکھانڈی!
 سینڈھ دھڑی تھتی میلی،
 کجے بادل مینہ برساتیں گاجاں کھڑیاں کالیاں راتیں
 رلدے روہ اکیلی،
 ناز نواز دے وقت وہا نٹرس پھل گل ہار سڈکار گمانٹرس
 بھڑا بیل چنبیلی!

یار فریدہ آیم دیر طھے اچڑے گانے گانڑھیں سہرے
پھر دی میسل کچیلی!

کافی نمبر ۲۳۸

شہ را نجھا البیلا
راول بنی جوڑ سنڈانی
یار زبھیٹے مرلی دای،
انہد بین بجامن موہیں
کنے بندے گل جھپا لہاں
تخت ہزاروں رانجھن آیا،
جو گن تھیں خاک میاں
ماپیو چھوڑ لگی لڑتیں بڈے
باجھ پریں دے پاچھ نہ کافی،
تنتا ظلم مناسب ناہیں
رانجھا جوگی میں جگیا نٹریں
یار فریدہ دسریم ہرگز

جوگی جاو گروے
وسر گیوم گھر دروے
کر کر تیج ہنڈوے
رلدی بوٹے بھرے
رہندے حسن نگر وے
میر تتی ٹے گھرے
زلساں شہر بھرے
سانول کاری کرے
بھٹے زیور بھٹے زرے
رب کو لوں کچھ ڈرے
ڈرٹی عشق خبر وے،
سکدی ویساں مرے

کافی نمبر ۲۳۹

شہ را نجھا البیلا! میں دلین اٹھک وے

تیدھے طعنے پہنٹیں سبھڑیں
 جھوک نہ آواں کیوں مل جاواں
 کیدھے ہار سنگار کیوں ہے
 نیڑے جبرِ اجور نہ ہیرِ ظیم !
 سول اولڑے مولہ مٹھی دے
 برہوں البنی بڑ کر لائی !
 رندیں کھپدیں آتن پہنڈیں
 یار سربید نہ کیتم کاری
 ڈیوم سارا جگ دے
 ہیرتی دی تنک دے
 کیدھے گئی جھگ مک دے
 دھانہ کرم رگ رگ دے
 ڈکھ آون کر دگ دے
 لوں لوں ٹکھدی اک دے
 تھئی بیمار الگ دے
 جیواں کیندے نگ دے

کافی نمبر ۲۲۰

صح صادق خاں صاحبی مانٹریں
 سہجوں پھلوں سمجھ سہاتوں !
 اٹریں ملک کوں آپ فساتوں
 سنڑ اقبال تیدھے ایسے ڈر دے
 میر نواب تھے ابر دے
 سرفقیر تیکوں سب پہنڈے
 گردا گرد چہری پہنڈے
 فیض تیدھے دیکھ کوں تھے
 بینکر تھکڑے ہڈھڑے لستے
 پاسہرے گانے گنٹریں !
 بخت تے نخت کون جڑ چھکاتوں
 پٹ انگریزی تھا نٹریں !
 راجے دہشت کھا کر مر دے
 بے زرمفت و کانٹریں
 صوبے دار ملازم رہنڈے
 فاطون سیانٹریں
 زالاں مرد گئے کھن جھے
 نڈھڑے ہال ایانٹریں

خوب بند امیں جند جوانی! ہر دم کول و سیں دل جانی
یار پیار ا یوسف ثانی! ناز تیبے من بھانٹریں
نرے فریب ہمیش دعائیں سانول جویں چر جگ تائیں
تیبے سائے سونہراں سائیں لگے نینہہ پرانٹریں!

کافی نمبر ۲۲۱

عشق انوکھی پیری پیر سوسو سول اندر دے
نین و ہا دم نیر، ارٹے زخم جگر دے
برہمنوں بکھیرا سخت اوڑا خولیش قبلہ لاوم بھیرا!
مارم ما پیو، ویر! دشمن لوک شہر دے
نانک اولڑی سانک کلڑی جندڑی خلڑی گلڑی!
تن من دے ویرج تیر، مائے یار ہنر دے،
غنمے سحری رماں پیری اکھیاں جادوید لٹیری
ظلمیں زلف زنجیر، پچی پیچ ہنر دے،
پیت پیل دی ساک پیل دی مارو تھل دی بیت اہل دی
ڈکھ لاون ترٹ بھیرٹ جوئر دے سو کر دے،
تول نہالی ڈنٹیر ڈکھالی صبر آرام دی ہریم چالی
لوں لوں لکھ لکھ چیر! کاری تیغ تبر دے
یار فرید نہ پائیم پھیرا، لایا درواں دل ویرج دیرا

سُڑ گيوم سس سریر، نیساں دارغ قبر دے،

کافی نمبر ۲۲۲

عشق اولڑی پیڑ وو،
 زلف ڈنگیندیں مولنکی
 ناز نگاہ دے تیر وو،
 شالا نیڑا کوئی نہ لاف
 دم دم دِ لگیں وو،
 ہک بیوا ہی بیا پھٹ جاہی
 تک تک راہ ملہی وو،
 سنج رچترے شینہ مرید،
 ڈکھ ڈکھڑے تھے ویر وو،
 سینٹیں بھینٹیں وینٹرالا دم،
 مارم بے تقصیر وو،
 سولیں مول نہ ڈرٹم ساہی
 کیتم لے تفتیر وو،
 جندڑی جکھدی جیڑا دکھا
 رنج و اُم دی بھیڑ وو،
 مشرکین نشتر ہاں دی ماری
 لوکاں خبر نہ کافی،
 چشماں سربوں بہادر جنگی،
 نت کرن لڑائی!
 درد اندیشے سوز سولے
 سرتے سمجھتی آئی
 مونجھ مونجھاری گلدی پھائی
 روندیں مویم اجبائی
 بشیر مد بکھیا رچکھیلے،
 غم سکرے بھائی
 ویرنڑ ویری سخت ستا دم،
 لے بے درد کسان
 قادر اینویں تسلیم دہائی
 سونڑھیں مال جسدائی
 ویلا وقت نبھایا سکھدا
 آفت پیوم سمائی
 پلکین لائی کھینکھاری

زخم کلر طے چیسر دو
لوں لوں سٹردی ہڈ چم کھدا
رگ رگ چھٹری سیڑھ دو،
صبر قرار آرام گیوسے،
کافی بے تدبیر دو
یار فرید نہ کھڑ مکلایا
ڈرٹس جڑ تغزیر دو،
دیندیں چوٹ چلائی
دلڑی جلدی سینہ پلدا،
تیبے برہوں پھڑائی!
بار ملا دست مفت چتوسے
جانی لا ڈھلائی
کیج گیا دل گھسٹ آیا،
کیس خوب بھلائی

کافی نمبر ۲۲۳

عشق چلائے تیرا!
ملیا لے پیرا!
عشق جاری جھوک امن دی
سوز دتس جاگیر
نول دکھاندی سیج نہ جانک
رگ رک دپے سٹ
رہنڈ نہ ڈنڈی سٹ پراتی
کیجو لورھیم سیڑھ
سکھ مہنڈر دا وقت دہایا
گذر گئی تدبیر،
ڈاڈھے ظلم فہرے!
لوں لوں وچ سوردے
نظر نہ آ لوم جوہ حتن دی!
جھڑا سولاں سٹردے
سول سراندی درد پواندی
ڈسداروگ اندرے
سک مہنڈی دی رز سوائی
پوڑیم کن پیردے
بار برہوں داسرتے آیا
نہجہ کنے وقت مہنڈے

نہن ذیہ لے ڈکھ دیریلے شالاناں وصال شید
ہوواں شکر شیر گزراں ڈیہ سفرے

کافی نمبر ۲۲۲

غمنے کرے جنگ! لڑے مول نہ اڑے
نیزے تیر تفنگ، قہری ناز نظرے
زلف بے بشیراں دیکھوے مارن ڈنگ ننگ

چکدے زخم جگر دے سانول دی ہے طرز انوکھی
تن نازک دس سنگ، ذرہ ہیر نہ کرے

برہوں سانول خلعت بھیجی سدا پیلارنگ،
سو سو سول اند دے

عشق و نچایم شرم بھرم کوں، ناؤ سرتے سنگ
ناں جیندے ناں مرے

کافی نمبر ۲۲۵

کاں کو کو کر کر لوں دے، کوئی تا صدیار دا اوند ہے
ریت سانو تڑدی ڈیہ نہ ملہاری بادشمانی کنٹر منٹر جاری
پوئی لائٹریں کھپے بچلاری کرے کٹ ڈاسٹ بھو نہ ہے

آئی آس تے یاس سید ہائی
 ابریاں جھوکاں خنکی چائی !
 مینہ برسات خوشی دے ویلے،
 آپے دبر کیتے میلے !
 جے رنجاں تھل تے ڈہر،
 ڈکھ کشلے گزے یکسر !
 ڈکھ ڈوہاک دادت وایا،
 یار فرید انگن پوں پایا !

بھڑا دل آ بھر مر لائی،
 غم ڈر ڈر ٹک پوندے
 پھیرن پھیر وچھاٹک سویا،
 جس بن جی تر پھوٹا
 کل گل دسے احمر اصفر،
 سکھ رگ رگ رچ دھوندا ہے
 بھاگ سہاک دا ویلا آیا !
 مار سنگار سہوندا ہے،

کافی نمبر ۲۲۶

گزر گئی گزراں
 ڈھٹا حمل جہان
 دیندیں یار نہ کھڑ مر کلا یا !
 جندڑی دا جھیمان
 ناں ماہی نہ رنگ ہندی
 سیلا تھیا ویران
 لائیں لہندیں پیوم وچھوڑا
 ہندی سرخی بان !
 دیر سیلے ماتم گانٹھیں

غم دے سانگ رلیوے
 پلڑے کچھ نہ پیوے،
 کیچوں کوئی پیغام نہ آیا،
 گل دا گیڑ تھیوت !
 جھوک اجار ڈسم تہیں ڈینہی
 تھی بے آس رلیوے
 کھائے چڑھیں کم دھوڑا
 نیلا رنگ دھوڑا
 ڈکھ ڈوہاک دے تول دھانیں

سولوں داسا مان !
 چھوٹی طعمہ رند سپا آیم
 ڈو جھالے ارمان !
 جنیدس تائیں دود بھیاں
 پٹ پٹ تھیا خفتان !
 جس بن ہک پل مول نہ وئے !
 واہ تفتدیر داشان ،
 کر کر اد فریدہ سمجھڑ کوں !
 جاں جگر و ترح کان ،
 از لوں ڈاج ڈھیو سے !
 کھوٹی فتمت کھوٹ کمایم
 ویندیں نہ مکلپو سے ،
 مردیں دل غفر و ترح یسا
 رور و خلق رو و یوسے ،
 باقی کرنے آئے قصے ،
 کیا ہا کیا بھتی بگیو سے !
 لاگل رواں ہک ہک نظر کوں
 جانی جوڑ مریو سے !

کافی نمبر ۲۲۷

کرن نکلے تیر نظر شالاجیویں نور وجود عیا نے !
 تر شجانی راز انا الحق رندی و دلانے و دہانی کشف معانی اہل دلستانے
 سمجھ سنجانہ طری غیر جانٹریں سب صورت بھمانے
 اول اس خطا ہر باطن یار عیان بیانے کتھ منصوبی تھے طیفوری کتھ سرکھانے
 حسن رستی شاہد مستی ، ساڈا دین ایمانے
 راہ توحید ہی کایت فریدی اپٹریں آپ ادھیانے

کافی نمبر ۲۲۸

کس نگر می سے آئے ہو تم! کس نگر می کے باسی ہے،
 پریم نگر ہے دیس تمہارا پھرتے کہاں اور می ہے
 کیوں ہوتے ہو جو کی بھولی رولی طسرتے برا کی ہے
 انگ بھجوتے رما کے لیو نگر۔ رکتے بدن سنیا سی ہے
 اپنا آپ سبھال کے دیکھو، رے نظر حقیقت کی
 فکر نہ کیجو پارو سر گزرا! ہسی یا نہ ہسی
 تم ہوساگی تم ہوساگی، واکہ ذرہ نہ واکہ رے
 ایسی ذات صفات کو سمجھو اپنی کردار سناو رے
 دیدی سو ترح کے سنیو! لا کر دل کے کالوں کو
 جات مابل تم ہو مھوے اللہ را سی ہے

باقی کافی نمبر ۲۴۲

وا۔ روڑ لوک سُنڈ انواں جی نہ آنوم خانے،
 ون اھے من فچل کڑی! کوئی آکھے دیوانے،
 سولیں نال سنجیں دی چلے! سنج صبح کڈرانے،
 آنوم دیر نہ لائیں ماہی، چند ڈوں ڈہندی مہمانے،
 عشرے عمرے ناز نہوے کیا کیا حسن داشانے،

جو ہے شان فریدہ دانا
 مارنٹر داسا مانے

کافی نمبر ۲۴۹

کئی غیر کنوں جی وانڈے،
 سٹ کر خوش قبیلہ تھیوے
 سب سے تیرج ڈھول سنبھانڑو
 سینے جھوکاں دیدیں یے
 برپیل و ترح کول بغل و ترح
 اکیانڈے و ترح قطرہ مانے
 شالا دوح کر حضرت رہی،
 سنٹ کر دزد فرید ہمیشہ،
 مٹھی ریت انوکھی رائے
 برے تیرے ناں دے،
 تھیو نہ درماندے!
 سوٹھیں دست لاندے
 یار مٹھے من بھانڈے!
 سارے سخن سماندے،
 ڈیکھوں گھر مٹرائے،
 گیت پریم دے گاندے

کافی نمبر ۲۵۰

کہیں ڈکھڑی لایم یاری!
 سوٹھیں ہوت بلوچ ادیر
 ناں سدھ سلام سینہ طے
 اچھو راول را بھن ماری!
 دل کر دا بے پروا ہی،
 ہیوال ہنس سال نہ کیتم!
 بھر جام ڈکھاں دا پیتیم،
 سر آیا برہوں بکھڑا۔
 روڈیں عمر گزاریم ساری
 ڈاڈھے کتے سخت بکھڑے
 کیڈے ویساں سولاں ماری
 کھس لڑی تھیندا رہی!
 واہ ظلم تے بے زواری،
 چھڈ کلہڑی ناں نہ کیتم،
 پیش آئی شہر خوار کی
 ڈیہہ رات ہمیشہ جھڑا۔

دھولے صلوں محض دساری
 غم دردالم نیت کو بندھا
 سرسہرے مونچھ مونچھاری
 کیوں کرن سیالیں ٹوکاں
 ونچاں اری لکھ لکھ داری!
 تیدے کارنہ جڈی چلے
 لاچار تتی ہنٹر ہاری!
 تہیں باجہ فرید نہ سردی
 واہ زخم کلرٹا کاری!

پیاکا ونٹر آوم دیہڑا
 جی جانی کارن لوہندا
 کل ہار غماندا سوہندا
 ماری آن مسافے جھوکاں،
 میڈیاں سبز تھیون دل سوکاں
 سے روگ ہزار کشالے،
 تھل مارو پر بت کالے!
 جیں دل بردی دل بردی
 جڑ لالیں چوٹ اندردی

کافی نمبر ۲۵

کھتسی اوٹھا جورب گنٹریں
 ٹھک باز دا ڈٹکوزہ کھٹا!
 چنٹ گھن سٹجا ئیدی آنٹریں
 ہے اے مکار ہے وفا،
 ہے بیچ گنٹریں تیکوں گنٹریں
 ڈوے تے ملل چھوڑے
 تیں کانٹر ہیر دی گنٹریں،
 شیوے نہ جانٹرن یارے

کیا تھیا جو تیدہ بی ماں نٹریں
 دولت کوں چوچی لا اڑا!
 آزاد کھتی صفا صفا،
 دنیا دا نہ کھتی آشنا،
 کھانویں نہ مؤذن دادنا
 راج دی جھگ تروڑے
 ہے ڈلہ پتھر دی بھوڑے
 ماں نہیں کہیں کاروے

سمجھن نہ بھیدا سرارے
 ایس راہ ڈوانویں نہ ہا!
 بچھوں تے نہ دیکھیں نہ ولا
 نوٹھی ترس بارو چل رتی
 شودی سسی رلدی ماتی
 ہے دل قہر دی مبتلا
 من چھٹائے من بڑے ونی آ
 سنتر بے وفادی کا لھوے
 اصلوں نہ لہم سنتھال وے
 تھی خوش فریتے شادول
 اچھو تھتہ جھول آبادول!

ونج کڈے بھرنے تھے دھڑپیں
 جے آئیں قدم ڈیہو ڈیہو دھا
 حیلہ کریں سر تیں ترنٹیں
 روہیں پہاڑیں وقح تتی!
 نیہیں اکھڑی ہک جھڑیں
 ہے او غضب دل بے وفا
 آپت دوق طہر بڑ بنٹریں
 پچھدے نہ ہرگز حال وے
 ڈلوے نہ سولی دی ترنٹیں
 ڈکھریں کونناں کربادول
 ایٹھانیں نہ وہی ہک منٹریں

کافی نمبر ۲۵۲

کیا ڈکھڑا نیہہ لبوسے
 عشق نہیں ہے نار غضب دی
 سولاں سڑدی آپیں بھردیں
 ناں علم خوار نہ کوئی سا بھتی
 عشق جہاں ڈکھ ہور نہ کوئی
 خویش قبیلہ ہر کوئی چاٹے

ڈکھیا جھیلے نہ بیوسے
 تن من کیتس کو لے
 ساری علم نہ بھیسوسے!
 ناں کوئی حال وڈا وے
 پائیو ویری بھتوسے
 منزل یار دیاں جھوکاں

سارا بھرم لڑھیو سے
لوگ مرید اکا نے!
شرم شعور و بختیو سے،
روز ازل دی مٹھڑی،
نام نشان گنویو سے،
ہیچھی رور و حال و پناؤں
ڈے برکت کدھیو سے
لکھیا باب تہی دے ڈوڑا،
رو رو خلق روویو سے

سینگیاں سرتیاں کردیاں لٹھیاں
گلیاں کوچے شہر بازاراں
نڈھڑے وڈے ڈیون طعنے،
گالہ نہیں اجکل دی سٹھڑی
بے نشان بھن دے کیتے!
بار سنجوں واکل و برج پانواں
ریت سواہی ریت نہ کافی،
موتی منجھاری در و چھوڑا
یار فرید خرید نہ کیتا

کافی نمبر ۲۵۳

ناں یار بلدا نہ موت آوے
جگتاں مریدیاں لیاں سترانوں
بھیرا ہمیشہ صدے اٹھکے
پکے سوہیے بہ کوئی ڈکھکے
ہک سمجھ ساٹے یا تول تادے
جس ڈینہہ بوجل لھر دسدے
قادر کڈاہیں وچھڑے ملائے
الہل نہ کردی سرتی سیہلی

گیاروں اول و برج روہ اوے
اتن کٹھیں بنگیاں تداون
کٹی کسیں کردیاں کٹی ٹوک لاون
بھینڈیں نہ بھانواں مڑی لائے
جانی اوڑیا پھرا نہ پاوے
ڈکھڑے سسی نوں ڈینہہ سوئے
موتی منجھارے سولیں ستلے
مٹھڑی اکیلی سانول نہ بلی!

نظرے حویلی سُنجڑی ڈوہیل
قسمت فریادِ تڑپی نہ داری
کیڑے کچے دلِ رِوانِ میثاوی
مار و تھلاں دی والی سہاوی
اصلوں پینل دلِ کیم نہ کاری
رور و نبھائی جگ لہن واوی

کافی نمبر ۲۵۴

کیا ریت پریت سکھائی ہے
ڈس دی بار مٹھل دی صورت
ہر ویلے ہے گنتر مہورت
سب ڈسدا حسنِ خدائی ہے
کل تصویر اتے کل مورت
غیر دی خبر نہ کافی ہے
عشوقے عمرے من موہن دے
واہ زینت زیبائی ہے
دلڑی جوڑ چو بھیندیاں چو کاں
خوبی خوشکلی چائی ہے
رمزاں بانگی طرزِ جدل دی
سُرخی بھا بھر کائی ہے
رہل دیندے ساتھ لڈائی
عشرت روزِ سوائی ہے
ہر سہراں انوکھڑے دن دے
خنے ٹخنے نوکاں ٹوکاں
سوکاں سبز تھیاں دل جھوکاں
نازک چالیں نورِ نول دی
دھار کجل دی دھاڑا جل دی
ڈکھ ڈوہاک تے دردِ جدائی
عشق فرید تھیوے بھائی !

کافی نمبر ۲۵۵

کیا عشق اڑاہ مچایا ہے
ہر روز لے سوز سواپا ہے

سرتن من چھوک جلا لیلے،
 بھیڑی دلڑی مار بھایا ہے!
 سٹ میں سچ اکیلی ہوتے،
 گل مار پھلانا ناگ ڈٹے،
 سوٹھراں سانگ مجر دی مار گیا
 کرزار زار خوار گیا!
 ایجا دلڑی عشق دی کھڑی ہے
 ماڈڑی شوق دی کھڑی ہے
 دل لاؤٹھ حال و نچاؤٹھ ہے!
 سوٹھیں باجھ فرید قرار گیا،
 سب ناز نواز سنگار گیا
 غم کھاؤٹھ درد نہجاؤٹھ ہے،
 مٹھا جو بن مفت گنوا لیلے
 دم دم و قح درد سوا لیلے
 غم پا کر جھولی عشق کھسے!
 ڈکھی قسمت سب ڈکھ لالیلے
 بیماری یار و سار گیا،
 تتی لے دس بار سہا لیلے،
 غماں مٹھڑی دکھاں کھڑی ہے
 جہیں صبر آرام و نچا لیلے!
 سکھ ڈیوٹھ تے ڈکھ پاؤٹھ ہے،
 کم کار سب جو گھر بار گیا
 سر بار ڈوہاگ سہا لیلے،
 نیرا لے شک کوٹرا جا لیلے،

کافی نمبر ۲۵۶

گیوں بوڑھ کھڑی وچ کن کیرے
 تیں باجھ جیویں املوں نہ جیواں،
 مارو مرلیہ توں بن نہ بھیتواں!
 ماراں مروڑاں دھکڑے تے دھوٹے
 ڈکھڑے نہو ڈیہہ ڈیہہ تے ڈوٹے
 روہے ڈتونی پھلی عمرے!
 تیدے اکھیں دسا ہمیں پوریاں،
 بھڈ دینہہ مجرے اوکھے گذرے
 بھجیا سو فاقاں تیدے وچھوٹے
 جے نہ جیند جیڑا نہ مرے

نگے وقت بیلے یار دھلیسے
 شالا ڈیہاٹے تھیوم تھلیسے
 گھولی تھیڈی گولی تھیڈی
 پانٹریں اساڈا تھی رت اسیڈی
 منڈھلا دی جھڑی ڈکھڑی ڈکھڑی
 ہک تلی تلی دی لکل نہ لکھڑی
 رہ گیوم خوشیاں نہ منڈھلیسے
 ہی بیوالی ڈرٹے نہ پے
 جوگی براگی تھی گردھونڈیاں
 اینویں فرید عمر آں نبھیاں
 ڈکھڑی ڈکھڑی تھی تے کیتے دھیرے
 پاٹے گزاریں سچڑیں ڈکھڑے
 بٹے کن تے سٹریں ڈکھڑی
 روٹی بٹے کڑے ہاندے جگر دے
 دندہ بندی بدھڑی سونڈی ہڑی
 ہے سول صدے چوتھے ہر دے
 دھاں دھاں کر نیڈے آئے ہڈھے
 آئے بار برتے بار ہی ہر دے
 کفنی ڈکھاں ہی پاگل سوہیاں
 جے تیں نہ تھیاں داخل قبرے

کافی نمبر ۲۵

مٹھڑی دلڑی ڈکھڑی کٹھڑی
 ہن زخم جگر دے آے
 سے جینے پون اباے
 تے درد اندوہ اڈیٹے
 ہن حضرت عشق نوڑے
 سر پھٹے نینہہ لپوے
 دل دھولے یار لیوے
 ہے ناز ادا دی لٹھڑی
 دل پرئے اکھیاں نالے
 جندہ ہار ہٹی میں مٹھڑی
 لائے دلڑی جھوکاں دیرے
 ڈٹی پیڑ پو پانٹریں پھڑی
 سب شرم شعور گنو پوے
 سس مارم امری رٹھڑی

بل ماہی عسار و یاروں !
 دل راول ڈاکاں چاروں
 کھتی کھیر و کھیر چریاں
 پاہ پدکاں ۔ پورھیاں
 کھیاں سنج بر سخن جو بیاں
 ابلدیاں ہانہ چوڑیاں
 گیا چتر فرید اجایا !
 سر سولیں سخت ستایا
 تھی فارغ کل کم کاروں،
 ہے ارج کل وہی دھڑی
 اکھیں نال اوگاڑ بنٹریاں
 گھر باروں منگت رٹری
 گیاں سنکیاں دسر سہیلیاں
 ماہیٹر کنوں دل چھڑی !
 گھر س نول یار نہ آیا
 تھی دشمن قسمت کھڑی،

کافی نمبر ۲۵۸

نیڑا لادٹر حال و نج دٹر
 مہنٹریں کھانڈی مٹھریں سہندی
 کراں شکایت سینگیاں ستیاں
 عاز و یار نہ پچار کریندے
 دیر نہ بیڑے اٹری تھیرے،
 سس نہانہ طاں کرم بھیرے
 بانڈیاں بریاں محض نہ بدیاں
 اصولوں بدھڑا منہ نہ ڈیندے
 کانکا قاصد مٹھ مٹھ مٹھری
 مفتے پور پرلے،
 دڑی چا برمائے !
 بگڑے حق ہمسائے،
 سکرٹے مایو جلائے !
 بابل نہت دڑ کائے،
 روز بروز سوالے،
 دانی و مینٹر الائے،
 مائے چلے تائے !
 یار نہ واگ دلائے،

ناز نواز نہمانٹریں شوق
 مار و چھوڑ ملیر ملہاراں
 دل بل ٹو بھٹتے رڑھاٹے
 قسمت جاگے بخت بھڑاٹے
 سہجوں لیے ٹول نہالیں،
 بھانجیم سختی تے بد بختی،
 سانول بانہہ سراندی ڈیکر
 چھوڑ وچڑدی دُر رہڑدی
 توں بن راول جوگی ولدے
 ناں کوئی سنگتی ناں کوئی ساہتی
 پسح ہے کون پرے ڈکھڑے
 جس تن لکڑی سوتن جاڑے
 اپڑیں بلے آپ اٹھیاں!
 کرہوا ہی سٹ نڈرائی!
 سٹجڑی سٹجڑیے کیا کیا
 رخصت ہندیں تلک تلو لیں،
 ہک ڈکھ سسے سانگے خوشی د
 چولی چٹڑی سوزوں بھٹڑی
 عشقوں مول فریاد نہ پھرناں
 ہار سندرکار اجاٹے،
 آپے آس مولاٹے،
 ساٹے نال و سائے!
 تادرد و دست بلاٹے
 سوہی سیجھ سہلے،
 بھاگ سہاگ ملہاٹے،
 ساری رات نہجھلے،
 ناں رکھ را بھٹن رٹے
 ڈکھڑے کون مٹاٹے،
 ناں کوئی حال وڈاٹے
 اپڑیں جگرٹے پاسے،
 ہوراں کیا پرواٹے!
 دلڑی منت فرماٹے
 چپچی پیرج سدھاٹے
 پیش تہی دے آٹے،
 پھکڑے رنگ ڈکھاٹے
 سسے صاف وچٹاٹے
 اس نہ پٹنڑی ہاٹے!
 توڑیں مونہہ نہ لاسے،

کافی نمبر ۲۵۹

نیاں نہیں رہندے ٹکے

نہن نیاں ساں اٹوے ٹکے
 بگڑیں کو چیں شہر بزاراں
 ناز نہوے نوکاں خڑے
 ہنٹریں سٹھریں طعنے تیرے
 سہساں نوکاں دلیاں جھوکاں
 یار بناں چوک اک اڑیاں!
 ڈکھڑے سہندے مین نہ رہندے،
 میٹ ہاجھ فرید نہ بھلے،
 لا کر ناز دے ٹکے!
 بگڑے نہیہ دے ٹکے!
 لائون رہوے دے ٹکے،
 گھڑے نوکاں پٹکے
 خویش قیلے سٹکے،
 ہار حسیلاں پٹکے،
 بے وس تھی کر اٹکے،
 بھٹ گھٹ کوٹے کھٹکے،

کافی نمبر ۲۶۰

نہن نزلے ریر
 ساٹن سول سریر
 کھڑے رہوں نگاری کھڑے
 چوچک چک تک ریر،
 نیچہ سہاگ دی سٹگری ساری
 تک تک مارن تیرا
 پور پلڑے پیل دے
 پیت پرانی پیر
 نکھڑے نور نظر دے
 ساگی سوز ستقد دے
 ناز نہوے خنہ مٹھڑے
 ویری ول ول کھردے
 ڈوٹے ڈکھ ڈوہاگ ڈہاری،
 نہ ہری زور نہ برے
 جڈری جکدی جیڑا جلدے،
 ویری درد اندر دے،

سٹ کر سچنٹ سدا یوں بنطراں
ملک ملیر ملیو من مرنہ پٹراں
چوڑھ چوڑھ چکدے چیر
جاری جرح جگر دے
سانگ سچیں نوس سٹ نول دی
موجھ منھٹی نون مونہہ منھل دی
مار مہی ہنٹ ہر ہیرا
سب نگے ہوش ہنٹ
نہ نہ نواں نیت نالہ زاری
نکر فراق فریدی یاری
رگ رگ روگ دی ریر
روندیں روح اُردے

کافی نمبر ۲۶۱

دوسوی اکھ لیا کھن گھوراں لاکے

سانوٹڑ آیا ، یار نہ آیا
تھے باول طوفان بلا کے
آنوٹڑ کہہ گئے دل نہ ہے
دل بر ملائے راول جوگی
اتنا ظلم مناسب نایہں
وہ جبل دہج مار دھتل دہج
مارو ملک ملیر دوا مالک
جو کھن تھیاں ملک ڈھوٹڈ لیاں
ارٹے زخم نہ چول پہا ،
کردیاں لے ہٹ ہٹ جاندی
تم بھپرت موبے چین نہ آوے
تھے باول طوفان بلا کے
دل نون مفتی چوٹ چلا کے
رہن سن ہنسی پھوک بجا کے
پہلوں اپنا یار بنٹرا کے
مارو گیا پردیس رلا کے
لڈ نہ جا دیں جھوک دسل کے
ولیاں انگ بھوت مال کے
سار نہ کوئل کوک سنٹرا کے
میوس ڈو کھڑے سول سہل کے
پاپ مٹاڈ انجن سہا کے

گرجت بدرہ لکنت بجلی، ریم جھم بارش زور گھٹا کے،
ساجن باجھن سیر ہے جینا، مشکل ایسے بار اٹھلکے

کافی نمبر ۲۶۲

وصل بحر کیاں، ڈسرا دوست قریب دلینے
علوی سغلی یار دیاں جھکاں، خبر نہیں انہاں کھیاں کاں
اے دل جانٹر پچھا نطر، ہر جا دیرے چاک مہینے
ڈگھ ڈوہا گتے بیت حزن میں، سکھ سہاگتے ملک امن میں
ماشتق سمجھ سو نجانٹر، سب منظر میں بار چہینڈے
چاک بیانٹراں من نوں بھانٹراں، تن من اسدے راہ دکانٹراں
کیا وقت دین ایساں، شرم بہرہ سب یک تہینڈے
عشق و سیریت تہن کیت، لائیں جڑ کر پریم پلپیت
سب صورت سبحان، نہ ہرا کھیاں نال ڈمینڈے

کافی نمبر ۲۶۳

ول رس و سا اوتھے تول، کر لاڈ مٹھرا بول دے
برقت سانول مٹھول، پیا ہوا سا بے تول و
آٹھنگ میں شنگ پوا، اتھوں ناز دے تک تول و
لکھ کھال محول ہے، اتھان مٹھری جان پڑاں و
تھی دھم بیدی محول ہے

کیا ڈکھڑیں لکھڑم گولے تھے چور زہر مے خولے
 مایہ کیا جڑ تزلے ابرو غلیل غولے بے ہوش ہے بوج بھولے
 زیبے اندر سولے بے تھیا جسم چمچی مھولے
 دل ڈٹے کئی گھر دل و جے لے فریہ داڈولے ایہاڑتے ایہا بولے
 کئی ڈینہہ نہ پھولا پھولے اچھو شہریں وچن دلے

کافی نمبر ۲۶۲

واہ حضرت عشق مجازی
 سمجھو شاہد اصلی جانٹریں،
 ہے وحدت سمجھ سنجانٹریں
 کر رنج ملال گدردست،
 تھا ظاہر و باطن ہر مورت
 سنظر حسن ازل دی چسالی
 کہتہ خالق خلاق دا والی
 کہتہ عاشق درد کشاے
 تھی ہار سزا کاڑ کھاے،
 کہتہ مطرب تے میخانے،
 کہتہ صوم صلوۃ اڈانے
 ہے عنایت زندیقی،
 سب راز رموز دی بازی
 ہے واحد پریم کھانٹریں،
 رتق پرے کثرت سازی
 ٹک سمجھ سمجھ بے صوت
 چھپ اوے نور حجازی
 سب ناز مہوسے والی
 کہتہ عابد ریت نیازی
 کہتہ حسن ملاحوت چلے
 خوش سیرت ناز نازی
 کہتہ رند رسم بیگانے،
 کہتہ زاہد نیک نمازی
 پاور نہ رکھ صدفیقی

کر جہاد حقیقی، بنٹو مرد معالی غازی
 ٹھٹھ فقر اصول سائل، سٹ نخوی نعل تے فاعل
 بٹھ غمی بحث دلائل ہے فقر فقط جانیازی
 اے سداک سلوک فریدی ہے زیت عجب لوحیدی
 پُر ذوق لذیذ جدیدی چھٹ لمبے ڈر درازی

کافی نمبر ۲۶۵

دام وہ دلبر دی یاری، لا یاری کرم نہ کاری
 تھی رکھڑا رکھم بریت ناں پچھدا حال حقیقت
 ناں سنڈ داوین ساری
 میں مٹھڑی ڈکھڑیں گٹھڑی سے تیریں عذیں جٹھڑی
 دل لکھڑی سولاں ماری
 ناں ڈکھڑم مٹھڑا مکھڑاں گیا سا نوٹھڑا فسلکھڑاں
 گئی موسم چیتر بہاری
 اں کھوج ناں کھوب اٹھانے سب پر بھت پندھ تھلانے
 دل رُل رُل رُل ماری
 میں سنڈھڑی کیویں جالاں پردیس ہنھی تن گالاں!
 تھے روہی ڈینہہ مہاری
 دل کھندا بجیت نہ ڈندا تھی اوپر دوروں ہندا!

لاہو ہوشہر خوار می،
ہاں یار سرب آویڑا، پیاسی نیا نٹروا جھیرا،
پی پڑے موبچہ بھاری!

کافی نمبر ۲۶۶

ہاں دم بجز سہندی ہے
سوز گداز دی تول وچھاواں
ہار غمانا گل و پچ پاراں
ماہی بے پرواہ ریلوے
حال کنوں بے حال تھیوے
ڈیٹھ نہیواں سڑ دیں جلدیں
ساری عمر گئی ہتھ ملدیں،
سوٹھیں کیتی پیر کج تیاری
سنگیاں سرتیاں کرن نہ کاری
باد کریاں یار دیاں گاہیں
توٹھیں ہنٹھیں ڈیوم سیالیں

دل دلسر کارنٹ مانڈی ہے
ڈکھ ڈوہاگ دی سیج سہاواں
دردی یا نہہ سرانڈی ہے
پکڑے سوز فراق پیوست
جندہ جھوک غمانڈی ہے،
رات دنچاواں جلدیں جلدیں!
سبے موت نہ آنڈی ہے،
آیا بار بار ہوں سرباری،
بے وس پی کر لاندی ہے،
سوٹھیاں مزاں موہیاں چالیں،
تا نک نہ زیہ نہ جانڈی ہے

کافی نمبر ۲۶۷

ہکوالف مینوں برانڈم ٹی،
تتی بے تے مول نہ بھاد م ٹی،

ذوقِ گھاناں عشقی گیتاں ہیں
 دل غیروں غیرت کا دم ٹری
 سب سے ازل دارا ز دست
 بونورِ نظروں حاکمِ رمی
 چو طرفوں حسنِ جمالِ دست
 بدینہ است پلِ گلِ لومِ رمی
 کیوں مگر کجلا دھار مٹھی
 دل ملکِ لمیر سدا دمِ رمی
 ہر روز لے سوزِ مزیدِ تحیا
 بن دھولنظر گھر ورتا دمِ رمی

سو ٹھہر نہ دستِ پرمِ پریاں ہیں
 کو بھی کثرت کو بھیایاں ریتاں ہیں
 ہر چاہوں ناز نوازِ دست
 کل علمِ علمِ سازِ دست
 غیرتِ محضِ محالِ دست
 برویے صلِ وصالِ دست
 کیوں کر دی ہاں سدا مٹھی
 جے جانِ سراں سناؤں یا مٹھی
 تادردِ جدیدِ شریہ تھیا
 بے دیدنِ خریدِ تحیا

کافی نمبر ۲۶

باسِ دی دمِ دمِ سب سے
 کیا اتج ہے یہ جھب سے
 یا صنب لچہ پا ک سے
 ہوں دھولنظر دی چھب سے
 او کا فشر مشاک سے
 پر رامتے چل چاک سے

سب سے پاک سے پاک سے
 پاک سے ہر ہر جاوتج دیر سے
 باس سے ظاہر باطن سے
 مقنایس سے موت و انگڑ سے
 جیڑ سے پاک کوں ڈول رچا سے
 مطلب ڈاڈھا سخت زریکی

ساٹے سرسرواہ واسارا
 دردوا بار اٹھاناں سگدی،
 روز ازل دی ولڑی میڈی،
 جندے نال خیال خدائی،
 یار فرید سنجائین کیتے،
 مخسریا مالک ہے،
 دل شوہدی نک ترک ہے،
 راہ حق دی سالک ہے،
 کیا پورا گیا یک ہے،
 لے نسخہ ہک ٹک ہے

کافی نمبر ۲۶۹

ہنٹڑی میں رانجن ہونی
 جیں سنگ ولڑی پیت رگانی
 ہیر سلیٹی چوچک بیٹی،
 ہیروں ہیرا کھسبے کرے
 پہلے کھا کر درد کشاے،
 شالیں صلوں محض نہ ہارے
 جو کوئی سداک محبت دے
 سیجھ سہاگ سہاویں ہتی خوش
 نال خیال آنکے جیسے
 ساکے جگ دتھ ہک میں رہی،
 رہا فسر نہ کوئی
 آخر ہنٹڑی گئی سوئی
 وچ کس جا کھڑی
 سرہیں راہ ڈٹوئی،
 ادڑک ہتی دل جوی،
 جتنا بار پچھوئی،
 مرنٹڑ توں آگے موی
 شام سندر سنگ سوئی
 میسل دوی دی دھوئی،
 ناں توئی، ناں اوئی

بھیا منصور فرید ہمیشہ،
 جیں لے راز لدھوئی!

کافی نمبر ۲۷۰

ہے غرب شریف سدھائی
 بن غرب لے اکھیاں روون،
 کر نیے کھڑا دھوون !
 آل پہلی منزل حدے
 کلہ بحر دی شدے مدت
 کر سعی طواف زیارت
 گھن عشقوں ذوق بشارت
 کیوں گانے گھنٹریں پاواں
 کیوں کجلا دھار بٹراواں
 گل سہرے ہار گھنٹریں،
 گے مہوشش جوانی مانٹریں
 توں باجھوں سانول گھروترج
 تھل مارو منجھڑے بر وقت
 کئی آس فسردید نہ پٹری
 سر سوز فراق دی چٹری
 بوسندھ پنجاب دی آئی !
 رد ہار منجھڑے پوون !
 دل درویں چوٹ چلائی !
 بی شہر مبارک جدے،
 آج عدن ویندی مکلانی
 لہر لطفوں عفو اشارت،
 دل وطنیں واگ ولانی !
 کیوں سرخیاں میندیاں لاواں
 ہے تھیرم نصیب جدائی،
 گل ناز نواز رو مانٹریں،
 گئی دھج وچ فخر و ڈائی،
 ہاں بیشک سحت سفروترج !
 ہم سختی روز سوانی،
 جی حبلیا دلڑی مھنٹری !
 گل ردووں چولی پائی !

کافی نمبر ۲۷۱

یار آردن یارے رلڑے
 نت پودم کروپ کھلڑے،

کیوں چڑھدی چنڈری کھلے
 جے جانی ہجرے دارے
 ڈکھ یار سکھانڈے دیرن،
 منہ کالا نیلے پیرن
 کیوں ڈکھڑی عمر نبھاواں،
 وچ گورستان سہاڑاں
 گل بیت چجرے وارے
 ایہہ نینہ لاؤنٹڑے بھلڑے
 سبے تہ دور ہوئیں وس لایم،
 غم درد اندر سر پایم
 کیوں کردی زیور بارے
 آئے نیڑے سوت سوارے،
 پے سول اندر وچ ڈھیرن!
 واہ ہوت پیلے بھلڑے
 منہ موت دایمک وساواں
 بھٹ جیو تڑکڑ تھلڑے
 دل زخم آدرے آدرے
 پے میں مسٹھڑی دے پڑے
 پر یار فرید نہ آیم!
 کر آپے گلڑے گلڑے

کافی نمبر ۲۷۲

یار گراڑا حال دے
 سانک سنخوک رُلے فہمت
 جانجاں سو نہہ بنڑاواں،
 آنو نٹڑ کا نٹڑ نہ منگین دلڑی
 بے درداں دی پیت نہ بھلی
 سانول مار نہ طعنہ،
 سائے دوست یگانے
 تاں تاں ڈسک دور رکانے
 کچھڑے کرن بہانے،
 مولا موت کوں آنے!

باقی شعر صفحہ نمبر ۱۹۹ آدیکھو

ایں کافی دے

